

MARTINI
CRVSI

COMMENTARIOLVM IN
primam Demosthenis Olynthiacam
STVRMIANVM.

EIVSDEM SCHOLIA IN EAN
dem, & Epitome ex Diodoro Siculo de sta-
tu illorum temporum in
Græcia.

His addita est conuersio
IOAN. STVRMII.

ARGENTORATI EXCVDEBAT

Blasius Fabricius Chemnicensis.

M. D. LIIII.

H. G. V. W.

D · P · E · G · A · D ·

NOBILIBVS ATQVE

STVDIOSIS ADOLESCENTIBVS

THEODORICO & PETRO GANSIIS

à Denstet Turingorum, fratribus germanis,

MARTINVS CRVSIVS

M. F. S. D.

Amicitia natura
socio est & co
mes gratifican
di uoluntas. I
deo amicitia po
test multum: &
ut multum po
test: ita saepenus

mero ad id faciendū impellit: quod
alioqui nō facile susciperemus. Hec
etiam mihi eius, quod antea in ani
mo non habueram, causa fuit. Ro
gauit me Blasius Fabricius: ut sibi
orationem aliquam Demosthenis
cum interpretatione Ioannis Stur
mij darem: idēq; ut liceret, ab eo faci
le impetrauit. Passus sum mihi per

a z sua

suaderi: ne aut hominis amici, & familiaritate coniunctissimi, uoluntati in re non inhonesta deessem: aut praeceptoris mei, quem summa obseruantia colere debeo, humanitatem aspernari uiderer. Non enim in una tantum, sed in cæteris etiã, quas explicasset, orationibus, idem mihi facere permisit. Principio uerò do eam: quæ primo loco apud Demosthenem posita est: eamq; do ita, ut neq; aliquid Sturmiæ dedita opera prætermiserim: neque facile de meo addiderim: nisi necessarium esset: quòd, illo docente, scribendo quædam assequi non potuissem. Ita tamen ea in re libertati meæ moderatus sum: ut nihil adiicerem: nisi mihi ab ipso dictum esse uideretur. Equidem nihil aliud spectauì: nisi ut græcæ linguæ, & Demosthenæ lectiõis studiosis prodesse. Itaq; adiecti separatim: quæ uel ipsi mihi uenissent

sent in mentem: uel ab alijs etiam a
nimaduersa, facere ad istam oratio
nem putassem. Quin ad totius ora
toris illius cognitionem uiam pate
facere uolui. Quocirca uitam eius
breuiter collegi: ex qua ipsius stu
dia, consilia, acta publica et priuata,
aliquo modo cognoscerentur. Ea
dem de causa *ὑπομνήματα* quandam ex
Diodoro Siculo confeci: qui histo
ricus propter temporum designa
tionem: in quæ præcipuas res Græ
corum distribuit: ad Demosthenem
non solum utilis est, sed admodum
necessarius. Nec ex eo tamen plura
sumpsi: quàm quoad Demosthenes
uixit. De Atheniensis urbis statu, de
Macedonum amplificatione, de cæ
teris rebus Græciæ illis temporibus,
multa sunt apud Plutarchum, Pau
saniam, Arrhianum, Gemistum, Iu
stinum, Aemylum Probum: nec ex
ipso Demosthene peti potest nihil.

Verum ea omnia, si obseruentur,
cum Diodoro facile coniungi poterunt. Necesse est errare nos saepe: & in magna caligine uersari: nisi ad Præstantissimorum autorum perspicuitatem lumen historiarum adferamus: quod non solum utilitates magnas habet: sed etiam multò est iucundissimum. Quare & nunc studiosis adiumentum ad optimi huius oratoris intelligentiam adferre conatus sum: & mihi in posterum, quod ad hanc partem attinet, laborem minuere. Nunc ut quæram, quem in huius libelli editione appellem: non habeo necesse longè abire. Redibo in eam ipsam domum: unde mihi autor huius rei suscipiendæ extitit. Ad uos uenio, THEODORICE & PETRE GANSII: quibus cū mihi notitia & usus iam inde ab eo tempore intercessit: quo unā in eadem domo, in qua adhuc sum,

sum, uiximus: quotidianaque etiam
nunc inter nos consuetudine utimur.
Vos item, ut ego, Sturmij audito-
res, ex cuius schola ista nata sunt, es-
stis: neque Ciceronem tantum, sed etiam
Demosthenem ab illo explicari
auditis. Hæc causa præcipue mouit
nobilem uirum HENRICVM A
VVITZLEBEN: cuius summa præ-
dicatur uirtus, & singularis erga bo-
nas literas, atque homines literatos
fauor: ut uos ad hoc gymnasium
mitteret. Voluit enim prudens ille
uester auunculus atque tutor: ut cum
alijs artibus utriusque linguæ sciens-
tiam, quæ rerum affert cognitionem,
ista ætate consequeremini. Id in hac
potissimum urbe, apud istum maxi-
mè doctorem, ὃν γὰρ μὲν μορφὴν ἐπέωμι,
γὰρ δὲ φρὺν δὲ ἐδιδάκει, facere uos posse
existimauit. Quæ in re ita uestris ra-
tionibus prouidendi studiosus fuit:
ut ne priuatis quidem, & domesti-

PRAEFATIO

cis magistris uos carere uoluerit.
 Primum enim Blasium, uestrum
 nunc hospitem, huc uobiscum mis-
 sit. Deinde Georgium Schetū præ-
 fecit. In cuius optimi, atq; in primis
 eruditi iuuenis locum; posteaquam
 ex hac uita, non paruo nostro dolo-
 re, discessit; iam uobis Iacobum Fa-
 briciū, ut uos uultis, præceptorē;
 ut ipse Iacobus uult, in studijs soci-
 um, substituit. Huius uestri auuncu-
 li tutorisq; erga uos amoris atq; stu-
 dio; & spei non solum ipsius, sed a-
 micorum omnium; summo uos ope-
 re decet elaborare; ut amore pieta-
 tis, uitæ honestate, diligentia in stu-
 dijs uestris, ad dei gloriam, ad publi-
 cam utilitatem, ad honorē uestrum,
 respondeatis. Quod tametsi per æ-
 tatem ipsi intelligitis; & uterq; ue-
 strum ad id suapte sponte incumbe-
 re paratus est; tamen alienas admo-
 nitiones, credo, non repudietis. Est
 enim

PRAEFATIO

9

enim eorum, qui id faciunt, beneuo-
lentiae significatio & amoris ea ma-
xima. Quam quidem ut & ego de
me hoc tempore uobis darem: quon-
iam graecis literis studetis: neque of-
ficio uestro eae sunt alienae: hoc uos-
bis munusculum dare uolui: quod
a uobis ad alios etiam, ab hoc gene-
re literarum non abhorrentes, per-
ueniret. Id, cuiusquemodi est, spero
uos non grauare *δ' ἐξεῖναι*: ὥς ἔ καλὸν
αὐτὸν ἀδελφῶν δ' ὅσιν ὁ δὲ: praesertim iam nos
uo anno ineunte: qui ut faustè, feli-
citer, prospereque nobis omnib. eue-
niat: faxit Christus optimus maxi-

mus. Valet. Argento
rati Calen. Ian.

1554.

4 5

LIBA

ΛΙΒΑΝΙΟΥ ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ
ὀλυθιακῷ πρώτου λόγου.

Ολυθησὺν ἡ πόλις ὑπὸ θράκης: ἑλλήνων
 κὸν δὲ ταύτη τῶν γνῶσκόντων δ' γένος,
 ἀπὸ χαλκίδος φησὶ γένεσθαι. καὶ
 δὲ Χαλκίς Αθωαίων ἀποικος. πολλοὶ ἰππο-
 λεμοὶ καὶ γνῶσφοι φησὶ ὀλύνθου. Αθωαίοις
 τε γὰρ ἐπολέμησεν, ἄρχουσι τῶν ἑλλήνων,
 τὸ παλαιόν: ὅτι αὐτοὶ Λακεδαιμονίοις: χρό-
 νω τε εἰς δύναμιν προῆλθε μεγάλην: καὶ τῶν
 συγγενῶν πόλεων ὑπερείχετο. ἡ γὰρ ὑπὸ
 θράκης πολὺ τι γένος χαλκιδικόν. Φιλίπ-
 πῳ ἰππὸ μακεδόνων βασιλεὶς συμμαχίαν δὲ
 ὀλύνθιοι ποικιλάμνοι: καὶ πολεμοῦντες
 μετ' αὐτοῦ πρὸς ἀθωαίους δ' κατ' ἀρχάς:
 καὶ ὅτε μὲν Ανθεμοῦντα πρὸς τὸν μακεδόν-
 α ἔλθον, πόλιν ἀμφισβητήσιμον
 μακεδόσι καὶ ὀλυθίοις: ὅτε δὲ ποτιδαί-
 αρον, ἡ, ἀθωαίων ἐχόντων, ἐκπολιορκήσας
 ὁ Φίλιππος, ὀλυθίοις πρὸς δώκεν: ὅτε εὐρο-
 ῦ ποτὶ εὐερίαν ἤρξαντο τὸν βασιλέα: ὅτε ὦντες
 αὐτὸν ταχέως καὶ πολλῶν τῶν αὐξήσιν, οὐ
 πείσιν δὲ τῶν γνώμων. ἀποδημοῦντα ἰπ-
 πὸν ἔλθοντες αὐτῶν: πέμψαντες πρέσβεις πρὸς
 ἀθωαίους, κατελύσαντες τὸν πρὸς αὐτοῦ
 πόλεον

πόλεμον: ποιῶντες οὖν πρὸς τὰς συνθήκας
 τὰς πρὸς Φίλιππον. Συμετέθειντο γὰρ ἡ κοινὴ
 ἡ πόλεμῳ πρὸς Ἀθλωαίους: καὶ ἄλλοι τε
 δόξαν, κοινὴν ἀπέχοντες. Οὐδὲ Φίλιππος τὰς
 λαοὺν προφάσεως ἐπ' αὐτοὺς δ' ἐόμηνος:
 τότε δὲ ταύτῃ λαβὼν: ὥς τὰς συνθήκας
 πρὸς Ἀθλωαίους: καὶ πρὸς τοὺς ἐχθροὺς τοὺς
 ἐαυτοὶ φιλίας ἐπιστρέψαντες, πόλεμον ἐπέ-
 νεγκεν. Οἱ δὲ πεπρόμενοι πρὸς εἰς Ἀθή-
 νας πρὸς βοθείας. Οἱς ὁ Δημοσθένης συνα-
 γορεύει: βοθεῖν κελεύων τοῖς Ὀλυθίοις.
 Καί φησι τῷ Ὀλυθίῳ σωτήριον ἀσφά-
 λειαν τῶν Ἀθλωαίων εἶναι. Σωζομένων γὰρ
 τῶν Ὀλυθίων: ὁ δὲ ποτε ἤξειν εἰς τὴν ἀττί-
 κὴν Φίλιππον: ἀλλὰ τοῖς Ἀθλωαίοις ὁ δὲ σί-
 αμ' ἐσεσθαι πλεονεξίαν τῶν μακεδονίων: καὶ κ-
 ποιῶν τὸν πόλεμον. εἰ δὲ ὑπὸ Φιλίππῳ γέν-
 ηται πόλις αὕτη: ἀνεῖσθαι τῶν ὑπὸ τοὺς Ἀθη-
 ναίων ὁ δὲ ὅρ' ἔσθαι βασιλεῖ. φησὶ δὲ δυσμάχῃ
 εἶναι τὸν Φίλιππον ὅτι, ὥς ὑπέστηπται: θάρα-
 σσιν ἐπ' αὐτὸν τὸς Ἀθλωαίους. Διείλεται ἡ
 καὶ πρὸς τὸν Δημοσίου χρημάτι: συμβουλεύων
 ποιῆσαι αὐτὰ στρατιωτικὰ ἀντιθεωρικῶν.
 Καὶ τὸ ἔθος ἐπρόδηλον ὅτι, ὡς ἐχθρὸν οἱ Ἀθη-
 ναῖοι, ἀνέγκη ἀφωίσει. ὁ δὲ ὄντος τὸ πα-
 λαῖον θεῶν λιθίνον πρὸς αὐτοῖς: ἀλλὰ ξυλί-
 νων

νων συμπηγνυμένων ἰκρίων· ἃ πάντων
 καταλαμβάνειν τόπον απευδόντων· πλε-
 γάτε ἐγίνοντο, καίπερ ἃ βράματα. ὅθεν κω-
 λύσαι βεληθέντες οἱ προεσότες τῷ ἀθλιω-
 ων· ὡν ἡτῶς ἐποιήσαντο τὸς τόπους· καὶ ἐκασον
 εἰς διδόναι διὸ οὐδὲν ὅλως· ἃ καταβαλόντα θε-
 αν ἔχον· ἵνα δὲ μὴ διοκῶσι μοῖ τὸν ἔκ-
 ἀναλώματι λυπεῖσθαι· ἐκ τῶ δὴ δημοσίᾳ λαμ-
 βάνον ἐκασον ἐτάχθη τῶς διὸ οὐδὲν ὅλως· ἔντε-
 θον μὲν ὅρ δ' ἔθθη ἡρξάτο· προῆλθε δὲ εἰς το-
 σόντον· ὥς τε ὅκεις ὅθεν μόνον ἐλάμβανον·
 ἀλλὰ ἀπλῶς πάντα τὰ δημοσίου χρήματα
 διενέμοντο· ὅθεν ἃ πόλι τὰς στρατείας ὁκνη-
 ροὶ κατέσπσαν· πάλαι μὲν γὰρ στρατεύόμενοι
 μισθὸν πρὸς φη πόλεως ἐλάμβανον· τότε
 δὲ ἔνταῦς θεωρίαις, καὶ ταῖς ἐορταῖς οἰκοι μέ-
 νοντες, διενέμοντο τὰ χρήματα· οὐκέτι δὲ
 ἤθελον ὀξισγίαι, καὶ κινδυνεύειν· ἀλλὰ ἃ νό-
 μον ἔθθη πόλι τῷ θεωρικῶν τούτων χρημά-
 των· θάνατον ἀπειλῶντα ἔθθη γράψαντα μετὰ
 τεθῆναι ταῦτα εἰς τὴν ἀρχαίαν τάξιν, ἃ γε-
 νέσθαι στρατιωτικά· διὸ ὁ δημοδιδύκας ἐύλα-
 βῶς ἀπῆλθε φη πόλι τούτου συμβολῆς· καὶ ὑπε-
 ρωτήσας ἑαυτὸν· ὅτι σὺ γράφεις ταῦτα εἰς
 στρατιωτικά· ἐπιφέρει· μάστιγ', ὅκ ἐγωγε· το-
 σαῦτα μὲν πόλι τῷ θεωρικῶν· Διείλεται δὲ
 ὁ ῥήτωρ

ὁ ῥήτωρ ἐπὶ πολιτικῆς δυνάμεως: ἄξι-
 ῶν αὐτὸς στρατεῦναι: καὶ μὴ δὲ ξένων, ὡς
 παρ' εἰώθεσιν, ποιεῖν τὴν βοήθειαν. ὅθεν γὰρ
 αὐτίον εἰνέφη τὰ πράγματα ἀπολλύναι.

LIBANII ARGUMENTVM IN

primam orationem Olynthiacam, conuer-

sum à M. CRVSIO.

Olynthus erat urbs in Thracia: cuius ciues à
 Græcis orti fuerunt: ex Chalcide, quæ in Eu-
 boea est. Chalcis porrò Atheniensium colo-
 nia. Multa uerò Olynthi bella, eaq; præclara. Nam
 & olim cum Atheniensibus, cum imperium Græciæ
 tenerent, bellum gessit: & iterum cum Lacedæmo-
 nijs: ac paulatim uiribus aucta, reliquis eiusdem ge-
 neris ciuitatib. antecelluit. Multa enim in Thracia
 gens Chalcidica erat. Cùm autem Olynthij societate
 cum Philippo Macedonum rege inita, bellum con-
 iunctis copijs principio Atheniensibus facerent: &
 à Macedone tum Anthemuntē, de qua ciuitate in-
 ter se disceptabant Macedones & Olynthij: tum Po-
 tidæam, quam ui Atheniensibus ereptam Philippus
 Olynthijs concessit, accepissent: postremò suspectum
 habere cœperunt regem, simul ob celerem eius ma-
 gnamq; rerum amplificationem, simul propter ani-
 mum parum fidum. Absentia itaq; eius obseruata:
 legatos

legatos miserunt ad Athenienses : & de bello cum
eis transfegerunt: quia in re foedus cū Philippo ictum
uiolarunt. Conuenerat enim inter eos, et de commu-
ni consilio bellum cum Atheniensibus gerere: & si
quid aliud uideretur, de communi sententia compo-
nere. Philippus, qui iam pridem causam in eos qua-
siuerat, tunc eam inuenerat: illis, ut ijs, qui foedus ru-
pissent, & qui ad hostes suos defecissent, bellum intul-
lit. Ipsi Legatos Athenas petitum auxilium mise-
runt: quorum causam Demosthenes agit: Olynthijs
opem ferre iubet: atq; horum conseruatione otium
Atheniensium contineri dicit. Dum enim Olynthij
sint salui: nunquam in Atticam regionem Philip-
pum inuasurum: sed Atheniensibus in Macedoniam
nauigandi, ibiq; belli gerendi facultatem fore. Quod
si in Philippi potestatem hæc urbs peruenerit: iam
illi iter in Atticam patefactum esse. Vt autem popu-
lo animum aduersus illum augeat: non ita difficile
cum eo bellum gerere dicit, ut uulgò putetur. De pe-
cunia item publica differit: ac suadet, eam ex Thea-
tro ad militiam transferendam esse. Sed cum consue-
tudo, qua utebantur Athenienses, nota non sit: ne-
cesse est eam paulò altius repetere. Cū theatrum
antiquitus apud eos ex lapide non esset: sed tabulata
lignea coagmentarentur: singuliq; locum occupare
festinarent: uerberatio fiebat, & nōnunquam etiam
uulneratio.

vulneratio. Huic malo mederi cum uellet magistratus Atheniensium: loca uenalia proposuit: & singulos dare duos obolos oportebat: hisq; datis, spectandi potestatem habere. Sed ne sumptu ciues tenuiores grauari uiderentur: ex publica pecunia constitutum fuit singulos accipere binos obolos. Ab hoc fonte illa cōsuetudo fluxit: manauit autem ita longè, ut non ad hanc rem modò sumerent: sed prorsus omnem publicam pecuniam diuiderent: qua de causa eorum etiam in militādo industria relanguit. Antea enim, cum ad bellum proficiscerentur, stipendium à rep. capiebant. Tunc uerò domi manentes, in ludos & dies festos pecuniam insumebant. Non igitur uolebant amplius exire, nec adire periculū: sed & legem de ista pecunia tulerūt: quæ mortem ei minitabatur: qui eam ad ueterem disciplinam reduci debere, & militarem fieri, retulisset. Quocirca etiam Demosthenes cautè huius rei suasionem attingit. Nam postquam se ipse interrogauit: tu igitur legem fers, hanc debere ad militarem usum conuerti? respondet: Minimè mehercule. Hæc de pecunia Theatrali. Verba etiam facit Orator de urbanis copijs: ciuesq; hortatur, ut ipsi militēt: nec, uti cōsueuerint, mercenario milite auxilium portent. Eam enim causam esse dicit: propter quam reip. opes corruant.

IN SCHOLAS STVR-
mianas Iacobi Fabricij
Chemnicensis.

Vt uastum capiat uirum tabellā,
Pingendi uariæ magister artis
Timantes Satyros facit bicornes
Circum brachia cursitando thyrsis
Metiri undiq; pollicem Gigantis.
Sic Demosthenæ uolens uideri
Neruos, robora, sanguinemq; linguae,
Et Marci geniumq; copiamq;
Artem **S T V R M I V S** artifex peritus
Monstrat: quæ ueluti scienter unguis
Iuuentus studiosa metiatur
In paruo spacio: sed ipse nobis,
Si uellet modò, posset utriusq;
Vires ingenio suo referre.

ΔΗΜΟ

ΣΘΕΝΟΥΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥ ΡΗΤΟ
 ρΘ Ολυθιακός λόγος α.

Ντὶ πολλῶν αὖ, ὧ
 αὐδρες ἀθληταί,
 χημάτω ὑμᾶς ἐ-
 λέας νομίζω: εἴ φα-
 νερόν γένοιτο τὸ
 μέλλον σιωοίσθην ἴθι
 πόλει: ποδὶ ὦν νε-
 νίσκοπέτε. Οτὲ
 ζίνω τῶν δ' ὅτως

ἔχει: προσήκει προθύμως ἐθέλειν ἀκχεῖν τῷ
 βυλομλίω συμβαλέειν. Ου γὰρ μόνον, εἴ
 τι χησικὸν ἐσκεμμένον ἔκειται, τὸτ' αὖ
 ἀκχεσάντες λάβοιτε: ἀλλὰ καὶ τῆς ὑμετέ-
 ρας τύχης ὑπολαμβάνω: πολλὰ τῶν δειόνων
 τῶν ἐκ τῶν πρᾶχῃ μαγνίσις αὖ ἐπελθεῖν εἰ-
 πέειν: ὥστ' ὅτ' ἀπάντων ῥαδίαρ τὴν τῶν συμ-
 φέροντος ὑμῖν αἵρεσιν γενέσθαι. Ο μὲν ὅν παρ-
 ὢν καιρὸς, ὧ αὐδρες ἀθληταί, μονονοχί λη-
 γει φωνὴν ἀφίεις: ὅτι τῶν πραγμάτων ὑ-
 μῖν ἐκείνων αὐτοῖς ἀντιληπτέον ὅτι: εἴπερ
 ὑπὲρ

ὑπὲρ σωτηρίας αὐτῶν φροντίζετε. Ἡμεῖς δὲ
 οὐκ οἶδ' ὅντιν' ἀμοιβὴν δόκωμεν ἔχειν τρόπον
 πρὸς αὐτά.

IOANNIS STURMII

conuersio.

Magna ego pecunia, Athenienses, uobis potius fore arbitror: si per spicuum fiat, quid è repub. futurum sit in ijs rebus: de quibus à uobis est instituta deliberatio. Quod quum uerum sit: etiam uos decet, studiosè uelle eos audire: qui uobis cōsiliū dare conentur. Non enim solūm, si quis domo meditatus aliquid adferat, quod utile sit: id uobis, posteaquam intellexeritis, suscipiendum est: sed uestræ etiam fortunæ esse existimo: multa, quæ opere precium est fieri, subito nonnullis in mentem uenire ad dicendum: ut ex omnibus facile possit utilitatis delectus haberi. Hoc igitur tēpus, Atheniēses, prope modum quasi uocem emittit: suscipiendā uobis esse hanc causam: si modo

modò de uestra salute curã aliquam geratis. Sed nescio quonam simus nos in his rebus animo præditi.

ORationes Olynthiæ tametsi habitæ sunt diuersis temporibus: tamen coniunctæ sunt inter se quodam ordine naturali. Primum enim est, consilium dare: deinde ad rem suscipiendam excitare: tum non pati ciues suos falli: sed in constantia negotij suscepti confirmare. Id Demosthenes in his orationibus facit. In prima enim suadet, opem Olynthijs aduersus Philippum ferendam esse: in secunda populum cunctantem excitat: in tertia elatum fortuna meliore castigat: & ad ea, quæ reliqua sunt, prudenter & constanter administranda adhortatur. Quod ad statũ causæ attinet: omnes sunt πραγµατικῆς σάσεως: quoniam habent considerationem futuri temporis. Suadet enim Demosthenes, auxilium Olynthijs ferendum esse: idq; ad decus & utilitatem populi pertinere. Apud Hermogenem κεφαλαία, hoc est, partes status negotialis sunt sex: τὸ νόμιμον, τὸ δίκαιον, τὸ συμφέρον, τὸ δυνάτον, τὸ ἐνδοξον, τὸ ἐκβασιόµενον. Primum est τὸ νόμιμον, lex: quia dicit Hermogenes omnem πραγµατικὴν uel esse ἔγγραφον: quæ ex aliquo scripto ortam disceptationem habet: uel ἄγγραφον,

Argumentum
orationum
harum.

Status.

ἔ γ ρ α φ ο ν ,

φον, quæ nullo scripto continetur. Quia uerò id,
 quod lex iubet, iustum esse debet: ideo rectè secun-
 do loco τὸ δίκαιον, æquitas sequitur. Tertium est
 τὸ συμφέρον. Sæpe enim homines magis utilitate,
 quàm aut lege, aut æquitate mouentur. Sed multa
 sunt utilia: quæ tamen fieri non possunt: ideo sequi-
 tur τὸ δυνάστον. Sub utilitate comprehendo etiam τὸ
 ἀναγκαῖον: sub eo, quod fieri potest, τὸ ἄδύνατον,
 τὸ χαλεπὸν, τὸ ἀδυνατόν. omnia autem des-
 bent esse honesta et gloriosa: idcirco quintum est τὸ
 εὐδαιμόνιον. Vltimò spectandus etiam cuiusq; rei euen-
 tus. Sed quæ in iudiciali statu uocantur ἐκβασιταί:
 ea in negotiali dicuntur ἐκβασίμωα: propterea
 quòd ille præteritarum, hic futurarum rerum sit. De-
 mosthenes habet maximè τὸ συμφέρον, ἀναγα-
 καῖον, εὐδαιμόνιον, ἐκβασίμωον. Ostendit enim,
 non modò utile esse: sed etiam necessarium, et glo-
 riosum: si feratur Olynthijs auxilium: et quid inde
 sit futurum. Est igitur hic status negotialis: genus uerò
 Genus causæ. causæ, deliberatiuum. Partes orationis sunt tres: ex-
 ordium, confirmatio, peroratio. Genus uerò dicen-
 di est summissum: quod ita esse, intelligitur ex prima
 Partes ora- et postrema orationis parte. Vt enim exordium bre-
 tionis. ue est: ita peroratio breuissima. Summum dicendi
 Genus dicendi genus habet amplificationem cum motu: medium,
 amplificationem sine motu: illa uerò tenuis idea, κατὰ
 βασιταί

Καθ' ὅτι α, hoc est, puritatem. In exordio debet esse splendor, in epilogo ardor. Ea hic non sunt. Est tamen grauitas maior: quàm aut in epistolis, aut in philosophorum disputationibus. Ἀντὶ πολλῶν αὖ, ὡς αὖ δὲ α,) In generibus dicendi rectè instituendis. **Exordium.**
 est una præcipua uirtus: quæ pertinet ad sapientiam oratoris: ὃ πρῶτον: ut uideamus, quid deceat in quauis causa. Omnino enim ineptum est, in rebus arduis, ad salutemq; reipub. pertinentibus, longo uti exordio: quum præsertim auditoribus, qui ultrò parati sunt ad audiendum, id ingratum sit. Ideo Demosthenes breuissimo exordio utitur: et statim uenit ad causam. Exordium sumptum est ἀπὸ τῆς πραγμάτων, ἀπὸ ὑποδιαλέξεως προσώπων, ἀπὸ παλαιῶν, καὶ ἀπὸ ἐπιτιμήσεως. Res magna est: cuius deliberatio debeat anteferri magnæ pecuniæ. tempus tale, ut omnes Athenienses debeant diligenter audire. Quod ad personas attinet: facit duo genera oratorum. Vnum, quod meditatū uenit ad dicendum: alterum, quod subito dicit. Postrema uerò sententia habet reprehensionem, sed ualde lenem. In hoc ipso exordio facilè potestis uidere: hoc genus dictionis esse remissum. Primum, ipsum exordium indicat, ut et peroratio: cuiusmodi sit idea. Pertinet **Idea huius orationis remissa.**
 enim id magis ad σαφλῆσιν, quàm ad μέγιστος. Est hic mera καθ' ὅτι α, puritas: et εὐκρίνεια
 b 3 distinctio

distinctio sententiarum: quæ duo pertinent ad ipsam
 σαφηνείαν, diluciditatem. Deinde ista etiā δια-
 γίγνεται personarum est indicio. Ostendit, se unum esse
 se ex ijs: qui subito dicunt. Subitæ autem orationes
 Verba. sunt summissi generis. Tertiò, etiam ex uerbis appa-
 ret genus dicendi. Omnia uerba sunt quotidiana, pri-
 va, et propria. Quanquam in ijs est copia: uocat τὰ
 μέλλον σιωοίσεις, χήσιμον, τὰ δεινὰ: quæ
 omnia sunt ἰσοδυναμούντα. Genus igitur dicendi
 est Atticū, breue, pressum, siccum, et sanum. Αὐτὶ
 πολλῶν αὖ.) prima pars exordij pertinet ad at-
 Res. tentionem: habet magnitudinem rei: et est etiam à
 tempore. χημάτων) Interpretes græci pu-
 tant dictionem χημάτων habere magnam uim
 hoc loco. Demosthenem enim ideo nunc eo uerbo
 uti: quia postea eos adhortaturus sit: ut τὰ θεωρικὰ
 faciant στρατιωτικὰ: ut pecunia, quam in ludis et
 spectaculis consumeabant, utantur ad bellum geren-
 dum. Non est contemnendum hoc iudicium Vlpia-
 ni. τὸ μέλλον σιωοίσεις.) hoc ideo dicit: quia
 genus causæ est deliberatiuū: cuius finis est τὸ συμ-
 φέρον et χήσιμον. πόδι ὠρυννίσκοπέ-
 τε.) χηματισμός est bonus, quia πλεθυντι-
 κός. Ὅτε τοίνυν τὸδ' ὅτως.) hætenus pri-
 ma pars exordij. causam nullam ponit: sed statim po-
 nit τὴν ἐκθεσιν, conclusionem. Omnes enim ex-
 ordij

ordij partes sunt breues. Hæc est altera pars: quæ
pertinet ad oratores: eos postulat audiendos esse.
Hic etiam est attentio. conclusio ista habet κατὰ
σκευῶν: in qua est ὑποδιαλέγεσις: quæ est, quum
inueniuntur duo genera rerum aut personarū. Hæ-
betis apud Hermogenē lib. 1. de Inuent. quòd exor-
dia sumantur δὲ ὑπολήψεως, δὲ ὑποδιαλέ-
σεως, ἐκ πορισίης, ἀπὸ κερῶ, ἀπὸ τῶν
πραγμάτων. Personæ tractatio hoc loco est tri-
partita. Primum est propositio generalis, τὸ ἀόρι-
στον: debetis omnes audire: qui consilium dare uo-
lunt. Deinde ὑποδιαλέγεσις: nō solūm meditados,
sed etiam eos, qui subitò consilium dant, audire debe-
tis. Postrema sententia causam habet, τὸ τελικόν
αἴτιον: ut ex omnibus delectus utilitatis haberi
possit. ἐσκεμμένον.) est proprium uerbum:
quia antea dixit, σκοπεῖτε. Ο μὲν δὲ παρῶν
κερῶς.) hætenus rem et personā: nunc τὸν κε-
ρῶν, tempus, tractat. φωνῶν ἀφίσις.) est ineptum,
dicere, hoc loco esse προσωποποιίαν: sed est ὑ-
περβολὴ ἐν εἰκῶν: ut nihil sit exultans et exi-
mium hoc loco in uerbis, nisi in hoc uerbo. Sed προ-
σωποποιία est in graui dicēdi genere: cum rei in-
animæ sermonem tribuimus: aut cum mortuos exci-
tamus: et loquentes inducimus. αὐτιληπτόν
ἐστιν.) κατὰ σκοπὸν causa: sed γυνικῶν, et obscu-
ra.

Personæ tra-
ctatio.

Reprehensio.

Genus compositionis.

ra. Nondum enim dicit suum consilium.
 Ημῆς δ' ἂν οἷδ' ὄντιν' ἄ μοι.) Postrema sententia habet ἐπιτίμησιν, breuem increpationem, et lenem. Se etiam admiscet: nescio, quomodo in hac causa affecti simus est pulcher σχηματισμός.
 Hactenus ea, quæ pertinent ad inuentionem et uerba. Exordium breue quidem: sed uerè Atticum: ἐμεσότῃα, hoc est, quasi plenitudinem sententiarum habens: ut rem, personam, causam, tempus, reprehensionem. Verba omnia καθαρά et οἰκεία. Videamus nunc etiam τὰ κῶλα. Περίοδοι omnes sunt breues: Vnde etiam apparet tenuitas huius orationis. Ἀντὶ πολλῶν ἄν.) Est periodus ῥίκωλῳ, sed μέγρο, et in fine βραχύκωλος. Ὅτε τοίνυν.) Δικωλία. hæc comprehensio primæ est contraria. habet enim principium breue, exitum longiorem. Hoc semper uobis obseruandum est: ut post μεγρία sequatur μακροκωλία: ita oratio fit rotunda. Cicero potuit animaduvertere ex orationibus Demosthenis: quòd uno spiritu potuerit duas eiusmodi periodos pronuntiare. Quomodo ex orationibus et scriptis? ut hoc loco: ut ex duobus hemicyclis fiat circulus absolutus. ὃ γὰρ μόνον.) τετράκωλῳ, καὶ ἐπισύναν ψιν membri. Sic oratio grandescit, non uerbis, sed compositione: id tamen latet. ἄκτισ.) primum membrum

membrum. λαβοῖτε.) secundum. ὑπολαμ-
 βάω) tertium. ἐπελθεῖν εἰπεῖν.) quartum.
 ὥς' ὅζ' ἀπάντων.) quintum memb^u, sed extra
 periodum. ὁ μὲν δὲ παρῶν) quarta periodus est
 τρεῖς κωλῶ: uel potius etiam δέκα κωλῶ.
 ἀφ' οὗ.) membrum primum, χοινοτενέσσερ μα-
 κρῖν. ἀντιληπτέου δ' εἶν.) secundum, non tam
 longum. φροντίζετε.) fuisse ambitus ab' olu-
 tus: quia sententia fuisse ἀπ' ἀριστομένη, perfecta:
 tamen tertium membrum annectitur, cum ad perfec-
 ta n' ἀπόφασιν aliquid additur: est ἐπισύ-
 ναψις. ἡμῖς δ' ἔκ.) Postrema est ἡ μονοκω-
 λία. Esi enim audacter uelit dicere: tamen dicit ti-
 midè, ἔ non apertè: sumus nimium ignaui ἔ ne-
 gligentes. Sic genus sententiarum, uerborum, ἔ
 compositionis ostendit: hoc genus dicendi esse subtile
 ἔ summissum. Atq; haec tenus exordium.

Εἰ δὲ τὰ γ' ἐμοὶ δοκῶντα: ψηφίσασθε μὲν
 εὖ δὲ τὴν βοήθειαν: καὶ πρᾶσκεν ἄσασθε τὴν
 ταχίστην: ὅπως γνῶντε βοηθήσκητε: καὶ μὴ
 πάθῃτε ταῦτ', ὅπερ καὶ πρότερον: πρεσβεί-
 ας δὲ πέμψετε, ἥ τις ταῦτ' ἔρξῃ: καὶ πρὸς αὐ-
 τοῖς πράγμασι. ὥς δὲ μάλιστά ῥα δέσθῃ.
 μὴ πανδύσθῃ ὧν, καὶ δεινὸς ἀνθρώπος
 πράγμασι χηρῶν: τὰ μὲν εἰκῶν, ἡνίκα αὖ
 τύχῃ

τύχη: τὰ δ' ἀπειλῶν (ἀξιοπίστος δ' ἂν εἴη
νότως φαίνοισι) τὰ δ' ἡμᾶς διαβάλλων, καὶ
τὴν ἀπασίαν τὴν ἡμετέραν: ἔψητ', ἡ πά-
ραπᾶσιν αἰτίαι τῶν ὅλων πραγμάτων.

αὐτοῖς.

Hęc igitur facienda censeo: decer-
nēda auxilia esse: eaquē quāprimū in
& quā celerrimē comparanda: ut
milite Attici nominis opem feratis:
nec illud idem patiamini, quod aliis
quando antea: Deinde mittēdos le-
gatos, qui hęc indicent: & intersint
negotijs gerendis. Nam illud maxis-
mopere metuendum est: ne Philipe-
pus, ut homo est ueterator, & acer
in rebus suscipiendis: partim dissim-
ulādo, quum id tempus requirat:
partim minando (nimirum uerō si-
dem ea re sibi comparet) partim etis-
am reprehendēdo nos, absentiamquē
nostram: immutet aliquid, aut de
summa rerum auellat.

Post exordium occupat secundum locum ἡ πρό-
τασις τῆς ἀποδείξεως: propositio confirma-
tionis; & causae totius. Est autem διμερής, propo-
sicio

sitio bipartita: nempe paranda & mittenda esse au-
 xilia: atq; legatos mittendos. Ista propositio habet
 pulcherrimam methodum. Non enim omnia in ea
 ponuntur, quæ ponenda erant. Facienda erat hîc pe-
 cuniæ mentio ad militem alendum: sed orator, quia
 hic locus erat periculosus, τὸ θεωρικὸν silentio
 præterit. Est & hoc aliâs in methodis Demosthe-
 nis: non omnia simul dicere, sed paulatim, καὶ χω-
 ρισμῶν, hoc est. separatim. Ideo etiam hoc loco pro-
 ponit tantummodò γενικῶς, generatim. Est au-
 tem propositio hæc ἐγκειμένη, rationibus
 comprobata: sed ὁ τελείως. Nam de auxilijs mitten-
 dis breuiter hîc dicitur: quia idem postea per totam
 orationem confirmatur. Legatos uerò mittendos,
 hoc loco statim, & si paucis, confirmatur: nec am-
 plius postea attingitur. Adhuc orator uersatur in
 remisso dicendi genere: finem habet tantum τὸ πρῶτον
 si prout doceat, auxilia & legatos esse mittendos. Sed
 posterior pars, quæ est de legatis, acuta est. Nam o-
 stendit rationes: quibus in regno suo amplificando
 Philippus usus est: dissimulationem, minas, uitupe-
 rationem. ἔστι δὲ τὰ γ' ἐμοὶ δοκούντα.) senten-
 tia ista est λαθαρὰ, pura: hæc sunt, quæ mihi pla-
 cent. ἡ πρώτη αὖ.) prima pars huius delibera-
 tionis. ἐκ τούτου.) ex hoc ipso agro, est ἐμφασίς
 in hac particula. Athenienses, ut & aliæ gentes, ha-
 bebant

χωρισμῶς
 oratorius.

Tractatio pro
 positionis.

habent duo genera militum: unum, τῶν οἰκείων ἢ πολίτων, civium suorum: alterum, τῶν μισθοφόρων ἢ ξένων, militum peregrinorum. Dicit orator, ex hoc ipso agro conscribendum esse exercitum.

ὥστε καὶ πρότερον. Ratio, quæ est sumpta ἐκ τῆς βαλῆων πρότερον) scilicet propter tarditatem et dubitationem. Nam populus Atheniensis erat acer in decernendo: sed in exequendo tardus: ut ex secunda Olynthiaca intelligitur. Hec est ἡ κατὰ σκευὴ, sed ἀτελής, ut dictum est. Nam paucis confirmatur, opem esse ferendam: propterea quod idem per totam orationem deinceps confirmetur. πρεσβείαν δὲ πέμπειν.) pars altera. est ὑπαλλαγή

ὑπαλλαγή.

in illo, πρεσβείαν πέμπειν. Sed sunt quædam ὑπαλλαγαὶ ita apertæ: ut nihil differant à proprijs et quotidianis formulis: ut, legationem mittere, hoc est, mittere legatos. ὥς ὅτι μάλιστα.) confirmatio

Confirmatio

tio posterioris partis: quæ est copiosior et firmior.

Legatis mittendis.

Quia enim hanc partem postea relinquit: ideo eam hoc loco tractat absoluit. πάνδε γάρ.) est actio

num. δεινός.) est ingenij. Τὰ μὲν εἰκῶν.) cecidens, dissimulans. Sententiæ in summisso genere sunt

Sententiæ

acute. Acute sententiæ sunt, quæ habent consilia,

acute.

aut partitionem. Ostendit, quibus rationibus creue-

rit Philippus: τῇ ὑποχωρήσει, τῇ ἀπειλῇ, τῇ

διαβολῇ τῶν αὐτῶν ἐπ' αὐτῶν. ἀξιοπιστός.) posuit

sibi

fibi fidei facile comparare. potest dissimulare, cum opus est: potest minari, cum in armis est: potest vituperare hostes, cum non celeriter suis succurrunt.

Οὐ μὲν, ἀλλ' ἐπεικῶς, ὥς ἄνδρες ἀθλῶν εἰσὶν οἱ, τοῦθ' ὅπερ δυσμαχώτατόν ἐστι τῷ Φιλίππῳ πραγμάτων: καὶ βέλτιστον ὑμῖν. τὸ γὰρ εἶναι πάντων ἐκείνου, γνῶντα, κύριον, καὶ ῥητῶν, καὶ ἀπορρήτων: καὶ ἅμα στρατηγόν, ἀλεωπότῳ, καὶ ταμίαν: καὶ πανταχῶς αὐτοῦ πρῆναι τοῦ στρατεύματος: πρὸς μὲν τὸ τὰ πόλεμον ταχύ καὶ ἡγῆσαι καὶ πρᾶττεσθαι, πολλῶν προέχῃ: πρὸς δὲ τὰς κατὰ λαγὰς: ἅς αὐτὸς ἐκείνου ποιεῖται ὡς μὲν πρὸς ὅλυνθιδος: γνῶντίως ἔχῃ. Δὴλον γάρ ἐστι τοῖς ὁλυνθίοις: ὅτι νῦν ἐπὶ δόξης, ὅδ' ὑπὲρ μέγας χώρας, πολεμῶσιν: ἀλλ' ἀνὰ σέως, καὶ αὐτὸς δραποδισμῶ τῆς πατρίδος: καὶ ἴσασιν ἅτ' ἀμφιπολιτῶν ἐποίησε τὸς πρᾶδιδόντας αὐτῷ τὴν πόλιν: καὶ τῶν δυνάεων τὸς ὑποδεδωμένους: καὶ ὅλως ΑΓΙΣΤΟΝ, οἶμαι, ταῖς πολιτείαις ἢ τυραννίς: ἄλλως τε καὶ ὁμοῦ χωρὰν ἔχουσι.

Quamquam illud percommode accidit: ut, quod difficilimum sit in Philippi

Philippi rationibus: id uobis sit cō-
modissimum. Nam quod illius sit
autoritas unius in dicendis senten-
tijs, & in consilijs secretioribus: &
imperator sit simul exercitus, & do-
minus, & quæstor: & ubiq; in exer-
citu adlit: ad gerendum celeriter &
tempestiue bellum, plurimū uas-
let: ad societatem autem; quam ille
libenter cum Olynthijs coiret: con-
traria ratio est. Illud enim perspicu-
um Olynthijs est: non de gloria eos,
aut de aliqua agri parte, bellum ge-
rere: sed de euerfione & seruitute pa-
triæ. Sciunt etiam, quid in Amphipolitanos statuerit: qui ei tradide-
runt urbē: & in Pydnæos, qui eum
in urbem admiserunt. Deniq; Intis-
da res est ciuitatibus regia potestas:
præcipuè uerò si sit in uicinia.

*Hic incipit Confirmatio: quam græci uocāt ἀπὸ
ἀσχυ. Exordium fuit modicum, item propositio.
Demosthenes semper est neruosus & lacertosus.*

Pars

Pars ista tertia incipit à refutatione. Hic uidenda est collocatio. Refutatio aliquando fit in exordio, ut in oratione Cecinnana: aliquando post confirmationem: aliquando in confirmatione: aliquando ante confirmationem, ut pro Milone, et hoc loco. Nihil uidebatur obstare Atheniensibus. nisi quod Philippus putabatur esse $\delta\upsilon\sigma\mu\acute{\alpha}\chi\eta\tau\omicron\varsigma$ et $\delta\upsilon\pi\omega\omicron\lambda\acute{\epsilon}\mu\eta\tau\omicron\varsigma$. Hoc tamen si cedit: tamen ostendit, quãuis horribile sit, prodesse Atheniensibus. Nam quod Philippus omnia solus agat: et quod tyrannus sit: esse suspectum Olynthiis: ideoque eos facile ab Atheniensibus in officio contineri posse. $\epsilon\pi\iota\epsilon\iota\kappa\omega\varsigma$.) hoc uidetur esse uerbum $\pi\omega\lambda\upsilon\sigma\eta\mu\omicron\varsigma$: significare uerisimile: pertinere ad prouidentiam deorum: significare id, quod fatale est. ego uerto, percommodè accidit. $\delta\upsilon\sigma\mu\acute{\alpha}\chi\omega\tau\alpha\iota\omicron\nu\delta\iota$.) $\delta\upsilon\sigma\mu\acute{\alpha}\chi\omicron\varsigma$ uocat hoc loco, quod molestum est: et quod Atheniensibus metum inijcit maximum. Sed non uult dicere, ciues suos timere. Utitur ergo meliori uocabulo. $\delta\gamma\alpha\rho\epsilon\iota\nu\alpha\iota$.) Ratio, quæ incipit ab $\omicron\mu\omicron\lambda\omicron\gamma\iota\alpha$: fatetur, nec paucis, sed pluribus uerbis: commemorat multa in Philippo, quæ sunt magna. Ista sententia sumpta est ex Regia potestate, $\epsilon\kappa\tau\eta\varsigma\mu\omicron\nu\alpha\rho\chi\iota\alpha\varsigma$. $\epsilon\pi\iota\tau\omega\rho\kappa\alpha\iota\alpha\pi\omicron\varsigma\epsilon\upsilon\tau\omega\rho$.) habet auctoritatem in publicis et priuatis consilijs. $\sigma\epsilon\alpha\iota\eta\gamma\omicron\varsigma$.) Differunt inter se $\alpha\sigma\epsilon\alpha\iota\eta\gamma\omicron\varsigma$, $\kappa\alpha\iota\alpha\delta\iota\kappa\alpha\upsilon\omicron\tau\eta\varsigma$. $\sigma\epsilon\alpha\iota\eta\gamma\omicron\varsigma$ est, qui cumque ducit exercitum

Principium
confirmationis
à Refutatione.

Concessio.

Argumenta
huius refuta-
tionis.

citum: missus uel à ciuitate, uel à rege. Qui uerò mī-
tit eum, est δ'εστωτής. Ergo crescit oratio. Illius
auctoritas est in dicendis sententijs, in consilijs, in ex-
ercitu ducendo, in pecunijs. (ταμίαν.) in pecu-
nia nerui belligerandi sunt siti. Sunt praeclara uir-
tutes Regis: fatetur haec orator libenter: ut ad simi-
les uirtutes ciues suos excitet. (πολλὰ προέχει.)
plurimum ualeat, plurimum non potest, plurimum ad-
feri: ut pro Milone: non adferunt tamen oratori ali-
quid. Haec omnia in bello plurimum ualent: sed in so-
cietate constituenda minimum. Hoc tam probat tri-
bus: causa finali, exemplis, & sententia generali.
δ'ἡλὸν γὰρ ὅτι.) In uir. q; parte orator est copio-
sus, μέσος: antea ἐν τῇ ὁμολογίᾳ, nunc ἐν τῇ
ἀφαιρέσει. Nam ἡ μέσότης etiam potest cadere
in summum genus dicendi: ut igitur antea tribuit
multa Philippo: ita etiam nunc multa ad suas ra-
tiones dicit. (ὁ πόδα λόγος) prima ratio, sumpta
ἐκ τῶν τελειῶν αἰτίων: hoc non ualere mul-
tum ad societatem faciendam. Nam finem bell. fore
non gloriam, non partem agri: sed interitum & ser-
uitutem. Ostendit triplicem finem bellorum. Homi-
nes bella gerunt uel διὰ τὴν δόξαν, ob gloriam,
existimationem: uel ut aliquid ad diuionem suam ad-
iungant, propter utilitatem: uel ut seruitutem &
mortem depellant, ob necessitatem. Demosthenes re-

monet

mouet duo, tertium retinet. Causæ illæ maximè mouent, seruitus aut interitus, exempla, ingeniū tyrannorum. ὑπὲρ μέρους χώρας.) Latini dicunt, pugnare pro libertate. græci dicunt καταχρησικῶς, πολεμῆν ὑπὲρ ἀνάσσεως ἢ ἀνδραποδισμοῦ. καὶ ἴσασιν.) Iam probat duobus exemplis, Amphipolitano ἔσ Pydnaeo. παρὰ δόντας.) non dicit, προσδόντας. Nam προσδόντας est paucorum ἔσ proditorum: παρὰ δὲ σύναε uerò publici consilij. Αμφιπολιτῶν.) De Amphipoli diu ἔσ multum inter Philippum ἔσ Athenienses pugnatum est: sed eos Philippus diuturnitate belli fatigauit. ὑποσχεσάμενους.) ὑποσχεσάμεθα presentem cum exercitu: παρὰ δὲ δολομένους etiam absentibus. καὶ ὅλως ἀπίστον.) claudit iam sententia generali, accommodata ad rem presentem, à proprio Regum. ἄλλως τε.) est quædam πρόσληψις in hac sententia.

Ταῦτ' ὅρ' ἐγνωκότας ὑμᾶς, ὧ ἀνδρες ἀθιωταῖοι: καὶ τὰ ἄλλα, ἃ προσήκει, πάντα συνθυμεσάμενους: φημι δὲ μετ' ἐλθεῖν, ἵνα προσκυβηταί: καὶ ἴδωμεν πόλεμον προσέχειν, εἴπερ ποτε, ἵνα νῦν: χεῖμα ἴσθ' ἐφέροντας προθύμως: ἵνα αὐτὸς ὁρῶντας: καὶ μηδὲν ἐλείποντας. Οὐδὲ γὰρ λόγῳ, οὐδὲ σκῆψις ἔσ' ὑμῖν, τὸ μὴ δέοντα

οντα ποιεῖν ἐθέλειν, ὑπολείπετ'. Νυνὶ γάρ,
 ὁ πάντες ἐθρυλλεῖτε, ὥς ὀλυμπίους ἐκπολε-
 μῶσαι δεῖ φιλιππῶ, γέγονεν αὐτόματον·
 ταῦτα, ὥς αὖ ὑμῖν μάλιστα συμφέροι. εἰ
 μὲν γὰρ ὑφ' ἡμῶν περὶ ὄντες, ἀνείλοντο τὸν
 πόλεμον· σφαλεροὶ σύμμαχοι, ταῖς μέγιστον
 ταῦτ' αὖ ἐγνωστοὶς ἥσαν ἴσως. Επειδὴ δὲ
 ἐκ τῶν πρὸς αὐτοὺς ἐγκλημάτων μισθοσιβε-
 βάσαν εἰκὸς πλὴν ἔχθραν αὐτοῦς, ὑπὲρ ὧν φο-
 βῶντ' ἢ πεπὸν θασιν, ἔχειν.

Si igitur hæc animaduertistis, A-
 thenienses; & cætera omnia conside-
 ratis, quæ necessaria sunt; etiam atque
 etiam decere uos dico; promptis ani-
 mis esse, atque excitari; & de bello co-
 gitare, si aliàs unquam, nunc potissi-
 mum; conferre pecuniam cum ala-
 critate; uos ipsos obuiam proficisci;
 & in nullis deesse negotiis. Nulla
 enim oratio, nulla excusatio reliqua
 uobis est; ut ea, quæ facienda sunt,
 non suscipiatis. Nunc enim, quod
 omnium uestrum sermonibus fuit
 iactatum, necessarium esse, Philip-
 po

po Olynthios fieri hostes, ultrò eue-
nit: idq; maximo uestro commodo.
Nam in nostro impulsu atq; consilio
bellum mouissent: infirma futura
esset societas: & ad tempus aliquod
fortasse in hac manerent iententia.
Nūc uerò cū illius lacesitū calum-
nijs atq; criminibus, eum oderint:
uerisimile est, firmum futurum dis-
sidiū, tum ob ea, quæ metuunt: tum
propter ea, quæ antea iuerunt per-
pessi.

Hæc pars habet ἐπαναλήψιν τοῦ προκειμένου
vov, resumptionem rei propositæ: & hoc, quan-
tum ad collocationem attinet, est principium confir-
mationis de auxilio ferendo. Propositio fuit bipar-
tita: prima pars, de mittendis auxilijs: altera, de le-
gatis mittendis. Secuta est refutatio meiūs populi de
Philippi potentia. Iam incipit ἡ λατраскеυή illi-
us partis: quæ est de ope ferenda. Ibi primū repe-
tit propositionem ipsam explicatius, alijs uerbis, &
alijs sententijs. Deinde eam probat & auget ἐκ τοῦ
ἐκβαίνοντος καὶ ἐκ βεβαιωδός, ex loco euentorum:
quod est etiam unum ἐκ τῶν τῆς πραγματικῆς
ἐκβαίνοντος καὶ ἐκ βεβαιωδός

Principium
confirmatio-
nis de ope fe-
renda.

Occultatio
cratoria.

Participia.

ἐὰς τὴν κεφαλὰν. Propositio supra fuit minore odio proposita: hoc loco sententia eius apertior est. Dem. osthenes enim solet paulatim à minoribus ad maiora: à minus ingratis ad ea, quæ magis ingrata, progredi: Ἔστιν ἡ κεφαλὴ τῆς ὁμιλίας oratoria. Antea nihil dixit de theatriali pecunia: aut omnino de cōferranda pecunia: at iam aliquid dicit: Ἔστιν περὶ ταύτης dicturus est. Antea fuit obscurum illud γὰρ ὁ θεὸς λέγει. Πολλοὶ θεοὶ: iam dicit apertè, ipsos debere exire. Nam inuiti hæc ab initio audiissent Athenienses. Approbatio uerò propositionis brevis est, Ἔστιν Attica: constans breuibz enchymematis. Ταῦτ' ὅτι ἐγνώκότες.) si hæc intellexistis. Participia sæpe uim causarum efficientium habent: sæpe etiam uim ὑποθετικὴν, conditionalem. ἐγνώκοντες est in illis, quæ didicimus: γὰρ ὁ θεὸς εἰδὼς in illis, quæ intelligere uolumus. Alterū participiū est præteriti tēporis, alterū præsentis, ὡς ἐμφασίς. Nā primū didicisse oportet: et tamen postea non est dimittenda cogitatio ἔτι deliberatio. Vult orator suos ciues semper in cogitatione et diligētia uersari. Ταῦτ' ὅτι.) scilicet quo in statu sint res Philippi: eū, quò diligentior et acrior est, cōminus esse socijs gratū. Φημι δ' εἶναι.) Dixit antea, Ὑποτίσκειν βοήθειαν: hoc iam magis explicat: et sua lingua quasi in cor auditoris penetrat. Εὐελπίσας est uolūntatis: πρὸς θυμὸν αἰσθάνεσθαι, est cordis. καὶ ματαίως εἰσφέρει

εἰσφ' ἐργοντας.) Iam ostendit modum, δὲ πρόσωπον:
 quem antea non est ausus statim à principio ponere:
 nisi prius refutasset potentiam Philippi. προ-
 θύμως.) Vt irò: non pati, donec à uobis exigatur.
 αὐτοὺς ὀφείοντας.) ὑμεῖς αὐτοὺς. Iam intelligi-
 tis illud γνῶντες: ubi uerti, milite Attici nominis.
 Debetis uestra corpora opponere hostibus, non mili-
 tum peregrinorum. ἔδδ' γὰρ λόγῳ.) Quod
 iam ponitur, est etiam προτάσις: est altera pro-
 positio, sed ratio προτρέψις, habens cohortatio-
 nem. λόγῳ.) est orationis. σκέψις.) est
 cogitationis, dubitatio et hæsitatio. τὸ λέοντα.)
 est uocabulum necessitatis ἑσθ' ἰσθ'.) Hactenus ἡ ἐ-
 παναλεψις τοῦ ἡ τῇ προτάσει. Sententiae sunt
 minus λεκρυμμέναι, sed apertæ. νυνὶ γὰρ, δὲ
 πῶς τις.) sequitur iam approbatio, quæ est τῇ
 καὶ ἔδδ. Est eiusmodi tempus, quod semper optastis:
 utinam incideret dissidium inter Olynthios ἑσθ' Phi-
 lippon. Extorquet uerbi confessionem. εἰ μὴ
 γὰρ ὑφ' ἡμῶν.) prima ratio est libera à conditio-
 ne ἑσθ' conclusionē, ἑσθ' est ἀπλῆ. Iam est altera ap-
 probatio, habens ὑπόθεσιν uel πλάσιν, ἐπικα-
 τασκευὴ γνῶντες ματαίικη. Hoc est oratorium, ut
 ratio ratione approbetur. Est autem enthymema du-
 plex, ex loco antecedentium ἑσθ' consequentium. So-
 cij coacti, non sunt firmi ἑσθ' constantes. Socij uerò,
 e 3 quos

quos necessitas petere auxilium cogit: propriū consequens habēt, ut sint stabiles et firmi futuri. Cuiusmodi est genus enthymematis? necessarium ne? non, sed probabile. Ideo ipse orator dicit, ἵσως, et εἰκός. Non enim uult si lenter affirmare. πρὸ γνῶντες.) antecedens. αὐτοῖς λοντο.) dicimus ὅτι αἰρεῖσθαι πόλεμον. Sed Demosthenes libēter utitur μεταπλάσμων, νυνὶ προ νῦν, αὐτοῖς αἰρεῖσθαι πόλεμον. σφαλεροί.) consequens. ἐπειδὴ δὲ.) Iam alterum enthymema contrarium, ὅτι ex differentibus. ἐγκληματῶν.) propter Philippi calumnias aduersus Olynthios. Hoc uerbum est etiam apud eos: qui de arte dicendi praecepta scripserunt. Ex huiusmodi locis Demosthenis, ὅτι Platonis, ὅτι meliorum scriptorum, sumpsit Aristoteles praecepta dialectica ὅτι rhetorica. Nullū est praeceptum Aristotelis: cuius non multa sint exempla in Platone: ὅτι quod non sit à Platone indicatum. Sed Plato obscurè ὅτι diuersis locis. Aristoteles simul et apertius docet. Sic etiam Demosthenes antea uno uerbo, εἰκός, genus huius conclusionis indicauit. ὑπὲρ ὧν φοβούντες.) προδήκω uehementior. Cuiusmodi genus dicendi? adhuc tenue. Non habetis conglobationem uerborum, rerum, euentorū: non incrementa uerborum: non comparationem prolixam: non cetera ornāmēta, quae orationem uberem

ὅς τε grandem faciunt: sed est propositio, quæ tantum
 habet plura uerba, quàm antea: ὅς cuius ornatus so-
 lum γὰρ τῆς ἰσοδυναμίας positus est: ratio etiam ὅς
 approbatio brevis, nec ullo splendore. Iam de gene- τὰ κῶλα.
 re compositionis. ταῦτ' ἐν ἐγνωκότας.) pe-
 riodus ἑξάκωλος, cum ἐπισυναψῇ ἑξήκωλον.
 Incipit à periodo: ὅς in pneumatate desinit. Aliquan-
 do contrà fit: et incipiunt oratores ἀπὸ τοῦ πνεύ-
 ματος ὅς: atq; in periodo desinunt. ἀθλωαῖοι.)
 hætenus unum membrum. γνήθιμις μέλους.)
 alterum. πωροξυμῶν αἰ.) tertium. εἰπὲρ
 ποτε, καὶ νῦν.) quartum. Hic esset periodus per-
 fecta: sed fit ἐπισύναψις: ita ut ex periodo fiat
 πνεῦμα. Nam tria membra breuiora κομμάτι
 καὶ subiicit: ne oratio nimium sit grauis. Οὐδὲ
 γὰρ λόγος.) περὶ ὁδὸς μονόκωλος ὅς. Nam ha-
 bet modicam inflexionem ἀνὰ καμψίν: τοῦ μὲν τὰ
 δεόντα ποιεῖν ἐθέλων. νυνὶ γὰρ.) perio-
 dus specie δίκωλος, re ipsa ἑξήκωλος ὅς, ὅσα τὸ ὑ-
 περβατόν. Nam secundū membrum κατ' ἐπέν-
 θεσιν in medio positum est. εἰ μὲν γὰρ.) γνήθι-
 μις δίκωλον. ἐπειδὴ δὲ.) secundum enthy-
 mema est etiam δίκωλον. μισθοῖ.) primum
 membrum. ἔχειν) alterum, sed hoc propter τὸ
 ὑπερβατόν est δίκωλον: tametsi appareat esse
 μονόκωλον.

ΟΥ ΔΕΙ ΔΗ ΤΟΙΣΤΟΥΤΟΙΣ, ὧς ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
 πρῶτα πεπρωκότα καιρὸν ἀφείναι: ὅδε παθεῖν
 ταυτὸν: ὅπερ ἤδη πολλάκις πρότερον πε-
 πόνθατε. Εἰ γὰρ ὅθ' ἤκομλε Εὐβοεῦσι Βεβοη-
 θηκότους: καὶ πρῆσαν Ἀμφιπολιτῶν ἱέραι,
 καὶ στρατὸς κληῖς, ὡς ἴσθι τὸ βῆμα: κελεύον-
 τες ὑμᾶς ἐκπλεῖν, καὶ πρῶτα λαμβάνειν τὴν
 πόλιν: τὴν αὐτὴν πρὸς ἡμᾶς: ἡμεῖς δ' ὑπὲρ
 ἡμῶν αὐτῶν προθυμίαν: ἡμπερ ὑπὲρ τῆς τῆς
 Εὐβοέων σωτηρίας: εἶχετ' ἄρ' Ἀμφίπολις τό-
 τε: δὲ πάντων τῶν μετὰ ταῦτα ἄρ' ἦτε ἀπηλ-
 λαγμένοι πραγμάτων. καὶ πάλιν, ἡνίκα
 πνύοντα, ποτίσθαι, μεθώνη, παγασαί, τᾶλ-
 λα, ἵνα μὴ καθέκαστα λέγων διακρίβω, πο-
 λιορκεῖν αὐτὰ ἀπηγγέλλετο: εἰ τότε τούτων γνί-
 θες πρώτῳ προθύμως, καὶ ὥς προσῆκον, ἐ-
 βοηθήσαι αὐτοῖς: ῥάονι καὶ πολὺ ταπεινο-
 τέρων ὑμῶν ἀνέχόμεθα θεῖς Φιλίππῳ. Νῦν δ'
 τὸ μὲν πρῶτον αἰεὶ προΐεμενοι: τὰ δ' ἡ μέλλοντα αὐ-
 τόματα οἰόμενοι γήσθην καλῶς: καὶ ἡνέκα
 μιν, ὧς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, Φίλιππον ἡμεῖς:
 καὶ καταστῆσαι τὴν ἡλικῶτον: ἡλικῶς δ' εἰς
 πω βασιλεὺς γέγονε μακεδονίας.

Nequaquā igitur, Athenienses,
 hæc uobis oblata occasio amittenda
 da

da est: neque id committendum: quod
iam sæpenumero antea cōmisistis.
Nam si post opem Euboënsibus la-
tam, tum, cū adessent Amphipo-
litani Hierax & Stratocles in hoc ip-
so subsellio: adhortantes uos classe
exire: & Amphipolin in uestram di-
tionem recipere: eodem fuisset
etiam in nostra causa studio: quo in
salute fuimus Euboënsium: nostra
tum fuisset Amphipolis: & omni-
bus fuisset liberi & soluti mole-
stis, quæ postea inciderunt. Itē cū
Pydna, Potidæa, Methone, Pagasæ,
& ceteræ urbes: ne cōmemoratione
singularū urbiū tempus consumā,
nuntiabātur oppugnari: si ex his, ut
queque prima fuit, alacriter, et ut dece-
bat, auxilio uenissetmus ipsi: leniorē
iā, & nullō humaniorē sentiremus
Philippū. Sed dū præsentiē semper
negligimus occasionē: & ea, quæ fu-
tura sunt, ultrò putamus fore secun-
da:

da: amplificamus nos Philippū, Athenienses: & talem tantūq; efficiamus: quantus nullus adhuc rex fuit Macedoniae.

Collocatio huius loci:

Tractatio.

In dandis consilijs, praesertim in causis publicis, & in magnis rebus suscipiendis, nihil melius est: quàm metum tollere ex animis auditorum. Nihil enim magis obstat, quàm metus. Id fecit Demosthenes: & ui collocationis principio hunc errorem sustulit. Post metum sublatum nihil est melius: quàm ignauiam & socordiam tollere: admonere exemplis domesticis: & rebus docere, in quibus peccatum fuit. Iam igitur pigritiam, ignauiam, & spem uanam tollit. Haec, quantum ad collocationem attinet. Tractatio autem huius loci est ἀδασει γυμναστικὴ: ignauiam tollit non θετικῶς, sententia generali, sed exemplis. Ista exempla tractationem habent bipartitam: primum commemorat unum exemplum de Amphipoli seorsim, καὶ ἡ χρωσιμότης: deinde est σὺν σέθεν, frequentatio plurium exemplorum.

Γὰρ ἀπεπείλωκότες.) In ἀδαπείπει est id, quod ultrò euenit: cum occasio diuinitus offertur. καὶ ὁρῶν ἀφίσταται.) Cicero dicit, amittere occasionem. πᾶσι.) Graeci dicunt etiam πᾶσι pro τοῖσι. πᾶσι, id est, aliquid uitiosè facere.

re. Ideo uerti, committere: ut maneam in aliqua
 πῶς χῆσι, assonantia, amittere, committere. Ge-
 nus cōpositionis principio est moderatum. Est enim
 ista prima periodus ῥίκωλος: sed mediū membrum
 breuissimum, εἰ κομματικόν, par inciso. Εἰ γὰρ,
 ὁδ' ἤκομ' ὡ.) Hic incipit tractatio exemplorū. Se-
 orsim ponit de Amphipoli. Nā illud erat magnum
 damnum, tantam urbem amitti ab Atheniensibus.
 Deinde conglobat multa exempla simul. Ita princi-
 pium εἰ finis sunt paria. Principium est magnum
 uno exemplo Amphipoleos: finis etiam est magnus,
 quia multa congerit. Quoniam enim in una Metho-
 ne non tantum erat situm, ideo plura coniungit. Est
 ergo duplex medicina, simplex, εἰ composita.

Compositio.

ἰεργαξ.) testata loquitur. Hierax εἰ Stratocles suae
 urbi petebant auxilium ab Atheniensibus. Eos no-
 minat, ut uideatur loqui testata: εἰ ostendat, quanta-
 tum fuerit occasio. παραλαμβάνει.) recipe-
 re urbem in uestram fidem εἰ tutelam, si non Am-
 phipolitanorum, saltem uestra causa. Ista compositio
 est ἑκτεταμένη: habet τᾶσιν, extensionem.
 Nam est septem membrorum. Βεβοηθηκότας.)
 primum membrum. Βῆμα.) alterum, sed χοι-
 νοτῶν εἰς. productum. τὴν πόλιν.) tertium.
 προθυμίαν) quartum. σωτηρίας.) quintum.
 τότε.) sextum. πρᾶγματῶν.) septimum: Ex-
 ercitatio

Hyperbata.

exercitatio uocis in Demosthene tanta fuit: ut talen
 comprehensionē uno spiritu sine labore proferret.
 Est hīc κατὰ φύσιν, Celeritas compositionis, et ta
 men acrimonia. καὶ πάλιν, ἡνίκα.) Iam quæ
 sequuntur exempla, singula habēt minus ponderis,
 coniuncta tamen et frequentata, sunt paria, et ἰσὺς
 ζουσι primo exemplo. Ostendit eandem hīc etiam
 socordiam. ἀπὸ γὰρ ἐλλείψεως.) sunt duo membra
 coniuncta ὑπερβατῶ. τὰ ὑπερβατὰ non impe
 diunt orationem, sed celerem faciunt. Oratio item
 ἀσύνδετος est celerior, quàm πολυσύνδετος.
 illa commata requirunt celeritatem. Particu
 le copulatiuæ, συναπτικαὲ, faciunt deterio rem
 et tardio rem orationem. εἰ τότε.) τὰ ὑπερβα
 τὰ, etiamsi faciunt orationem celerio rem et inci
 tatio rem: tamen faciunt longio rem et obscurio rem.
 Itaq; requiritur, uelut remedium, ipsa ἐπὶ ἀνέλε
 ψις, resumptio uerborum uel eorundem, uel diuer
 sorum. ἐνὶ τῷ πρῶτῳ.) Ordine poterant auxi
 lia mittere, non simul. Non enim omnia simul Phi
 lippus oppugnabat. Ista periodus est breuior, quàm
 superior. Est enim quatuor membrorū: sed duo pri
 ma sunt implicata ὑπερβατῶ. Enumeratione ta
 men est uehemens, et est cita ac uelox. νῦν δὲ τὸ
 μὲν.) post cōmemorationem incōmodorum sequi
 tur annica reprehensio Atheniensium. Ostendit ua

nam spem & expectationem rerum meliorum: nec illos tantum, sed etiam se unà cum illis accusat. Sunt duo magna hîc uitia: Vnū, negligētiae in rebus præsensentibus: alterum, spei rerum meliorum in futuris. Post malarum ergo rerum commemorationem, locum habet ἡ παρρησία, libera uox oratoris: quæ tamen debet uerbis moderatis temperari & leniri. προειρημένοι.) τὰ αἰτία rerum malarum. ἡυξήσαμεν.) τὸ αἰτία τῶν, effectus. Oportet in Demosthene resoluendo diligenter animaduvertere. Quia enim uersabatur inter auditores doctos, qui rem intelligebant: ideo non copiose, sed prudenter dicebat. Primum quoniam Philippi uires erant formidabiles Atheniensibus: et in formidine ac metu nihil rectè agimus: restitit principio formidini uirtute collocationis. Tum, ubi iam confirmati animis essent: adhortari eos ad opem Olynthijs ferendam coepit. Deinde, ut ob superiorum temporum ignorantiam obiurgaret: exempla commemorauit incommodorum: quæ commemoratio fuit odiosissima. seorsim de Amphipoli dixit: quia grauissimum fuit de illius urbis amissione audire. Cōiunctè autem de multis oppidis: quòd illa, tametsi minora essent: tamen, si coniungerentur, faciebant magnam diuionem. Postremò de Philippi potentia ac uiribus, duas ob causas, una est, quòd utilius fuit prius mala commemo-

παρρησία.

rare

rare, quàm uituperare: et hoc semper in scribendo faciendum est: ut prius incommoda cōmemoremus, quàm reprehendamus. Nam ostensio morbo, facilius admittitur medicina. Altera, quia homines noui, homines νεόπλουτοι, semper sunt inuisi. Philippus maximè inuisus fuit Atheniensibus. Nam cum adolescens fuisset obses apud Thebanos: maximāq; pars patrij regni occupata ab Illyrijs: ipse tamen a Thebanis clam aufugit: exercituq; comparato, non modò omnia amissa recuperauit: sed etiam plura alia ad suam ditionem adiecit: ut est apud Diodorum Siculum.

Νυνὶ δὲ καὶ ῥὸς ἡκεῖτις, ὅς ἐστι τὸ λυσιπύργου, αὐτόματ' ἐπὶ τῇ πόλει: ὅς ἐστι γινώσκων ὅτι μὲν
 λάττω τὸ πρότερον ἐκείνων. Ἐμοὶ γε δοκεῖ
 τίς ὡς ἀνδρες ἀδωαῖοι, δίκαιος λογιστὴς
 τὸ πρὸς τὸ θεῶν ἡμῶν ὑπὲρ γυμνάσιον κατὰ
 καὶ πρὸς ὅς ἐχόντων, ὡς δ' εἶ, πολλῶν: ὅμως
 μεγάλῳ ἄρ' ἔχει αὐτοῖς χάριν εἰκότως. Τὸ
 μὲν γὰρ πολλὰ ἀπολωλέκειναι κατὰ τὸ πό-
 λεμον: τίς ἡμετέρας ἀμελείας αὐτοῖς δεικ-
 νύσκει: ὃ δὲ μήτε πάλαι ἴδμεν πεπονθέ-
 ναι: πεφύλαγται τέτινα ἡμῶν συμμαχίαν
 τούτων ἀντίρροπον: ἄρ' ἐβλάμεθα χηρῶν
 τῆς παρ' ἐκείνων εὐνοίας εὐεργέτην ἄρ' ἐ-
 γωγεῖ δειλῶ. Ἀλλ', οἶμαι, πρὸς ὅμοιον ὅστις: ὅπως
 ὅστις

Εἰ ποδὶ τῆς τ' χημάτων κτήσεως. Ἀρμυ-
 γαρ, ὅτε αὐτὶς λάβη, καὶ σώσῃ: μεγάλῳ ἐ-
 χει τῇ τύχῃ τ' χάρις: ἄρ δ' ἀναλώσας λάβῃ:
 σωανάλωσεν καὶ τὸ μεμνηθεὶς τῇ τύχῃ τὴν χά-
 ριν. καὶ ποδὶ τ' πραγμάτων ὅτως. Οἱ μὲν γὰρ
 σάμνοι τοῖς καιροῖς ὀρθῶς: ὅδ', εἰ σωέβη τι
 πρὸ τ' θεῶν χησοῖ, μνημονεύσει. πρὸς γὰρ
 τὸ τελευτᾶν ἐκβαλὼν, ἕκαστον τ' προὔπρξάν-
 τωρ ὡς τὰ πολλὰ κρίνεται. Διὸ καὶ σφόδρα δεῖ
 τ' λοιπῶν ἡμᾶς, ὡς ἀνδρὲς ἀθλῶν αἰοί, φροντί-
 σαι: ἵνα ταύτ' ἐπανορθωσάμενοι, τῶν ἡμῶν τοῖς
 πεπραγμένοις ἅδ' ὀξίαν ἀποτρίψωμεθα.

Sed nunc huiusmodi tempora ac-
 ciderunt Olynthiorum ultrò popu-
 lo Atheniensi: quæ superioribus neu-
 tiquam sunt postponenda. Ac, mea
 quidē sententia, si quis iustus esset æ-
 stimator eorum: quæ diuinitus no-
 bis data sunt: tametsi multa nō eius-
 modi sint, cuiusmodi esse debeant:
 tamen maximā haberet meritò dñs
 immortalibus gratiam. Quòd enim
 superiori bello multa amiserimus:
 nostræ negligentiae meritò est ascri-
 bendum

bendum. Quòd uerò etiam iamdu-
dum in iisdem malis non uersetur:
& quòd societas superiora mala cõ-
pensans, si eam placeret suscipere,
ostensa sit: deorũ beneuolentię et be-
neficijs ego tribuendũ esse censeo. Sed
opinor, idẽ fit in hac parte: quod in
pecuniarũ facultate. Si enim, quan-
tum quis comparauerit, tantum &
conseruet: magnam habet fortunę
gratiam. Si uerò eas imprudens in-
sumat: simul etiam memoriã gra-
tię, quę fortunę referenda erat, in-
sumit. Idem fit in negotijs suscipien-
dis. Qui enim occasionibus non be-
ne utuntur: etiam si quid diuinitus
boni accídat, non possunt meminisse.
Singula enim, quę antè accide-
runt, plerunq; ex euentu solent exis-
timari. Quare uobis etiam atq; eti-
am cogitandum est, Athenienses:
ut his rebus corrigendis, superiorũ
infamiam temporum diluamus.

Quan

Quantum attinet ad primam partem officij oratorij, inuentionē: locus iste pertinet præcipuè ad eam partem τῆς πραγμάτων καὶ σωσέως, quæ est utilitatis. Dictum est iam antea. statum negotialem diuidi in legem, æquitatem, utilitatem, facultatem, honestatem, & euentum. Hic uerò locus pertinet ad utilitatem. Subueniamus Olynthijs aduersus Philip-
pum. Ita enim his malis, quibus uexamur, liberabimur: & amissam felicitatem recuperabimus. In loco utilitatis spectanda sunt mala uitanda, bona comparanda: mala minuenda, bona augenda: mala abijcienda, bona retinenda. Est hīc etiam τὸ σωατὸν: poterimus malis istis liberari, quia occasio diuinitus offertur. Itē honestas & euentus: delebimus maculā superiorib. temporib. susceptā. Hoc loco etiā pietatē suā erga deos orator significat: excusat eos: et culpam in se atq; ciues suos trāsfert. Tractatio est paulò plenior & uehementior: quàm in superiore loco. Habet enim ὁμοιότητα, similitudinem: ostendit magistratum eodem uitio laborare, quo illi, qui pecunias comparant: qui grati sint erga fortunam, dum illas retineant: ubi uerò per stultitiam consumpserint, beneficij non amplius meminerint. Ita & Athenienses, quum occasiones rerum gerendarum diuinitus oblatas negligant: etiam beneficiorum diuinorum memoriā abijcere. Deinde ponit ὅτι νοίαν
d θετῶν

Inuentio.

Utilitas.

Tractatio.

δετικῶ, sententiam generalem: eventu omnia iudicari solere. Ad extremum concludit exhortatione: tempus hoc non esse negligendum. Iste igitur locus est quinque partium: propositionis, similitudinis sententiae generalis, et conclusionis. Αὐτόματ' (Θ.) ἐπὶ ἀνάλειψις sententiae, quae fuit in exordio: ὁ μὲν δὲ παρὼν καὶ εἰς. Et dicitur iste καὶ εἰς αὐτόματ' (Θ.): quod Olynthij ultra implorarent opem Atheniensium. propositio haec habet unam et simplicem sententiam. καὶ ἐμοὶ γε δοκεῖ. hoc est ἠθικόν, pertinens ad bonos mores oratoris, qui deos excusat. Non enim hos Atheniensibus, sed ipsos sibi deesse. λογιστής. Vocat λογιστῶν, id est, aestimatorem: non δικάστην, arbitrum: aut δικάστην, iudicem. Nam dii non sunt iudicio hominum subiecti: sed homines debent recte de illis sentire. Dicit ergo, λογιστής, ἀ λόγ' (Θ.), id est, ratio. ὑπεργυμνῶν. ὑπάρχοντα dicuntur facultates et bona. Sed quae sunt divinae providentiae, dicuntur ὑπεργυμνά, in uoce passiva. Non dicit, τῶν συμβεβηκότων. Nam συμβεβηκότα sunt ferè casus et temeritatis. τὰ ὑπεργυμνά uerò significant certam ὑπαρξιν. καταστάς. constitutus, id est, si quis existat aequus aestimator. ὁ μὲν γὰρ μέλλω αἶψα. Hoc est ingenij p̄ij, etiā in aduersis rebus deo gratias agere. Orator inchoat prope

propositiones à breui ambitu : deinde addit comprehensiones longiores. Sunt enim duæ hoc loco propositiones: una ipsius argumenti et mediæ: ferendum est auxilium Olynthijs, quia nunc occasio est: altera ipsius translationis, qua deos excusat.

Νυνὶ δὲ καὶ ῥὸς) ἐστὶ περίοδος ἡ δὲ ῥὸς, sed brevis. Duo priora membra sunt inter se implicata. Primum membrum est, νυνὶ δὲ καὶ ῥὸς ἡ κεῖ τὸς αὐτόματ' ἡ τῇ πόλει: alterum, ὅτι ὁ τῶν ὀλυθίων, membrum κομματικόν, par inciso. Ἐμοιγε δὲ οὐκ ἔστι.) ista est etiam trium membrorum, sed περιβολικωτέρα, longior et productior. Hæc propositio personis est duplex: nobis, non dijs, est culpa tribuenda. ὅ μιν γὰρ.) prioris partis approbatio. Est egregia μετασῆσις: remouet culpam à deo, in quem in se et Athenienses: non autem in Philippum, quem antea laudauerat. ista periodus est δὲ ῥὸς. ἡ δὲ τῇ πόλει μὲν.) primum membrum. τῆς ἡμετέρας.) incipit alterum, in quo est ἡ ἀπόδοσις et ἀντιπαμψις. ὅ δὲ μήτε πᾶλαι.) alterius partis approbatio. et est ἐπισύναψις, adiunctio periodi τετρακώλου ad uerbum, quæ erat duorum membrorum. ista autem ἐπισύναψις fit particulis μὲν et δέ. sic facta est περίοδος σύνδετος, composita ex membris τετ. πᾶλαι.) aduer-

bium præteriti temporis, iamdudum. *πεπονη-*
σσε.) primum membrum. *ἀντίρροπον.*) secun-
 dum. *ἀντίρροπον*, id est, *ἰσόςροπον*, uirumq;
 equiparatum. *ἤδη.*) tertium, *κομματικόν*
 membrum, habens tamen sententiam absolutam.

δεῖλω.) quartum. Videte, quæ uis sit *τοῦ* *χρη-*
ματισμοῦ, figura orationis, quam mutauit. An-
 tea dixit, *δεῖν*, aliquis possit nostræ negligentiae tri-
 buere: non dicit, ego possim tribuere. Sed cum de dijs
 loquitur, dicit: ego tribuo id beneuolentiæ decrum.

ἀλλ', οἷμαι.) illustratiō huius loci, quæ fit simi-
 litudine. Quædam similitudines referuntur ad do-
 cendum, quædam ad amplificandum, quædam sunt
 mixtæ. Hæc est *ἡ αὐξάνουσα ἡ δὲ ἀσθενου-*
σα.

ἡ τῆσιν.) *ἡ τῆσιν* est idem, quod *προϊζέει*, con-
 sequi: *ἡ τῆσιν*, comparatio, facultas. Utitur ma-
 gna breuitate: ut similitudo sit non tã augens, quã
 docens. est hîc pulchra periodus *τετράκωλος*: quæ
 cum habeat duas *πρωτάσεις*, propositiones, ἔσ
 duas *ἀποδύσεις*, redditiones: est composita perio-
 dus duorum membrorum, *σύνθετος δίπλωλος*.

ἡ πόδι τῶν.) membrum seorsim positum. Post
 similitudinem est ipsius similis assumptio. *οἷ μὲν*
ἡ σάμντοι.) *περίοδος δίπλωλος*. *σιωπία*)
ὑπὸ ἡγεῖα. *πρὸς γὰρ δὲ.*) similitudinem iam con-
 cludit *δέσεις*, *τόπω κοινῷ*, loci communis senten-
 tia,

εία, quæ ad actiones humanas pertinet. προὔπρ
 φαύτωρ.) antea dixit, ὑπνεγυμνώνω. Huiusmo
 di mutatio τῷ χρηματισμῷ affert suavitatem. est
 μονοκωλία. Διὸ καὶ σφόδρα.) pars postre=
 ma, quæ habet utilitatem, liberationem præsentis
 mali, hoc est, infamiae. est conclusio δίκωλος. Nec
 tantum habet istud συμπέρασμα τὸ τελικόν
 αἰτίου, ipsam utilitatem: sed etiam τὸ γνῶστος, ὅτι
 ἐκ βουλομένων. Neq; mirandum est, unam senten
 tiam referri ad plures locos. Hoc enim fieri potest:
 ὅτι talis sententia est firmissima. Sic primū n̄ usus est
 propositione, ex circumstantia temporis sumpta:
 deinde adiunxit deorum excusationem, et reprehen
 sionem suorum civium. illa reprehensio temperata
 fuit pulcherrima similitudine: quam cōclusit, θετέ
 καὶ τινὶ γνώμη. Postremò fuit conclusio, eaq; mi
 nimè inanis: sed sumpta ex pluribus locis negotialis
 status, ut antè indicatum est.

Εἰ δὲ προησόμεθα, ὡς αὐτοὶ ἀθλιώτεροι, καὶ
 τότε τοὺς ἀνθρώπους: εἴτ' ὀλιγοὺς ἐκείνους
 καὶ ἀσέβητες: φρασάτω τις ἐμοί, τί τὸ κω
 λύνει τ' αὐτοὺς εἰς βαλίζαν, ὅποι βύλεται;
 Ἀρὰ γε λογίζεται τις ὑμῶν, ὡς αὐτοὶ ἀθλι
 οὗτοι, καὶ θεωρεῖ τὸ ῥόπον: δι' ὅρμεγας γέ
 γονεν, ἀδυνάτους δ' ἐκαστὸν ἀρχὰς, Φίλιππος;
 d z z

ὁ πρῶτον Ἀμφίπολιν λαβὼν· μετὰ ταῦτα
 Πύδναν, πάλιν ποτίσσειαν, μεθύνων αὐ-
 θις· εἶτα δε Ταλίας ἐπέβη· Μετὰ ταῦτα Φε-
 ρὰς, Παγασὰς, Μαγνησίαν, πάλιν, ὅμ' ἐβόλε-
 το, εὐφρεπίσας τρόπον· ὥχετο εἰς Θράκην.
 Εἰτ' ἐκείτους μὲν ἐκβαλὼν· τὸς δὲ κατὰς τὴν
 ἑταίρῳ βασιλείῳ, ἠδ' ὤκνησε· πάλιν ῥαίσας,
 οὐκ οὐδ' ὁ ἄθυμ' ἀπέκλινεν· ἀλλ' εὐθύς Ο-
 λυθίοις ἐπεχείρησε· Τὰς δ' ἐπ' ἱλνυριοῦς,
 καὶ Πάγονας αὐτῶν, καὶ πρὸς Ἀρύμβαν, ὅτι οὐ-
 πὲ τίς αὐτῶν εἴποι, πρὸς αὐτῶν ῥαίσεις· Τίς ὅ-
 τις αὐτῶν εἴποι, ταῦτα λέγεις ἡμῖν οὐκ οὐκ· ἵνα γινώ-
 τε, ὡς αὐτοὶ ἀδύνατοι, καὶ αἰσθάνεσθαι ἀμφο-
 τέρων· καὶ δὲ προΐεσθαι καθ' ἑκάστην αἰετὶ τῶν
 πραγμάτων, ὡς ἀλυσιτελές· καὶ τὴν φι-
 λοπραγμοσύνην· ἢ πρὸς ἅπαντας χεῖται,
 ἢ συζῆ Φίλιππον· ὅφ' ἡς οὐκ ἔστιν, ὅπως ἀ-
 γαπήσας τοῖς πεπραγμένοις ἡσυχίαν χή-
 σαι· Εἰδ' ὁ μὲν, ὡς αἰετὶ μεῖζον τῶν ὑπαρ-
 χόντων δειπνῶν, ἐγνωκώς ἔσαι· ὑμεῖς ὅ-
 ὡς ὁ δεινός ἀντιληπτεόν· ἐρῶ μὲν ὡς τῶν
 πραγμάτων· σκοπεῖτε, εἰς τί ποτε ἐλπίς
 ταῦτα τελευτήσῃ.

Sed si etiam hos homines negligē-
 gemus : & ille Olynthum evertet :
 quaeso

quæſo dicat mihi aliquis, quid obſta
bit: quo minus ille progrediatur,
quò uelit? Eſt ne quiſquam ex uo
bis, Athenienſes: qui conſideret, &
animaduertat: qua ratione amplifi
cata res Philippi ſit: quũ principiò
tenuis eſſet? Primũ occupata Am
phipoli, deinde Pydna, poſt Poti
dæa, Methone deinceps: poſtquam
inuaſit Theſſaliam. Sub hæc apud
Pheræos, Pagafæos, Magnefios, re
bus omnibus ex animi ſententia ge
ſtis, in Thraciam abijt: ubi nonnul
lis eiectis Regibus, alijs ſubſtitutis,
in morbum incidit. Deinde quum
conualuiſſet: non ad deſidiam decli
nauit: ſed conſeſtim Olynthios ag
greſſus eſt. Omitto in Illyrios, &
Pæonas, & aduerſus Arymbam,
& cæteras quaſcunque illius expe
ditiones. Sed roget aliquis: cur hæc
nobis in hoc tempore commemo
ras? Vt & intelligatis, Athenienſes,

ses, & quasi sensu percipiatis utrumque: negligere singulas res rerumque occasiones, quàm uobis inutile sit; & studium Philippi atque curam: quam aduersus omnes suscipit: & in qua ætatem consumit: & ob quam non acquiescit rebus à se gestis, ut in otio uiuere uelit. Quod si ille semper aliquid maius, quàm antea gessit, gerere animo concipit: Vos autem nihil contrà suscipere fortiter decreuistis: considerate quæso, quæ tandem spes, quis rerum sit exitus futurus.

τὰ πρᾶχθέν-
τα ἐκ παλαιφθέντα.

In coniecturis est unus locus: qui maximè ualet ad rem probandam: scilicet τῶν πρᾶχθέντων, καὶ τῶν παλαιφθέντων, rerum factarum, & rerum omissarum: quibus adiungitur τὸ πρᾶχθῆναι σόμενον, res, quæ fiet: hinc etiā τὸ ἐκ βησόμενον, res euentura. In statu negotiali assumitur caput τῶν πρᾶχθέντων: ex his spectantur τὰ πρᾶχθῆναι σόμενα, & τὰ ἐκ βησόμενα. Assumuntur etiam τὰ παλαιφθέντα: ex quibus euentus cernitur. Omnia ista quatuor in hoc loco sunt. Commemorat

res, quas Philippus callidè gessit: ostendit callidam
 eius rationem imperij amplificandi. Vnde colligitur
 δὲ πρὸς χθροόμενον: quid etiam deinceps facturus
 sit: & δὲ ἐκ βηροόμενον, quid euenturum sit, per-
 spicitur. Est etiam quartum hîc, τὰ πρὸς ἀλεφθέρ-
 ται. Multa enim orator tempora commemorat: qui-
 bus maiorum et auitam uirtutem Athenienses reuo-
 care et renouare potuissent, sed neglexerunt. Est igitur
 commemoratio τῶν ἐκ βανίσων, rerum, quæ
 euenerunt. Distinguit facta illa suis particulis: quo-
 rum commemoratione adhortatur populum suum
 ad resistendum hosti. Locus iste habet argumentatio-
 nem non directam, sed inflexam ad motum, nempe
 ad odium Philippi, ad deponendam negligentiam,
 ad curam rerum suscipiendam. Notum enim est, in
 partitionibus oratorijs Cicer. duo genera argumen-
 tandi esse: unum directum, ad fidem faciendam dire-
 ctò spectans: quod proponit aliquid, idq; rationibus
 probat, ac concludit: alterum, quod prius sumit ea,
 quæ uult, eaq; confirmat: & ad extremum, animis
 iam permotis, iacit id, quod proponendum fuit. Sic
 etiam Demosthenes facit: qui non prius ad proposi-
 tionem redit: Philippo, Olynthijs ope ferenda, resi-
 stendum esse: quàm animos suorū ciuium ad odium
 & hostis et propriæ ignauie inflammari. Eiusmo-
 di uerò conglobationes et frequentationes, cuiusmo-

Argumentan-
 di genera.

d s di in

di in hoc loco est, possunt etiam in subtile dicendi genus cadere. Est igitur hic superioris loci ἀνακαινωσις, renouatio: sed numerosiore cum amplificatione. Subtilitas uerò est, quòd res particulis ita distinguit: ut suo quæq; tempore euenit. εἰ δὲ πρόπτος μεθεῖται.) est proprium caput, κεφάλαιον, status negotialis. Δὲ κβυσόμενον. propositio hic est τοῦ κβυσόμενου: βασιλεῖται, ὅποι βόλεται.

φρασάτω τις ἐμοί.) modus loquendi Græcorum: Latini dicunt, quæso. ἄρα γε.) ratio τοῦ κβυσόμενου, quæ est τῶν προχθέντων: quibus ostendit, quomodo Philippus creuerit. ἄρα γε, est particula indignantis. est ne aliquis, qui consideret: nemi- nem puto esse. Prò deum atq; hominum fidem, nemo est. λογίζεσθαι τις.) λογίζεσθαι est animi, θεωρεῖν est uisus. ἀδενὴς ὢν. Nam principio Philippus fuit obses apud Thebanos: et regnum eius miserè uexatum à uicinis gentibus. Totam historiam illam, quæ est apud Diodorum Siculum et alios copiosè descripta, paucis uersibus absoluit.

Δὲ πρώτου Αμφίπολιν.) Rerum gestarum frequentatio κατασκευαστική. Ibit, quocunq; uolet. Nam hætenus ita fecit. Quæ temporibus distincta erant: in orator particulis distinguit: ut in singulis neglectas occasiones ostendat. καὶ ταῦτα φεράς.) paulatim progressus est: iam plenis it passibus.

sibus. Nam ostendit Philippum incepisse paulatim progredi: deinde multa celeriter arripuisse. ὁ δὲ πῶς, modus ille fuit: Philippus non cum multis simul bellum gessit, sed singula loca occupavit.

εἰς θράκην.) Nam Thracia multos habuit Regulos. ἐκβαλὼν.) qui rebelles erant. πᾶσα λαίπω.) est præteritio. ostendit se adhuc multa commemorare posse. τί δὲ.) occupatione et interrogatione conclusionem infert. haecenus enim duo fuerunt, exitus et facta. Ea iam concludit, dum causam ostendit, cur illa commemorauerit. Antea fuit propositus finis bonus, fuga infamiae. Iam finis malus: si non resistemus, Philippus omnia occupabit cum infamia nostra. Ita argumentatur, ut conclusio non apparent: et redit ad propositionem.

ἵνα γινώτε.) γινώσκεις est animi: αἰδοῦναι δὲ est sensuū. Antea dixit, λογίζεσθαι et θεωρεῖν.

ἢ πρὸς ἅπαντας.) pulcherrimè paucis uerbis amplificat: estque quaedam αὐξήσις in summissodiscendi genere. Tria illa, χῆται, συζῆ, ἡσυχίαν ἤσεις, ad unum uerbum φιλοπραγμοσύνην refert. εἰ δὲ ὁ μὲν.) 1. propositio fuit τοῖς ἐκβαλεῖν 2. ratio ex rebus gestis 3. causa finalis illius commemorationis. Iam redit ad propositionem τοῖς ἐκβαλεῖν. δειπνᾶται.) τὸ πρᾶχθεσόμενον. ὃ δὲ ἐν ὅς ἀντιληπτῷ.) τὰ πρᾶλα φέροντα.

θέντα. τελευτήσκει.) τὸ ἐκ Βυσόμδρου. Sic
 hoc loco est argumentatio uehemens: ut animos ci-
 uium ab inertia ad diligentiam transferat. Propo-
 suit de eo, quod euenturum esset: res gestas Philippi
 recensuit: utrunq; fuit odiosum in auribus populi
 Atheniensis. Itaq; ostendit causam finalem: se utili-
 ter hæc commemorasse. Postremò se ad propositio-
 nem refert. Quæ omnia efficiunt: ut oratio sit ualde
 peruiosa et robusta.

Πρὸς θεῶν τίς ὅτως εὐθέως ὅτι ὑμῶν
 ὅστις ἀγνοεῖ τὸν ἐκείθεν πόλεμον δεῦρο ἡ-
 ξοντα, αὐτὸς ἀμελήσωμεν; Ἀλλὰ μὴ εἰ ὅσον γε-
 νήσεται: δέδοικα, ὡς αὐτοὶ ἀθλῶν ἔοι. μὴ
 τὸν αὐτὸν, ἥτορ, ὡς περ οἱ δαυδίζοντες ῥα-
 δίως ὑπὸ τοῖς μεγάλαις τόκοις: μικρὸν εὐ-
 πορήσαντες χρόνον: ὕστερον καὶ τῶν ἀρχαί-
 ων ἀπέσκαρ: ὅτω καὶ ἡμεῖς, αὐτὸν πολ-
 λῶ φανώμεν ἐρῶντες ἰσχυρότεροι: καὶ ἅπαντας
 πρὸς ἡδονὴν ζητούντες: πολλὰ καὶ χαλε-
 πὰ, ὧν ὅκινος ἡδόμεθα, ὕστερον εἰς ἀνάγκην
 ἔλθομεν ποιεῖν: καὶ λινδιανεύσωμεν πόλιν
 ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ. Τὸ μὲν ὅσον ἐπιτιμᾶν, ἴσως
 φησὶ τίς αὐτὸν ῥάδιον, καὶ παντὸς εἶναι: τὸ δὲ
 ὑπὲρ τῶν πρῶτοντων, ὅτι δὲ πρῶτον, ἀπο-
 φαίνεσθαι, τοῦτ' ἐστὶν συμβῆλθαι. Εγὼ δὲ ὅσον ἄγ-
 νοῶ

ποῦ μὲν, ὃ ἀνδρῶν Αθῶν αἰοι τὸ θ' ὅτι πολ-
 λάκις ὑμεῖς ὅτ' αὖτε τίς, ἀλλὰ τὸς ὑσάτας
 ποῦ τ' πραγμάτ' ἐπόντας, γν' ὅρ' ἡ ποιηθεῖς
 αὖτις μὲν ἢ γνώμῃ ἐκβῆ. ὅμῃ οἱ μὲν γὰρ
 διδῶν πλὴν ἰδίᾳ ἀσφάλεια σκοποῦνθ', ὑπο-
 σταλαῖς: ποῦ ὅμ' ὑμῖν συμφέρει ἡ γῶμα.

Nam mehercule quis adeo simpli-
 ci est ingenio; qui ignoret, illud bel-
 lum ex eo loco huc translatum iri si
 agamus negligētius? Quod si fiat,
 uereor, Athenienses; ne eodem mo-
 do, quo illi, qui facile magno tæno-
 re pecunias à fœneratoribus mutu-
 as sumunt; posteaquam non diu a-
 bundarunt; tandem etiam à pater-
 nis facultatibus coacti sunt discede-
 re: sic etiam uobis, ubi diu negligen-
 tes fuerimus; & omnia ad uolupta-
 tem retulerimus; multa & infesta, se-
 cus, quàm uelimus, tandem necesse
 sit perpeti: & de agro nostro, deq; re
 pub. periclitemur. Sed dicat fortas-
 se quispiam; facile esse reprehēdere:

&

& id quemuis posse. De rebus uerò
præsentibus, quid agendum sit, de-
mōstrare, id uerò esse oratoris. Equi-
dem non sum nescius, Athenienses:
sæpenumero uos non eis, in quibus
culpa hæret, irasci: sed hīs, qui in sen-
natu causas perorarunt: si quid præ-
ter animi sententiā accidat. Verum
tamen non existimo priuatam com-
moditatem respiciendam esse: neq;
à me quicquam in rebus hīs, quæ ad
uestras rationes pertinere uidean-
tur, dissimulandum.

τὸ ὠρισμέ-
νον ἐκ τῆς
μεν οὖν.

Hoc loco ponit breuem quandam ἐπιμνησιν in
eodem loco τῶν ἐκ τῆς ἐκείνης, euentorum. Nam
euenta sunt maximè consideranda in deliberationi-
bus: ὅτε in statibus, qui πραγµατικοὶ dicuntur.
Ibi enim exitus sunt pertimescendi, cuiusmodi sint
futuri. Antea posuit exitum ἀορίσως, infinitè, in
illis uerbis: σκεπτεῖτε, εἰς τί ποτε. &c. non pro-
pria eum specie notauit. Difficile est enim, quæ rei
alicuius formæ sint, uidere. Iam τὸν εἰς τέλος πο-
νεῖν ὠρισμένον, certum est finitum exitum, po-
nit. Iste igitur locus continuatur cum postrema su-
perioris

perioris proximi loci sententia. Est hoc Demosthe-
 ni in more, à generalibus & communibus ad parti-
 cularia & specialia pergere. ἀόγισ οὐ ἐστὶν: uidere,
 quæ spes, et quis exitus sit futurus. Magis εἰς ὅλον τοῖ-
 σ' ἔστι: bellum ab Olynthijs in Atticam transfere-
 tur. Hoc non est extremū malum. Potest enim bel-
 lum geri: ut ager retineatur. Venit igitur orator ad
 id: quod maxime proprium & specificum est: uenie-
 mus in periculum de agro: & de omnibus, quæ in a-
 gro sunt. Declarat id similitudine. Metuendum est,
 ne nobis eueniat idem: quod hominibus, qui scœnori
 pecuniam accipiunt: bona sua oppignerant: paucis
 annis diuissimi sunt propter illam pecuniam à scœne-
 ratoribus acceptam: sed dum uiuunt profuse, euenit,
 ut & pecuniam consumant: & pignus etiam scœne-
 ratoribus dare cogantur: Ita uobis etiam, dum tem-
 pus conterimus: & in ocio sumus: & aliorum mise-
 ria beati sumus: in necessitatem uentendum sit mul-
 ta & graua patiendi: & de nostra ditione pericu-
 lum subire cogamur. Hæc enim similitudo magis
 sub oculos subiicit τὸ ἐκβεβηκόμενον κακόν. Po-
 stremo loco adfert occupationē orator: istud est re-
 prehendere, non consilium dare. illa πρόληψις
 ἐστὶν προπαρασκευαστική: habet præparationem
 ad nouam disputationem. Utitur autē παρρησία,
 licentia, libera uoce: & dicit hoc esse ingenium A-
 thenien-

ὁμοίωσις.

πρόληψις.

theniensium: ut irascantur, si quid contra animi sententiam eueniat, non autoribus malorum: sed ijs, qui cōsiliū dederint. Nihilominus se, quod sibi optimum uideatur, cōsiliū allaturum. Ita sibi adiutū facit ad nouam suasionem: Et postea cōsiliū suū proponit. Sunt igitur partes huius loci: ἐπισμονὴ ἐν τῷ ἐκβαλόμενῳ: ἐπεξεργασία δι' ὁμοιωσεως κατὰ σκευασικὴν: προπαρασκευὴ πρὸς ἄλλω τινὶ συμβουλευτῇ. (εὐθέως.) dicitur homo simpliciū morū. τὸν ἐκείθεν πόλεμον.) Artificiosa τμήσις. Interponit aduerbium inter articulū et nomen ἐμφάσεως ὅτι καὶ: bellum aliunde aduentans. Αλλὰ μὲν εἰς τὸν.) exitum proposuit εἰδ' ὅποιον τὸν quidē illū, non tamen satis specificū. Ideo iā similitudine magis εἰδ' ὅποιον: illustrius proponit exitum. Quæ spes reliqua? non solum bellum huc transferetur: sed etiā periculū erit: ne agrum nostrū amittamus. Ista similitudo non tam amplificationis causa, quàm τῷδε ὅτι καὶ, ponitur. δ' ἀνείσμενοι.) qui pecuniam fœnori à fœneratoribus accipiunt. ἥ αἰσίως ἐπὶ τοῖς μεγάλαις τόκοις.) ἀμφιβολογία. Possunt enim ista uerba coniungi, uel cum præcedenti uocabulo δ' ἀνείσμενοι, ut sit sententia: qui faciliè magno fœnore pecunias mutuò accipiunt: uel cum sequentibus uerbis, in hanc sententiam: qui faciliè propter mul-

tas pecunias fœnori acceptas per breue tempus diuites sunt: ut οἱ τόκοι in hoc loco significant summās pecuniarias fœnori acceptas. Ego tamen malo coniungi cum præcedentibus. ῥαδίως.) facile, εὐκῆ, temere, sine prouidentia. τὰ ἀρχαίων.) τὰ ἀρχαῖα uocat paterna bona, patrimonium, quicquid habuerunt à patre, ex dote, ex legato, et quæ sunt pignoris loco. ἀπέσπασα.) ἀφιστάναι est uoluntatis, decedere, alij locum dare. ὡς πολλῶ.) diu. ἐρῶ ἀθυμῆκότῳ.) ῥαθυμείν et δ' ἀνείζεσθαι sunt hic comparata. ἀνείζεσθαι est pecuniam à fœneratoribus mutuò accipere: ῥαθυμείν, ocium sumere et desidiam à uoluptatibus. ποιεῖν.) id est, πᾶσιν: est ἀναστροφή. Græci enim et πᾶσιν pro ποιεῖν, et ποιεῖν pro πᾶσιν dicunt. κινδυνεύσωμεν.) hoc est illud ἐκβῆσθαι τοῦ εἰδωλοποιήτορος. Solet enim Demosthenes separare res: et paulatim peruenire ad extrema. Videte, quis exitus futurus sit. primū sentiemus bellum: deinde de summa rerum periclitabimur.

ὁ μὲν δὲ.) occupatio, quæ oratorio σχηματίζεσθαι habet sententiā generalem. Reprehendere facile est, et cuiusq; boni autem oratoris, consilium dare. hanc sententiā ἀθικλῶ sic γενικῶς ἐ σχηματίζω μὲν ad rem præsentem accommodat.

ἐπιτίμησιν.) ἐπιτίμησις uocamus reprehensionem

sionem quamvis, quacumq; in re. Sunt etiam in dis-
 putationibus dialecticæ ἐπιτίμησις: de quibus
 in 8 lib. τῶν τοπικῶν. συμβούλῃς.) ῥήτο-
 ρ, species pro genere. Orator in deliberatio ge-
 nere dicitur σύμβουλός, et in concionibus ἐκ-
 κλησιάρχων: in demonstratio, ἐγκωμιάζων:
 in iudiciali, διωκων, aut φεύγων, uel ἀπολο-
 γούμενος. Omnia ista sunt τῶν ῥητόρων: sed uti-
 tur hoc loco uerbo proprio. ὕστερος.) Si iste su-
 perlatius propriè positus est: significat eos, qui cō-
 silia et causas perorant: qui solent uehementiores
 esse: et liberior est eorū oratio ad iram, et ad inflā-
 mationes animorū. Ac uidetur multi oratores hanc
 causam dixisse. Nam dixit antea: πολλὰ τῶν δ' ἐ-
 όντων ἐκ τοῦ παρὰ χῆμας γνώσις ἀρ' ἐπελθεῖν
 εἰπεῖν: ut illi, qui perorent, sint uehementiores,
 quàm qui priore loco dicunt. Sin est χηματισμός,
 et improprium: dicitur αὐτὶ τοῦ ὕστερον, id est,
 μετὰ τὰ κακὰ: ut fiat comparatio auctoris malo-
 rum, et eorum, qui post ipsa mala dicunt. Vtraq;
 sententia est bona: et non habet impedimentū. ὁ
 μὲν οἱ μαί γε.) præparatio futuræ suæ sententiæ
 dictionis: et finis est ἠθικός. Patriæ salutem maiori
 sibi curæ esse dicit, q̄ suā utilitatem. ἀσφάλειαν.)
 consequens loco antecedentis. Utilitates enim pari-
 unt τὴν ἀσφάλειαν, ocium et securitatē rerum.

Φημι

Θῆμι δὲ διχῶ βοηθεῖον εἶναι τοῖς πράγμασι
 σὺν ὑμῖν: ὅτι τε τὰς πόλεις τοῖς Ολυθίοις
 σώξαι: ὅτι τοὺς ποιεῖντας στρατιώτας ἐκ-
 πέμπειν: καὶ ὅτι τὴν ἐκείνων χώραν κακῶς
 ποιεῖν, ὅτι φέρεται, καὶ στρατιώταις ἑτέροις.
 Εἰ δὲ θατόρ τε τούτων ὀλιγαίσετε: ὁκνῶ, μὴ
 μάταια ἡμῖν ἡ στρατὸς ἀγγίηται. Εἴτε γὰρ
 ὑμῶν τὴν ἐκείνων κακῶς ποιοῦντων: ὑπο-
 μέinas τοὺς Ολυθον πᾶσα ἡσέται: ῥᾷδίως,
 ὡς τὴν οἰκίαν ἐλθόν, ἀμυνεῖται. Εἴτε βοη-
 θησάντων μόνων ὑμῶν εἰς Ολυθον: ἀκινδύ-
 νως ὁρῶν ἔχοντα τὰ οἴκοι, προσκαθεδίεται:
 καὶ προσεδρεύσει τοῖς πράγμασι: πῶς ἔσται
 ὅτι χρόνῳ τὸ πολιορκηθῆναι. Δεῖ δὲ πᾶσι πολ-
 λὴν καὶ διχῶ τὴν βοήθειαν εἶναι.

Sic igitur sentio, duplici ratione
 rebus esse succurrendum: tum con-
 seruandas urbes Olynthiorum: &
 milites mittendos, qui id efficiant:
 tum illius etiam agrum cum male-
 ficio inuadendum esse, classe, & alio
 peditatu terrestri. Si horum alteru-
 trum negligetis: uereor, ne frustra
 uobis ista militia instituatur. Si es-

nim uos solùm illius agrum infestis: idc̃q; iste patiat̃ur: & Olynthum sibi adiungat: facilè, domum reuersus, uindicabit iniurias. Si uerò tantùm auxilia portabitis Olynthiis: ipse c̃q; uidebit domi nullum esse periculum: magis c̃q; incumbet atq; insistet rebus: tandem longinquitate temporis oppidanos superabit. Magna igitur opus est esse, ea c̃q; biparata auxilia,

Quæ hæcenus sunt commemorata, sunt cum exordio coniuncta. Pertinent enim ad excitandos animos audientiũ: ut Olynthijs uelint succurrere: idc̃q; necessarium esse putent. Primum est uelle, deinde suscipere. Si primum est uelle: necesse est uoluntatem primum locum occupare: & in collocando, quæ ad uoluntatem excitandam pertinent, primo loco poni. Multa igitur de periculo Atheniensĩũ, de negligentia eorum, de Philippi industria dixit. Verũ non satis est excitare: reprehendere nostrorum desidiam: aliorum uigilantiam commemorare: mala impendentia ostendere: sed opus est etiam consilio.

Ὁμοῦ δὲ λέγει. Hoc igitur loco iam dat consilium: quemadmodum succur-

succurrendum rebus sit: & duplici exercitu opus
 esse dicit: ut scilicet pars una mittatur in agrum O-
 lynthiorum: altera in Philippi regnum. Hoc ut con-
 firmet: ponit τὰ ἐκδοσόμενα. Si solum Olynthijs
 succurremus: & Philippus uidebit res domi in tu-
 to esse: manebit in obsidione: ipsaq; oppugnationis
 mora fatigatos Olynthios sub ditionē potestatemq;
 suam subiciet. Si Olynthios non iuuabitis: sed tan-
 tummodo in agrum Philippi inuadetis: ipse, Olyn-
 tho expugnata, domū reuersus, facile uobis resistet.
 Quoniā igitur propositio est duplex: etiā ratio est
 duplex. Verisimile est tunc fuisse oratores: qui in di-
 uersa fuerint sententia: et qui ante Demosthenē dixe-
 rint, esse exercitū saltē in regnū Philippi mittendū:
 ita fore, ut cogatur relinquere Olynthios: pars con-
 trā uoluerit tantūm Olynthios iuuari. Sed orator
 utriusq; partis sententiā nunc coniungit: dum osten-
 dit, & agrum illius infestandum, & Olynthijs sub-
 ueniendum esse. Φημί δὲ.) ἢ πρότασις, pro-
 positio bipartita. τῷ τε τὰς.) pars una senten-
 tiæ. πόλεις.) Olynthus enim erat metropolis,
 & ciuitas plurium oppidorum, quæ sub se habebat.

καὶ δὲ τὴν.) pars altera. κακῶς ποιεῖν.)
 Caesar libro primo, de bello Gallico: per Galliam si-
 ne maleficio ire, id est, δὲ κακῶς ποιεῖν. τρεῖς γὰρ
 εἰς.) ὁ τρόπος, quomodo? terra & mari. εἰ δὲ

θατόρδ.) approbatio, quæ habet bipartitum exitum. τὴν ἐκείνδ.) scilicet μόνον. προσκαθεδεῖται.) hæc duo uerba ita inter se differre uidentur: ut προσεδεδύειν sit diutius permanere, quàm προσκαθέζεσθαι. πολιορκημένων.) Ολυθίων. Caesar uocat eos, qui obside sunt, oppidanos. Δεῖ δὲ πολλῶν.) συμπερασμάτιον, conclusiuncula breuissima: quæ habet repetitionem propositionis. Δι.) id est, τοιγαροῦν.

Καὶ ποῦ μὲν οὖν βοηθείας ταῦτα γινώσκω: ποῦ δὲ χρημάτων πόρδ. Εσιν, ὧ ἀνδρες Αθλωαῖοι, χρήματα ὑμῖν, ἐσιν, ὅσα ἐδενὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, στρατιωτικά. Ταῦτα δὲ ὑμεῖς ὅτως, ὡς βούλεσθε, λαμβάνετε. Εἰ μὲν δὲ ταῦτα τοῖς στρατευσόμενοις ἀποδώσετε: οὐδενὸς ὑμῖν προσδεῖ πόρδ: εἰ δὲ μή, προσδεῖ: μᾶλλον δὲ ἅπαντος γινώσκει τὸ πόρδ. Τί δὲ, αὐτοὶ εἴποι, σὺ γράφεις ταῦτ' εἰν στρατιωτικά; μὰ δὲ, οὐκ ἔγωγε. Εγὼ μὲν γὰρ ἤγχαμαι στρατιώτας δεῖν κατὰ σκευαδῆναι: καὶ ταῦτ' εἰν στρατιωτικά: καὶ μίαν σύνταξιν εἶν τὴν αὐτὴν, τὸ τε λαμβάνειν, καὶ τὸ ποιεῖν τὰ δεόντα. Ὑμεῖς δὲ ὅτω πως ἀνευ πραγμάτων λαμβάνετε εἰς τὰς ἐορτάς. Εσὶ δὲ λοιπὸν, οἵ με, πάντας εἰσφέρειν: ἅμ' ὅλην
λῶν

πῶν δ' ἐκ, πολλὰ: ἀλλ' ὀλίγων, ὀλίγα. ΔΕΙ
 ΔΗ χρυσμάτων, ἢ ἀνευ τούτων ὁδὸν ὅτι γε-
 νέσθ' ἢ δεικνύων. λέγουσι δὲ καὶ ἄλλοι τινὰς
 ἄλλοι πόρους: ὧν ἑλέσθαι, ὅς τις ὑμῶν ἀρσυνε-
 φέρειν δοκῇ: ἢ, ἕως ὅτι καὶ οὗτος, ἀντιλαμβάνεσθαι
 τῶν πραγμάτων.

Atque hæc mea de ope ferenda est
 sententia. De re autem pecuniaria.
 Sunt uobis pecuniæ, Athenienses,
 sunt supra cæteros mortales, eæque
 militares. Sed has quidem, inter uos
 uestro arbitratu distribuitis. Si igitur
 militibus eas restitueris: nulla
 amplius egebitis porro pecunia: sin
 minus, certè egebitis: imò in primis
 pecunia desiderabitur. Sed dicat ali-
 quis: tu legem fers, ut istæ sint mili-
 tares? Equidem, legem non fero. E-
 go enim censeo milites comparan-
 dos esse: & hanc pecuniam debere
 esse militarem: eodemque officij gene-
 re, & eam accipere, & officium face-
 re, contineri. Sed uos nulli reipub.

commodo ad ludos & spectacula sumitis. Quo fit, ut reliquum sit, mea quidem sententia, omnes conferre pecuniam: si multa opus sit, multā: & modicam, si modica. Opus enim est pecunia: & absq̃ ea nihil potest confici rerum necessariarum. Adferunt alij alias quasdam pecuniarias rationes: ex quibus quæ uobis comoda uidebitur, eligite: &, dū tempus est, cape site rem publicam.

Ordo huius loci dependet ex illo superiore: *ὅτι μὲν δεῖν ἐβελῆσαι, καὶ πρὸς ὅσων θῆναι: καὶ τοῖς πολλοῖς προσέχειν*. Illa fuit propositio ἀόριστος, infinita. Dixit enim bellum gerendum, & pecunia opus esse: nō tamē ibi dixit, quomodo bellū gerendū esset: nec omnē rationē rei pecuniariæ explicauit. Vt igitur in superiore proximo loco ostendit: quomodo oporteret τῷ πολέμῳ προσέχειν τὸ νόον: ita iam demonstrat: quemadmodum pecunia inueniri possit. Fuit tripartita ratio pecuniæ comparandæ apud Athenienses: Vna ex ludis & spectaculis, ut annotat Libanius: altera, cum singuli ciues conferrent: tertia, fortasse ex socijs. Demosthenes

Comparatio
pecuniarum
apud Athen.

mosthenes putat ærariam pecuniam, hoc est, eam, qua in ludis spectandis utebantur, esse contribuendam. Hic locus attingitur uerecundè ab oratore. Valde enim erat inuidiosus. Quæ causa est: quòd etiam nullam eius de principio mentionem fecerit: Et hoc loco occupatione, atq; callida uerborum distinctione elabatur. Ostendit etiam alias duas faciendæ pecuniæ rationes: unam, ex cõferendo: alteram, à socijs ciuitatibus. Neceßitatem demonstrat: nisi ærariam dare uelint, ipsis pecuniam singulis cõferendam esse. Utitur ad idem probandum etiam generali sententia: et cohortatione ad rempub. defendendam concludit. Quantũ ad genus dicendi pertinet: locus iste non habet ὄγκον, insignem ornatũ: sed magis est acutus, quàm grandis: idq; ita esse, si cum alijs locis cõparetur, facilè intelligitur. Potest aut exemplo uobis esse: quomodo locus inuidiosus et periculosus sit tractandus. *ἡμιμέτρων πόρος.*) Sententiæ dictio de pecuniarũ cõparatione. Est formula loquendi Græcorum, *ἡμιμέτρων πόρος.* Latini ut dicunt rem frumentariã, ita etiam rem pecuniariam. *ἔστιν, ὅτι.*) ista *ἐπαναφορὰ* uerbi pertinet non tam ad ornatum, quàm ad uehementem asseuerationem. *στρατιωτικά.*) *στρατιωτικά* est id, quod datur militibus. *λαμβάνετε.*) sumitis ex ærario: ut sit quædam *ὑπὸ τίμησιν.* Aut

e s est

est imperatiui modi, sumite, id est, uestro arbitratu
inter uos distribuite: ut eis ipsis permittat optionē.
Versatur enim orator in loco lubrico et periculo
so. *σφατόνομοις.*) *σφατιώτας.* τί δὲ
αὐτίς εἶποι.) haecenus ἢ ἀπόφανσις *ἡ γνῶ-
μης.* sequitur iam ἢ πρόληψις, occupatio.

σὺ γράφεις.) Lex enim erat, quæ capitali cri-
mine obstrungebat eum: qui hanc pecuniā in alium,
quā in theatralem, usum conferri suaderet. Non
uolo, inquit orator, legem ea de re ferre: puto tamen
hanc pecuniam debere esse militarem. *ὃ γράφειν*
ἐστὶ νόμων ἢ ψευδισμάτων. Orator euadit *τῆς*
ἐκμάτῳ διακρίσει: et totius loci intelligen-
tia pendet ex ui duorum uerborum, *γράφειν* et
ἡγδμαε. Aliud est, legem ferre: aliud, rem animo
secum reputare. *ἐγὼ μὲν γὰρ ἡγδμαε.*) elabi-
tur necessario tempore. opus est pecunia: quia opus
est milite. Est *ὃ ποιντικὸν ἀτίον, ἢ αὐτὸ γκκ.*
ταῦτ' εἶν.) uocabulum *τῆς δωδέμεως* *καὶ τῶν*
καθ' ἡκοντῶν: puto hanc pecuniam esse posse, et
debere esse militarem. *μίαρ σὺντάξι.*) meta-
phora militaris. nā in militari ordine dicitur *σὺν-
τάξις.* Nihil debet esse discriminis inter illa duo:
accipere pecuniam, et officium facere: eodem gene-
re utrunq; continetur. Nam si licitum est, pecuniam
accipere: etiā honestum est, officiū facere. Ita etiam
elabitur

elabitur hoc loco sententia generali. ὑμεῖς ἦ.)
 παρρησία. ἐν δὲ πράγματων.) nullo reip.
 commodo, nulla re gerenda. est atticismus. ἐσθ
 δ' ἦ.) Satis liberè de æraria & publica pecunia di-
 xit: sed tamen dixit, se non ferre legem, sed solum sic
 faciendum putare: omnino pecunia opus esse: et eos,
 qui accipiunt pecunias, debere quoq; officio suo fun-
 gi: non autem, ut nunc faciant, spectaculis & uolu-
 ptati indulgere. Iam rationem magis odiosam adfert:
 Si non uultis facere, quod dixi: necesse erit ut omnes
 conferatis pecuniam. Hoc est aliud, et uehementius,
 quàm superius, remedium. Δεῖ δ' ἢ χρημάτων.)
 sententia generali, δεῖ σ' εἰ, locum istum absoluit.

ἄλλος τις αἶς.) scilicet, aut mutuò accipiendū
 à negotiatoribus & fœneratoribus, aut ab amicis et
 socijs populis. ἀντιλάβεθε.) ἀντιλαμβάνε-
 νεσθ' τῶν πραγμάτων, suscipere res gerendas et
 negotia publica: uidere, ne quid detrimenti respubli-
 ca capiat. Ita absolutus est hic locus: quem satis in-
 telligitur esse subtilem & simplicem, quod ad for-
 mam dicendi attinet: qualis est etiam is, qui sequitur.

Ἄξιον δ' ἐνθυμηθῆναι καὶ λογίσασθαι: τὰ πράγ-
 ματα γὰρ ὧς λαβέσκει νυνὶ τὰ φιλίππου. Οὐ-
 τε γάρ, ὡς δλοκῆ, εἴ φησεί τις αὐτὸ μὴ σκοπῶν
 ἀκριβῶς: δὴ πρὸς τῶς, οὐδ' ὡς αὐτὸ κάλλιστα αὐ-
 τῶς

ἴδ' ἅ τ' ἀπὸ τῶν ἔχοντες οὐτ' ἀνέξινενγκε τ' πῶς
 λεγόμενον ποτε τὸ τοιοῦτον ἐκείνῳ: εἰ πολεμεῖν ὡς
 ἔβη δὲ ἡ σκεῖν αὐτόν: ἀλλ' ὡς ἐπιὼν ἅπαντας
 τότε ἡλπίζε τὰ πράγματα ἀναεῖν σεοῖα:
 καὶ τὰ δ' ἐψεύσασαι. Τὸ δ' ἡ πρῶτον αὐτ' τα-
 ράτῃ! πρὸ γνῶμης γεγονότος: καὶ πολλὴν ἀθυ-
 μίαν αὐτῷ πρὸς ἑα. Εἰτα ἅ τ' ἦν θετὰ λαῶν.
 Ταῦτα γὰρ ἅπαντα μὲν ἡ δὴ πᾶσι φύσει, καὶ
 εἰς πᾶσι ἀνθρώποις: κομιδὴ δ', ὥσπερ
 ἡ, καὶ ἐς ἡμῶν τὸν τόπον. Καὶ γὰρ Παγασᾶς ἀ-
 παιτεῖν αὐτόν εἰσι μὲν ἐψήφισμένοι: καὶ Μα-
 γνησίαν κεκωλύκασιν τεχνίτην. Ηκχορ δ' ἐ-
 γωγέτινων: ὡς οὐδὲ τὸς λιμένας καὶ τὰς ἀ-
 γορὰς εἴ τι δώσοιεν αὐτῷ καρπῶδες. Τὰ γὰρ
 κοινὰ τ' θετὰ λαῶν ἀπὸ τῶν δέοι δ' ἰοικεῖν:
 εὐφίλιππον λαμβάνειν. Ἀρ δὲ τῶν ἀπο-
 σερηθῆ τ' χρημάτων: εἰς σὺνδὸν κομιδὴ τὰ φη-
 στροφῆς τοῖς ξυνοῖς αὐτῷ λατρεῖται.
 Ἀλλὰ μὲν τὸν γε Πάριον, καὶ τὸ Ἰλνυριόν, καὶ
 ἅπαντας πᾶντας ἀπαντας, ἡ γὰρ ἡμεῖς καὶ αὐτοὶ
 μὲν ἡ δὲ ἰοικεῖν αὐτῷ καὶ ἐλευθέρους, ἡ δὲ δόλους, εἰν. καὶ
 γὰρ ἀνέθεις τὸ κατὰ κέρειν τινός εἰσι: καὶ αὐτῶν
 πᾶσι ὑβρίσῃς, ὡς φασιν: καὶ μὰ δὲ δὲ ἀπιστοῦ
 ἴσως. ΤΟ ΓΑΡ ἐν πράττειν πρὸ τῶν ἀξίων,
 ἀφορμὴ τὸ κακῶς φρονεῖν τοῖς ἀνθρώποις γί-
 νεται. ΔΙΟΠΤΡΟΛΛΑΚΙΣ δὲ φη-
 σὶ λαΐας

ἀλλά ταῦτά τ' ἐτι βραδύτατα χαλεπώτε-
ρον εἶναι.

Sed operæpretium etiam est con-
siderare, & uobiscum reputare; quo
in statu nunc res Philippi sint. Non
enim, ut apparent, & ut opinio possit
esse hominum, si quis minus ad-
uertat; honesto loco, neque optimo,
res eius in hoc tempore sunt; neque ul-
lum ille unquam belli signum sustu-
lisset: si belligerandum sibi esse pu-
tasset: sed principio sperauit omnia
subito confici facile posse; post au-
tem hæc eū opinio fefellit, Id, quo-
niam nō ex animi sententia accidit,
ipsum perturbat; & ualde animum
eius debilitat. Perturbāt etiam eum
Thessali. Horum enim cōsilia cū
natura, & omnibus mortalibus in-
fida sunt; tum uerò præcipuè, quem
admodū antea, sic etiam nunc Phi-
lippo. Nam & Pagasas repetere ab
eo decreuerunt; & obstiterunt, quò
minus

minus Magnesia muris muniretur. Etiam ego ex nonnullis audiui: quod neque ex portubus portoria, neque ex mercimonijs uectigalia amplius permittent eum accipere. Rempu. enim Thessalorum his curari oportere: non hac Philippum accipere. Iam si hac pecunia destituetur: in angustum admodum cogetur res alimentaria mercenarijs illius militib. Præterea Pæonem, & Illyrium, denique omnes hos populos, putandum est malle suis legibus uiuere, & liberos esse, quam seruos. Nō enim cuiusquā assueuerūt malè optemperare: tum homo est Philippus multarum iniuriarum, ut dicunt: nec mehercule id fortasse est incredibile. Felicitas enim, quæ euenit non merentibus: occasio desipiendi est ingenijs stultis. Itaque sepe numero etiam tueri bona parta, quam quærere, difficilius esse uidetur.

Pri

Primum omnium in consilijs dandis est excitare uoluntates hominum: ut aliquid uelint suscipere, quod suscipiendum sit. Proximum est, uiam ac rationem ostendere: qua quidq; confici possit. Orator igitur hactenus ciues suos ad opem ferendam Olynthijs, quantum potuit, cohortatus est: et duplicibus copijs opus esse dixit: quarum una Olynthi, altera in regnum Philippi mitterentur. Rationem etiam ostendit pecuniæ comparandæ: et ex ærario potissimum depromendam esse significauit. Sed hæc satis non sunt: ostendere, quid à nobis, et quomodo fieri debeat, et possit: nisi uires etiam aduersariorum diminuuntur. Hoc ergo loco deprimit Philippi uires, quantum fieri potest: atq; hæc est huius loci πρότασις, propositio: Philippi potentia non est uobis, Athenienses, extimescenda: Philippi res non tam benè sunt constitutæ et fundatæ, quàm putari ab hominibus ignorantibus possunt. Rationes, quibus hanc propositionem orator probat, sunt quatuor. Prima est, spes Philippi frustrata, τοῦ παρὰ τὴν γυναικὲν συµβῆναι. Existimauit se primo impetu statim omnia confecturum: opinione falsus est: hoc hominem mirum quàm turbat. Alterum ἡ ἀπειρία, inconstantia et perfidia Thessalorum, quæ metueuda est: ob naturam illius gentis sit: tum quibusdā etiam signis iam sese aduersus Philippum patefecit.

Diminutio uirium aduersarij.

patefcerit. Tertium est sumptum ab ingenio Pæonum, Illyriorum, reliquarumq; gentium: quas ob libertatem, contrà, quàm oportebat, amissam: ob seruitutem inuitis impositam: ob iniurias & insolentiam Philippi, credibile sit malè aduersus ipsum animatas esse: & occasionem, si qua detur, libertatis recuperandæ, cupidè accepturas. Postrema ratio habet γνώμολογίαν ἡθικὴν, γνώμην θετικὴν, sententiam generalem, quæ ad mores, & uitam hominum pertinet: solere animos stultorum fortuna secunda, quæ indignis contingit, insolentes fieri, & infestos contra suos, atq; multa mala per insaniam facere. Ex ea autem superbia & stulticia sequi facile fortunam aduersam, & rerum comparatarum amissionem. Hæc sententia, & si est θετικὴ, tamen pertinet πρὸς τὴν ὑπόθεσιν, πρὸς τὸ τὸ φιλίππῳ πρόσωπον: cuius in tertia ratione mentio est facta: & quæ huic sententiæ occasionem dedit. Quantum igitur potest, orator coaceruat incommodorum Philippi: & iste locus haud paulò amplior est, quàm superior. locus enim superior disputationē breuissimā & acutā habet de triplici genere pecunie cogendæ, ex ærario, ex collatione, ex mutuatione. Hic autem extenuat, et debilem facit Philippum: eumq; in cōtemptum uocat. Vult enim orator probare: non solum esse δύνατον, resistere Philippo: sed

sed etiam αὐτὸς ἡ φρονήσεως εἶναι. ἄξιον δὲ.)
 πρότασις, sed ἀορισωτέρα. ἐνθυμηθῆναι.)
 ἐνθυμείας est cogitationis: λογίζεσθαι est consilij.
 οὕτε γὰρ.) sententia magis ὠρισμένη, ἢ δια-
 σαφηνίζουσα τὸ, γνῶκα θέσκηκε. οὕτ' αὖ)
 prima ratio, ὅτι φιλίππου λογισμὸς ἐσφαλ-
 μένῃ. hæc ratio est τῇ συμβάντων. εἴτα τὰ
 ἄλλα.) altera ratio, ἢ τῇ θετῇ αἰτίας ἢ
 καὶ φόβῳ. hæc cōfirmatur 1. γενικῶς, à naturali
 leuitate ipsorum aduersus oēs: 2. σημείοις εἰδικοῖς
 quæ cōtra Philippū sunt, trib. 1. Pagasas repetere
 decreuerunt. 2. Magnesium muniri uetuerunt. 3.
 Vectigalia et portoria non amplius illi concedent.
 ἀμ δὲ τούτων.) συμπερασμάτιον huius se-
 cundæ rationis, quæ fuit τῇ συμβεβηκότων: Qualis
 etiā illa, quæ sequitur, uidetur esse. ἀλλὰ μὲν.)
 tertium epichirema, habens δῆλον, uerisimilem
 rationem, quæ duabus alijs rationibus cōfirmatur.
 Insuetæ sunt illæ gentes seruitutis, et Philippus est
 tyrannus: ergo speranda in illis defectio. τὸ γὰρ
 εἶναι.) postrema ratio, sumpta à Philippi persona, et
 ad eam accommodata, ἢ γνῶμη ἢ ἀέσις. fortu-
 na secunda insolentiam parit in ijs, qui ea nesciunt
 uti: insolentia rursus ad miseriam dux est.

Δεῖ τοίνυν ὑμᾶς, ὡς ἀνδρῶν Αθλων αἰοι, τὴν
 f ἀκα-

ἀκαιρίαν τὴν ἐκείνου καιρὸν ἢ μέτρον νομίσαντας: ἐτοίμως συναράδῃ τὰ πράγματα: καὶ πρεσβυομνύουσ, ἐφ' ᾧ δέει: καὶ στρατευομνύουσ αὐτοὺς: καὶ πρὸς ἄλλους τὰς ἄλλας ἀπαντας: λογιζομένους, εἰ φίλιππος λάβοι καὶ ἡμῶν διῶτον καιρὸν: καὶ πόλεμος γυγνόιτο πρὸς τὴν χώραν: πῶς ἂν αὐτὸν οἶε διεδοίμως ἐφ' ἡμᾶς ἐλθεῖν; εἴτ' ὅκ' αἰχμνενεῖε, εἰ μὴ δ', ἂν πάθοιτ' ἂν, εἰ δ' ὕναιτ' ἐλεῖνθ, ταῦτα ποιῆσαι καιρὸν ἔχοντες ὅσοι τολμήσετε; ἔτι τοίνυν, ὦ ἀνδρες Ἀθηναῖοι, μὴ δέτεθ' ὑμᾶς λανθανέτω: ὅτι νῦν αἰρεσίς ὅσιν ὑμῖν: πότρου ὑμᾶς ἐκείχῃ πολέμῳ, ἢ πρὸ ὑμῖν ἐλεῖνον. Εἰ μὲν γὰρ αὐτέχητ' ὁ Ὀλυμπείων: ὑμεῖς ἐκεί πολέμησετε. Ἐὰν δὲ τὴν ἐκείνου κακῶς ποιήσετε: τὴν ὑπάρχουσαν, καὶ τὴν οἰκίαν ταύτην ἀδεῶς καρπύμενοι. Ἀνδ' ἐκείνα φίλιππος λάβῃ: τίς αὐτ' ἔτι κωλύσει δεῦρο βαδίζειν; Θηβαῖοι; μὴ λίαν μικρὸν εἰπεῖν ἢ, ἔστω σβαλῶσιρ ἐτοίμως. Ἀλλὰ Φωκείς; οἱ τὴν οἰκίαν ὅχ' οἰοῖτε ὄντες φυλάττειν: ἐὰν μὴ βοηθήσῃτε ὑμεῖς. Ἡ ἄλλος τίς; ἀλλ', ὦ τὰρ, ὅχι βυλῆσεται; τῶν ἄδω πωτάτων μὲν τ' ἂν εἴη: εἰ, ἂν νῦν ἀνοίαν ὀφλισκάνων ὅμως ἐκλαλῇ: ταῦτα διωκθεῖς μὴ πράξει.

Quamobrem

Quamobrem, Athenienses, Philippi tempus aduersum, uestrum tempus reputare decet; & alacriter suscipere reip. partes; & legatos, quò erit opus, mittere; & militare uosmetipsos; & ceteros oēs impellere; & cogitare etiā, si Philippo talis aduersum uos daretur occasio; & bellum in nostro agro gereretur; quàm uos arbitramini eū cupidè contra nos profecturū? An non pudet, quæ uos patere mini, si ille posset, ea uos, cum possitis, propter timorem non facere? Deinde, Athenienses, istud uos ne lateat; iam uobis optionem factam esse; utrum uos illic oporteat belligerare; aut apud uos illū. Nam si restiterint Olynthi; Vos in eius agro bellū facietis; eiusq; ditionem uastabitis; hoc uerò agro, uestraq; ditione, sine periculo fruemini. Sin autem Philippus Olynthum occupet; quis obstabit, ut ne huc ueniat?

f 2

Num

Num Thebani? Quanquam ualde acerbum est dicere: libenter simul impetum facient. Sed fortasse Phocenses: qui suum agrum, nisi uos auxiliositis, tueri non possunt. An quisquam alius? At herculè non uolet. Maximè absurdū esset: si quæ nunc ille per ignorantiam stultè iactitat: ea, cū primū poterit, non susciperet.

Hoc loco est conclusio, συμπέρασμα, quod non solum superiorem proximū locum, in quo Philippi uires minuebantur, terminat: sed etiam habet totius causæ τὴν κοινὴν ποιότητα, cōmunem qualitatem. Nam quæ hactenus sparsim sunt tractata: ea iam cōiunguntur conclusione: quæ uniuersam rei naturam cōprehendit. Ostendit enim, quid cogitandum, quid faciendum, quæ hominum opinio et existimatio sit: quæ nunc sit occasio, quo animo Philippus: quid à cæteris Græcis expectandum: nihil scilicet, sed omnia ipsis in sese Atheniensibus posita esse: metuendū, ne bellum huc transferatur. Tametsi enim hic locus conclusionem habet: eamq; accommodatam ad causam, καὶ πρὸς τὴν πραγματικὴν σκοπῶν

σάσιμ: tamē in fine habet quandam ἀνασκευῶν,
 refutationem, ἀφ' ἧς σίμ: non obstare neq; The-
 banos, neq; Phocenses, neq; quenquam alium: quō
 minus in Atticam aliquando Philippus accedat. Id
 etiam illum maximē cupere. Ita iste ἐπίλογος,
 tametsi nonnihil est numerosior, pneumaticis ὅς πε-
 riodis continuatus: tamen etiā habet ἀνασκευῶν.
 πλὴν ἀκακίαν.) Hanc uocant latini tempus alie-
 num, tempus iniquum. Cicero sæpe dicit, mea tem-
 pora. σιωπᾶσα δὲ τὰ πράγματα.) causam,
 negotia, partes reip. suscipere, eamq; tueri.

στρατευομένων αὐτῶν.) non utentes milite
 peregrino. λογισμῶν.) conuersio fuit ab-
 soluta τῶν ευματικῶν: sequitur tamen ἐπισύνεσις
 ἑστ' alterius conuersionis. εἰ φίλιππος.) De-
 mosthenes ubiq; est argumētosus ὅς lacertosus. Non
 enim solū actiones complexus est, τὰ πρακτέα:
 sed etiam complectitur τὰ ἐκβασόμενα, euenta
 rerum. λάβοι.) λαμβάνειν καὶ ὅρ, habere oc-
 casionem oblatam. πρὸς τὴν χώραν.) γὰρ τὴν χώ-
 ραν. Hoc genus constructionis uidetur magis termi-
 nos agri, quā quæ in medio agro sunt, significare.
 Non enim orator uult id, quod nimis est acerbum,
 dicere. εἰ τ' ὁ καὶ χυνέδε.) πόριος δὲ ὡς
 τιμητικὴ, ut Hermogenes uocat. Vituperat enim
 ignauiam suorum ciuium: dum ostendit, Philippi κο-

luntatem esse excitatam, Atheniensium uero per mentem abiectam. Omnia ista, cogitationes, actiones, consilia, euenta, eodem pertinent: ideo libenter Hermog. coniungit τὸ κοινὸν ποιότατα, καὶ τὸ γινώμενον. Ostendit hic orator Atheniensium animum metu perculsum et abiectum. *Επὶ τοίνυν.*) ὡς μὲν καὶ ἐν τῷ

Euenta. ἐκδοσὶ μὲν: locum euentorum magis expolit. Euenta uidentur esse casus, fortunæ, deorum: sed orator artificiosissime tractat. Nam quod est fortuitæ potestatis: hoc dat Atheniensium potestati: et Atheniensibus dicit esse in manu: utrum in suo, an in Philippi agro uelint bellum gerere. Alterum utile, calamitosum alterum esse demonstrat. Ita rem fortuitam subiicit potestati humanæ. αἰρεσίς ἐστιν ὑμῖν.) Cicero dicit, dari optionem alicui, fieri optionem alicui, fieri alicui optionem et potestatem. *Εάν μὲν γὰρ αὐτέχῃ.*) non dicit, *εάν αὐτέχῃ σιμὸς οἱ Ὀλυνθιοί:* sed *εάν αὐτέχῃ τὰ τῶν Ὀλυνθίων:* Valde ἀττικῶς. Non enim deerat Olynthijs uoluntas et animus resistendi: sed auxilium eis deerat.

τὴν ἐκείνου.) in Macedonia et Thracia.

τὴν ὑπάρχουσαν.) presentem. *καρπὸς μὲν οἱ.*) καρπὸς δὲ, frui, fructum percipere.

ἀρδ' ἐκεῖνα.) pars contraria. *Θηβαῖοι.*) sequitur ἀφ' αἰρεσίς, refutatio obiectionis: Thebani aut Phocenses nobis auxilio poterunt esse.

φοκῆς

Φωκείς.) bello Phocensi auxilio fuerunt Athenienses Phocensibus: de quo bello multa apud Diodorum Siculum. ἄλλ' οὐ τίς.) Lacedæmonij fortasse. ἄλλ' ὡς τὰ μ.) Rursus ἐνθὺν μαμα ἀφαιγε Τικόν. Quiescet post Olynthum occupatam? nequaquam. Nam si iam, cum non potest, se facturum dicit: quantò faciet magis, cum poterit? Sic post superiorem illam reiectionem est hîc enthymema λυσιτικόν καὶ ἀνασκευασισόν, sumptum ex consequentium ἔρ' repugnantium loco: estq; eiusdem naturæ cum superioribus. Ita est in hoc loco μεσότης: est locus non amplificatus, sed densus, ἔρ' ad acumen accommodatus.

Αλλὰ μὲν ἡλίκα γ' ἐστὶ τὰ διαφόρα, ἐν θεῶν δὲ ἢ ἐκείνῳ πολέμῳ: ὅθεν λόγος προσδίδει πῦρ γὰρ ὑμᾶς ὁλεήσιν αὐτὸς τριάκοντα ἢ μέγας μόνος ἔξω γενέσθαι: ὅσα ἀνὰ ἄγλης στρατῷ δώχρωμένους, τὴν ἐκ τῆς χώρας λαμβάνειν: μηδενὸς ὄντος ἐν αὐτῇ πολέμου, λέγω: πλεον ἂν οἶμαι ζημιωθῆναι τοὺς γεωργόντας ὑμῶν: ἢ ὅσα εἰς ἅπαντα τὰ πρὸ τοῦ πολέμου δεδραπᾶνται. Εἰ δὲ ὁλεμόν τις ἦξει: πόσα χρεῖ νομίσαι ζημιωθῆσθαι; καὶ προσέσαι ἢ ὑβρίσιν: ἔτι ἢ τὰ πραγμάτων ἀεχύνει, οὐδὲ μιᾶς ἐλάττω ζημίας τοῖς γε σῶφροσι.

Quantum uerò intersit, híc an illic bellum geratis: ne quidē ulla disputatione egere existimo. Si enim uos oporteret ipsos triginta tantūmodo dies foris esse: eaquæ, quæ in exercitu necessaria sunt, ex agris deportare: etiam si nullus, inquam, in nostro agro hostis esset: plus ego opinor damni accepturos esse aratores uestros: quàm in totum illud, quod antea gestum est, bellū, sumptus atque impense factum sit. Quòd si bellum aliquod ingruat: quātum existimandū est uos malī damni quæ sensuros? Accedet etiam iniuria: & præterea rerum malè gestarum turpitudine: quæ nulli damno sanè à uiris prudentibus postponitur.

Hic locus habet duos fines: unum damni, turpitudinis alterum: ideo est uehementior ceteris, & positus in fine. Ostendit enim maximum detrimentum, & maximam infamiam: si bellum in Atticam transferatur. Vt autem amplificet τὴν βλάβην: κὶ τὸ ἀέχετόν τινα βλάβην: utitur

utitur comparatione ficta, πλάσῃ καὶ ὑποθε-
 τικῇ συλλογίσει: qua conatur ostendere, semper
 esse satius, extra ditionem, quàm in sua ditione, pu-
 gnare. Si, inquit, in nostra ditione bellum esset ge-
 rendum: omniaq; quæ exercitui opus sunt, ex no-
 stro agro sumenda: aratorum facultates, etiamsi nul-
 lus hostis adesset, maximum detrimentũ acciperent.
 Quanto igitur maius damnum esset: si ipse hostis
 uersaretur in nostro agro: & ex eo frumentum de-
 portaret? Non enim hostis caperet res necessarias
 tantũ: sed cætera etiam tolleret atq; perderet. hæc
 ratiocinatio est utilitatis: sed postea augetur etiam
 adiunctione τοῦ καλοῦ, honestatis: cum dicit, tur-
 pitudinem magnam fore, si hostis in Atticam admit-
 teretur. ἡ λίκαι.) χρηματισμοὺς πλεθυντί-
 λους, & mutauit fœmininũ genus in neutrũ, pro eo,
 quod est, ἡ λίκαι διαφορὰ. μηδ' ὅς ὄντ' &.)
 exceptionis aut conditionis est hoc participium: eti-
 amsi nullus hostis adesset. hic est locus τῆς βλάβης.
 προσέσαι ἢ ὕβρις.) alter locus, τοῦ αἰχρονός,
 τῆς ἀδοξίας.

πάντα δὲ ταῦτα διὰ συνιδόντας ἀπαν-
 τας βοηθεῖν: ὃ ἀπαθείμ' ἐκείσε τ' πόλεμος:
 τοὺς μὲν ἐν πόρεσσιν' ὑπὲρ τῶν πολλῶν, ὧν
 λαλῶς ποιοῦντες ἔχουσι, μικρὰ ἀναλίσκον-
 τες: τὰ λοιπὰ λαγῶνται ἀδελῶς: τοὺς δ' ἐμ

ἡλικία: ἵνα τῷ τῷ πολεμῶν ἐμπειρίαν ᾖ
 τῇ τῷ φιλίππου χώρα κτησάμενοι: φοβεροὶ
 φύλακες τῆς οἰκείας ἀκεραίου γένωνται:
 τοὺς δὲ λέγοντας: ἵν' αἱ τὰ πεπολιτευμένων
 αὐτοῖς εὐθύναί ῥα δία γένωνται: ὥς, ὅπως
 αὐτὰ ἅμ' ὑμᾶς περὶ τὰ πράγματα: τοιοῦ-
 τοι κρίναι τὰ πεπραγμένων αὐτοῖς ἐσεῖθε.
 ΧΡΗΣΤΑ δ' εἶναι πάντας εἶνεκα.

Hæc etiam atq; etiam prouidere
 unâ uos omnes decet: & opem fer-
 re: atq; à uobis illò bellū depellere.
 Hoc diuītes facere conuenit: ut pro
 multis facultatibus, quas rectè pos-
 sidēt, modico facto sumptu, reliquis
 in ocio fruantur. Hoc iuuenes: ut
 scientiam rei militaris in Philippi a-
 gro adepti: formidabiles patriæ in-
 columis custodes euadāt. Hoc item
 oratores: ut suorum consiliorum,
 rerumq; in repub. gestarum, faciles
 habeāt, & explicatas rationes: quo-
 niam uos, cuiusquemodī uos res cir-
 cumstiterint: illiusmodi etiā rerum
 gestarum

gestarū de illis iudices futuri estis.
 Equidem ego uelim omnium cau-
 sa omnibus hæc uobis esse prospera
 atq; fortunata.

Peroratio.

Hic est epilogus, sed brevis, idq; duabus de causis. Harum una est ipsa lex & consuetudo Attica: qua omnes epilogi solebant breues esse. Altera est, quoniam hæc causa nō fuit multiplex, sed bipartita tantum: Videlicet de ope Olynthijs ferenda, & de mittendis legatis. Habet autem res duas. Primum repetit breuiter sententias de auxilio portando: deq; copijs in agrum Philippi traducendis: quæ sententiæ sunt propriæ huius causæ. Deinde sunt quædam sententiæ extraneæ: enumeratio personarū, & harum excitatio. Quæ ciuitates florent: eæ uel facultatibus sunt florentes, uel iuuentute, uel prudentia & eloquentia. Excitat igitur eos, quos antea nō nominat: & diuites, & iuuenes, & oratores: singulosq; ut in patria defendenda elaborent: & qua quisq; re ualet, ea communibus rebus subueniat, adhortatur. Tametsi enim τὰ παλαιὰ uetita sunt apud Atticos in epilogis: nihilominus tamen etiam illi sunt densæ sententijs atq; uehementes. τὰ πάντα δὲ τὰ παλαιὰ. Non dicit, τὰ πάντα δὲ τὰ παλαιὰ. fuisset enim uenustas nimium captata. Συμπελοῦντας.) non referen-

Distinctio cau-
sarū finalium.

referendum est ad conscientiam, sed ad populi sui
providentiam. ἀπωθεῖν.) Nam duo sunt tra-
ctata: πρὸς τῆς βοηθείας, καὶ πρὸς τῆς ἔξω τῆς
Ἀττικῆς πολέμου. hæ sunt αἱ οἰκτεῖαι γυνόισαι
huius causæ. τοὺς μὲν εὐπόρους.) Iam ille
μερισμός, illa distributio: et est pulcherrima διὰ
κρισις τῶν τελικῶν αἰτίων, distinctio finalium
causarum. Diuitum ἔσθ' hominum locupletum finis
est, sua custodire, ἢ τῶν ὑπάρχοντων φυλακὴ.
Gratum studium est adolescentiæ militia, ἢ πολε-
μική. Oratorum est, ita uersari in repub. admini-
stranda, est in consilijs dandis: ut eorum possint red-
dere rationē. Proposito enim metu poenæ aut mul-
tæ, oratores cogebantur δ' οὖν αὖ λόγον καὶ εὐ-
θύνας τῶν πολιτευμένων. Sic excitat sin-
gulos propria sua προαίρεσις, proprio suo studio,
καλῶς ποιοῦντες.) Hoc addit, ne ditiores of-
fendat. Nam illis pecunia erat expendenda. Est sen-
tentia ἀγιστοκρατική. Ostendit eorum diuitias es-
se honestas, populoq; gratas. Multum prodest, ob-
servare: ubi loquantur oratores βασιλικῶς, aut
ἀγιστοκρατικῶς, aut δημοκρατικῶς. Genera e-
nim rerum pub. in quibus oratio habetur, diligenter
consideranda sunt: et ad eorū rationes accomodandæ
ipsæ sententiæ. Αδελῶς.) Hinc est apud Aristot.
lib. 1. Rhetor. præceptum de maioribus ἔσθ' mino-
ribus

ribus bonis. De illis habetis ibi quasdam propositio-
 nes, tanquam ἀφορισμοὶς. Grata sunt sæpe, quæ
 minimo cōstans. Etiam grata sunt, quæ magno con-
 stant. Ideo gemmæ sunt gratissimæ, quia magno con-
 stant, et sunt preciosæ. Dicit ergo orator accommo-
 datè ad hominum sententias. Hactenus pars prima,
 de diuitibus. τὸς δ' ἐν ἡλικίᾳ.) altera pars.
 Οἱ ἐν ἡλικίᾳ sunt non tantum iuvenes: sed etiam
 qui sunt iuuenibus vicini, ipsi adolescentes: item ui-
 ri, qui iuventuti proximi sunt. τῆς οἰκείας.)
 χώρας. ἀκεράου.) integræ, incolumis: dum ea
 est adhuc incolumis et integra. τοὺς δὲ λέγον-
 τας.) Iam tertium genus hominum: in quibus de-
 bet esse prouidentia, et prudentia eloquens. τῶν
 πολιτευμάτων.) τὰ πολιτεύματα, quæ et πολιτεύματα nominantur, cōplectun-
 tur et consilium datum, et ipsas res gestas. Ista sen-
 tentia habet commendationem ipsius Demosthenis.
 Si bene cadit oratoris consilium, nihil eo prudenti-
 us: si malè, nihil eodem improbius existimatur.

χρυσά.) Claudit εὐχῆ, uoto. Populus Roma-
 nus dicebat: felix faustumq; sit. χρυσὸν dicitur, quod
 bono alicui est, et prosperum: ἀχάομαι, utor.

παντὸς εἴνεκα.) Physici uocant τὸ πᾶν, uni-
 uersitatem, quicquid in mundo continetur: sed ora-
 tores uocant τὸ πᾶν, ipsam rempublicam. Videtis
 ergo

τὰ ἑλῶλα.

ergo genus uerborum et sententiarum, cuiusmodi sit. Verba sunt propria: sententiae, partim propriae, partim alienae: In alienis sunt personae diuitum, iuuenum, oratorum. Quae sit ipsa σύνθεσις, facile apparet: ambitus sunt breuissimi: omnia sunt δίκωλα et τρίκωλα. Sed tamē propter particulas μὲν et δὲ, inter se κατ' ὠν σύνναψιν coniunguntur. ὅτι πόλεμον.) periodus δίκωλῳ. τοὺς μὲν εὐπόρους.) membrum κομματικόν, καὶ ἀτελής. ἀσυνῶς.) τρίκωλῳ περιόδῳ. Sed ibi est ἐπεμβολὴ membri. γινώσκοντες.) etiam τρίκωλῳ. ὅτι ἀδυναστεύοντες.) δίκωλῳ. ἔσθ' οὖν.) hoc est δίκωλος. Verum ista omnia εἰς πλὴν τῆς μορίων ὠν σύνναψιν constituunt ὅτι τι περιόδικον, quod habet τάσιν, est tardum, minimeq; citum. Illa τάσις καὶ βραδύτης facta est propter uerbum εἰς: à quo cetera, quae insequuntur, omnia dependent. Distincte autem et intelligenter erant singularum personarum officia indicanda: ideoq; orator hoc genere compositionis usus est.

ἔστι δὲ.) concludit uno membro breui:

quod seorsim, et extra periodum ponitur.

DEMOSTHENIS VI-

TA EX GRAECIS SCRIPTO-

ribus à M. CRVSIO

collecta.

DEMOSTHENES natus anno ab V. C. circiter trecentesimo sexagesimo septimo: ante Christum trecentesimo octogesimo quarto, parentes habuit Demosthenem fabrum gladiatorum, & Cleobulen, ex Municipio Pæniensi. Orbatus patre septimo anno ætatis: tribus tutoribus traditus fuit, Aphobo, Demophonti, Theripidi. Hi, pueri rebus negligenter & infideliter traditis: de patrimonio eius, quod XV. talentorum æstimatum fuit, permultum auerterunt. *Studia.* In Philosophia cum Aesione Atheniensi uersatus est, & Theopompo philosopho Chio. Ebulidis in dialecticis fuit auditor: Platonem cognouit. Callistrati uerò oratoris, quum is Oropiorum causam ageret, gloria excitatus: arti dicendi cepit operam dare: Isæum Isocratis discipulum, & Polycraten, Alcidamantemq; Gorgiæ discipulum, audiuit: Zoilum item Amphipolitanum, qui per id temporis rhetoricam Athenis profitebatur. Studiij plus in eo, quàm cōmodorum naturæ, fuit. Quum enim lingua

Studia.

*Gel. lib. 3.
cap. 13.*

Exercitatio.

**Tutorum
accusatio.**

**Rhetoricæ
magister.**

**Orationum
scriptor.**

lingua balbutiret: humerum moueret turpiter: clamores populi non ferret: spiritu esset angusto: omnia ea impedimenta labore diligentiaq; superauit. Nam ut planè loqui consuesceret: calculos in os cōijciens, simul uerba faciebat. Inter currendū, ascensuq; ingrediendū arduo, summa uoce uersus aliquot pronuntians, spiritum confirmauit. Vt populi clamores contemneret: ad littora maximo maris strepitu dicebat. De formem humeri motū correxit, gladio, qui cuti immineret, è lacunari suspenso. Quum iam multum profecisset: in ius tutores uocauit, ac conuicit: sed ab hominibus callidis, ac uersutis, uix minimam partem hæreditatis paternæ recuperauit. Rhetoricam uerò docere aggressus, incepto destitit: propter Moschum adolescentulum nobilem male audiens. Fuit enim Demosthenes ad uoluptates procliuior. Qua de causa, quū adolescens muliebri ueste, sæpe uteretur: Batali nomen poetæ mollis ei fuit impositum. Quum iam uir esset: Argas, quod serpentis nomen est, nominatus fuit: uel ob morum acerbicatem: uel propter orationis genus molestum. Deinde cœpit orationes scribere. Qua in re iterum uituperatus est: ut qui contrarias orationes Apollodoro et Phormioni dedisset: quibus alter alterum, tanquam duobus gladijs ex eadem officina, conficeret. Itaq; hoc quoq; uitæ genus reliquit: atq; ad rem pub.

pub. se contulit. Sed antequam, quid in ea fecerit, exponatur: hoc commemorandum est: ex quo etiam summa eius industria perspicitur. Nam quum aliquando propter actionis uitiositatem à populo explosus esset: magno pudore domum ibat. Ibi statim eum Satyrus histrio sequebatur. Quum Demosthenes conquereretur: homines nautas & uini plenos à populo libenter audiri: se, qui omnium laboriosissimus esset, dicente, cachinnum tolli: recita, inquit Satyrus, mihi uersus aliquot memoriter ex Sophocle aut Euripide. Id quum Demosthenes fecisset: ille eosdem repetens, tanta uenustate pronuntiavit: ut iam planè alij Demostheni uiderentur. Animaduertens igitur, omnia in pronuntiatione sita esse: domicilium sibi edificauit sub terra: in quo sese continenter exercuit: atq; ita inclusit, ut, quò omnem sibi in publicum prodeundi uoluntatem præcideret, partem capitis raderet. Erat ei speculum magnum: ante quod stans, in idq; intuens, gestum corporis formabat. Cui rei quantum tribuerit: uel ex hoc intelligitur. Nam quum aliquando quidam diceret, se pulsatum esse: opemq; ab eo peteret: non dicis, inquit, uerum. Illo uoce magna exclamante: egone nō fui pulsatus? Nunc, inquit Demosthenes, tibi credo. Quæ porrò ex alijs audiuiisset: de ijs domi declamabat: & id formis figurarū ornamentorumq; quam

A ctio & pronuntiatio.

Phocio.

Demosthenes
civis utilis.Actio in Mi-
diam.Oratio πρὸς
λεπτίνω.

maximè uariatis . Qua de causa minus habebatur ingeniosus : eoq; magis , quòd perrarò ex tempore dicebat . Tamen eo studio tantum perfecit : ut summam dicendi uim Demostheni Polyuctus Sphettius concederet : sed acumine Phocionem antestare diceret : utpote qui paucissimis uerbis plurimum comprehendere sententiarum . Et Demosthenes ipse , quotiescunq; aduersarium haberet Phocionē : uerborum suorum securim assurgere dicebat . Cæterum ciuem reipub. priuatim publiceq; utilē se præbuit . Nam triremium curator fuit : captiuos ab hostibus liberauit : tenuium ciuium filias de suo nuptum collocauit . Accessit autem ad rempub. bello Phocensi . Aedilitatem gessit alterum & trigesimum annum natus . In qua à Midia uerberatus : acceptis tribus drachmarum millibus , ab accusatione in eum instituta destitit . Neque id ea pecunia persuasus : aut naturæ facilitate , qui persequentissimus inimicitarum esset , adductus fecisse uidetur : sed quòd ei , qui adhuc auctoritatem in republica non haberet : hominem ab amicitijs , copijs , eloquentia paratum , euertere difficilimum esset . Consobrinum suum Demænetum uulneris reum fecisse fertur : sed tandem cum eo transegisse . Post mortem Chabriæ ducis , uxorem eius in matrimonium petijt : ideoq; propter Ctesippum Chabriæ filium orationem de immu-

immunitatibus habuit. Pòst tamen Samiam quandā,
 Ctesippi filiam, duxit. Partes uerò reip. eas semper
 est secutus: quibus ab ignauia & auaritia, ad hone-
 statem & labores traduceret ciues suos: id quod in
 omnibus eius oratoribus apparet. Itaq; non solum
 in Græcia: sed apud Philippū Macedonē: cuius ip-
 se pro patriæ, pro totiusq; Græciæ libertate, hostis
 perpetuus fuit: præstantissimam gloriam consecu-
 tus est. Non hic Philippo acceptus erat: nec auro
 Macedonico se capi patiebatur: quemadmodum fe-
 cerunt Aeschines, Philocrates, alij Philippicarum
 partium studiosi. Itaq; quum hi aliquando illum lau-
 darent, ut hominem & in dicendo disertissimum: et
 ad aspectum pulcherrimum, & in potando strenu-
 um comprimis: Demosthenes unum esse respondit
 sophistæ, foeminæ alterum, tertium spongiæ, Regis
 laudem nullam. Quum iam res ad arma spectaret:
 quòd nec Philippus quiesceret: & Demosthenes po-
 pulum ad bellum inflammaret: eius suasu præfecti
 Philippi ex Euboea ab Atheniensibus expulsi: au-
 xilium Perinthijs et Byzantijs latum est: quo urbes
 eæ conseruatæ fuerunt. Elatea deinde à Philippo
 occupata: Thebanos, quos ab illo, qui Phocensi gra-
 ui diuturnoq; bello eos liberauerat: & quibus uete-
 res cum Atheniensibus offensiones erant: auertere
 difficilimum erat: tamen ad societatem Athenien-

Studium hone-
 statis in repu.

Philippus
 Macedo.

Euboea, Byzā-
 tium, Perin-
 thus.

Elatea.
 Thebani.

**Prælium
Cheronense.**

**Demosthenes
ἡττάμενος.**

**Philippi inso-
lencia.**

**Rex Persa-
rum.**

sium perduxit: cæteramq; Græciam ad bellum pe-
nè totam concitauit. Tanti exercitus, totq; fortissi-
morū uirorum fiducia elatus: nec oraculis sinebat,
nec uaticinationibus parêre: sed Pythiam Philippo
cupere dicebat. Prælio ad Chæroneam commisso,
græci superantur: Athenienses occumbunt mille: ca-
piuntur bis mille & quadraginta. Ipse Demosthe-
nes ordine deserto, armisq; abiectis, fugit turpissi-
mè: nec etiam est ueritus: ut dicebat Pytheas, clype-
um suum: in quo literis aureis scriptum erat, BONA
FORTUNA. Quæ uictoria Philippum
adeo insolentem reddidit: ut cæsis illuderet: ebriusq;
ad numerum caneret principium Demosthenei pse-
phismatis. DEMOSTHENES Demosthenis
Pæanieus sic censuit. Verùm quum uinum illud ex-
halasset: cumq; periculi magnitudinem, quod uni-
us diei exiguo spatio de uita fortunisq; omnibus
subierat: cum animo suo consideraret: uim orato-
ris equidem & acrimoniam perhorruit. Peruenit
nomen eius usq; ad Regis Persarum aures: qui per
literas iussit suos prouinciarum præfectos Demo-
stheni summittere pecunias: & hunc potissimùm ex
omnibus colere: qui cōcitatione Græciæ Macedoni-
bus molestiam exhibere posset. Post acceptam illam
cladem oratores aduersariæ factionis ei multa nego-
tia in iudicijs facessere cœperunt. Verùm his omni-
bus

bus non solum eum populus absoluit: sed ad remp.
 reuocauit: laudationemq; eorum, qui in pugna ceci-
 derant, ei mandauit. Ipse tamen ab illo tempore no-
 men suum non amplius in populiscitis inscripsit, sed
 nomina amicorum: usq; eò, dum Philippus est mor- Philippi mors
 tuus: id quod breui secutum est. Cuius interitu clam
 præcognito, hilari uultu in senatum uenit: somni-
 umq; narrat spei plenum. Mox aderant, qui Philip-
 pi mortem nuntiabant. Pausania interfectori coro-
 na decreta: sacrificia ob nuntium lætum facta. De-
 mosthenes cum ueste alba coronatus prodiit, septi-
 mo die post filiæ obitum. Confestim urbs Demosthe-
 ne impulsore erigi. Thebani, armis ab illo summis-
 sis, præsidium Macedonicum eijcere conabantur.
 bellum parabant Athenienses: Demosthenes in foro
 se iactabat: literis satrapas Asiaticos contra Alex- Alexander
 andrum, quem puerum uocabat & Margiten, con- Magnus.
 citabat. Verum illo cum ualida manu in Boeotiam
 profecto: animis Athenienses ceciderunt, debilita-
 tus est Demosthenes. Thebani ab omnibus destituti:
 fortunam ipsi suam periclitantes, urbem amiserunt. Thebarum
 Post cuius excisionem Alexander oratores ab Athe- ruina.
 nensibus ad poenam poscit: Demosthenem, Polyeu-
 ctum, Ephialten, Lycurgum, Myroclum, Damonem,
 Callisthenem, Charidemum. Quo tempore Demo- Fabula de
 sthenes fabulam de ouibus, quæ lupis canes tradide- ouibus.

Oratio πρὸς
τὸν λαόν.

Harpalus.

Aliter de hoc
Gel. lib. 11. ca.
9. & 10.
ἀγ.

rant, recitavit: se & socios canibus, qui populum defenderent, comparabat: Alexandrum nominabat Monolycum. Atheniensibus animi pendentibus: Demades ab oratoribus accepit quinque talenta: Alexandrumque placavit. Quum se Agis Lacedæmonius commoveret: Demosthenes unà surrexit: mox, Atheniensibus cessantibus, Agide mortuo, recidit. Sub idem tempus causa de corona, quæ paulò ante Chæronensem pugnam prætor Chæronda instituta fuerat: decimo post anno Aristophonte prætor acta est. Tunc Aeschines, quum quintam suffragiorum partem non tulisset: ex urbe profugiens, reliquum tempus rhetoricæ magister circa Ioniam & Rhodum consumpsit. Quum Harpalus ex Asia cum grandi Alexandri pecunia ad Athenienses confugisset: primò Demosthenes populo dissuadebat: ne illum reciperet: neve rempub. temerè in discrimen conjiceret. Non multis diebus post, inter Harpali argentum, scyphum regalem ex auro egregium conspicatus: quantum penderet, quæsiuit. Harpalus, qui ad scyphum oculos eum adiecisse animadverterat: perdidit tibi, inquit, xx. talenta: ac continuo noctu scyphum cum ea pecunia domum eius misit. Postero die orator in concionem prodijt collo obuoluto: quumque dicere iuberetur: non, inquit, possum: Vox mea interclusa est. Ibi quidam homines acuti, non
colli

colli angina, inquiebant, hac nocte laborare coepit, sed argenti angina. Fit inquisitio: pecuniam iudicatur cepisse: in carcerem conijcitur. Ex quo clam in exilium Troezenem profugit: saepenumero cum lachrymis respectans ad urbem: animo planè molli atq; effœminato. Fertur, quum ex patria discederet, manibus ad arcem porrectis, dixisse. Cur tibi, ò dea cæsia, tres immanissimæ bestiae in delicijs sunt, notua, draco, populus? Familiares porro, & adolescentes, à repub. deterrens, dicebat: si duæ sibi de principio viæ propositæ fuissent: una ad oratorum subsellia, & ad conciones: altera, quæ rectà ad interitum duceret: præsciuissetq; pericula, formidines, inuidiam, obrectationes, contentiones ciuiles: se eam, quæ proximè ad perniciem ferret, præoptaturum fuisse. Quum in eo exilio esset: mortuus est Babylone Alexander: Leosthenisq; uirtute, à quo Lamiæ Antipater circuncludebatur, Græcia coepit reuiuiscere. Pytheas & Callimedon Carabus Athenis ad Antipatrum profugerunt: & cum legatis eius circumeuntes, in officio continere Græcos studebant. Contrà Demosthenes Atheniensium legatis se coniungebat: operamq; suam in concitanda Græcia præstabat. In Arcadia igitur Pytheas quum pro concione dixisset: ut in ea domo, in quam lac asini inferretur, mali aliquid esset: ita et rempub. in quam

Demosthenis
exilium.

Bestiæ Mis-
neruæ.

Alexandri
Magni mors.
Antipater.

Pytheas.

**Restitutio De
mosthenis.**

Eius mors.

**Archias exu-
lum uenator.**

al. Calabria.

Atheniensis legatio accederet, ægrotare: Demosthe-
nes id simile in aduersarium retorsisse dicitur: &
lac illud sanitatis causa inferri: & Athenienses ob
salutem Græciæ adesse. Quod populo Atheniensi
usque eò probatum est: ut eum ab exilio honorifi-
centissimè, omnibus ordinibus obuiam euntibus, re-
uocarit. Tunc ille, manibus sublatis, beatum eo die
se prædicauit: qui melius, quàm Alcibiades, redi-
ret. Verùm patria frui exiguum tempus licuit. Mox
enim Græciæ libertate præcipitante: mense Iulio ad
Cranonem pugnatum est: Augusto præsidium Mu-
nychiam intrauit: Octobri uitam Demosthenes ami-
sit. Nam quum Antipater & Craterus aduentare
dicerentur: Demosthenes, cæteriꝫ oratores, quos de-
di sibi postulabat Antipater, ex urbe di-cesserunt:
quos, Demade referente, populus capitis cōdemna-
uerat. Quum aliꝫ alia loca fuga peterent: circum-
missi sunt ab Antipatro, qui eos interciperet. Ho-
rū præfectus erat Archias, qui olim fuerat histrio,
cognomento Phygadotheras. Ab hoc comprehensi,
& ad Antipatrum missi, Hyperides orator, Aristo-
nicus Marathonijs, & Himeræus Phalerei frater,
interfecti sunt. Idem quum audisset, Demosthenem
in templum Neptuni in Calauria confugisse: eodem
uenit: eiꝫ persuadere conatus est: ut secum ad An-
tipatrum exiret: nihil illum mali accepturum. De-
mosthenes,

mosthenes, nunquam, inquit, in scena personatus mihi persuasisti: neq; iam mihi promittendo fidem facies. Quum Archias irasceretur, & minaciter ageretur: iam, inquit, ex macedonico tripode uaticinarius: at antea histrionis personam gerebas. Hoc quum dixisset: Archiam paulum commorari iubet: ipse uenum sumens, quod in calamo: aut, ut quidam uolunt, in annulo, habebat: Vitam XVI. Calend. Nouemb. ætatis anno altero & sexagesimo, cum morte cōmutauit. Fuit is annus ab V. C. circiter 429. ante Christum. 322. Ei post paulò populus Atheniensis honores meritos tribuit. Nam & aneam ei statuam in foro posuit: & illi, qui quoq; tempore ex ea familia maximus natus esset, uictum in prytaneo decreuit: notumq; hoc epigramma in basi inscripsit.

Honores post mortem.

Tā manibus, quàm corde, fores Demosthenes acer:
Nunquam Pella ferox Helladi iura daret.

Cæterum Demades, qui diu Macedonibus fuerat adulatus: non multò post, Antipatro offensus, à Casandro est unà cum filio trucidatus.

Demadis exitium.

IN EANDEM OLYN-

thiacam primam Demosthenis, scholia
Martini Crusij.

IN ARGUMENTVM LIBANII.

Libanius circi-
ter annum
Christi .352.

ΛIBANIOY.) Libanius Antiochenus,
rhetorice magister, temporibus Iuliani præ-
uaricatoris, usq; ad ætatem Theodosij maio-
ris, patre Phasgano natus, discipulus Diophanti:
Scripsit plurima, & inter ea laudationem Constan-
tij imperatoris, item Iuliani, & declamationes, epi-
stolasq;. Idem memoria Basilij et Gregorij floruit.
Iulianus uerò præuaricator, tametsi tot rebus occu-
patus esset: dicendi etiam studium laudemq; attigit:
Antiochenumq; magistrũ Libanium supra modum
admiratus est: partim fortasse, quòd uerè laude di-
gnum existimaret: partim, ut hunc præferendo, ma-
gnum sophistam Proæresium morderet. Quidam
itaq; Acacius qui inter præstantes dicendi laude
numerabatur: et Tuscianus Phryx, hoc nomine sem-
per eum accusabant: iudiciũq; eius reprehende-
bant. Suidas. ὑπόθεσις.) argumentum signi-
ficat, πλὴν τοῦ λόγου περιεχλῶ. sed in secunda
Olynth. αἱ τῶν πράξεων ἀρχαὶ καὶ ὑποθέσεις,
sunt causæ rerum & antegressiones, tanquam fun-
damenta:

ὑπόθεσις.

damenta: quæ in ædificijs ibidem τὰ καὶ τῶθεν dicuntur. apud græcos rhetores ὑπόθεσις est quæstio finita, cōstans personarum rerumq; attributis: quàm Cicero causam et controuersiam nominat. aliquando idem est, quod conditio, siue πλάσις, si-ctio: unde συλλογισμὸς ὑποθετικὸς nomen habet. τὸ Ολυθηιακόν.) Etiam Olynthiacæ orationes sunt contra Philippum: tametsi ab urbe Olyntho sic inscriptæ sint. Sunt enim undecim Demosthenis orationes in Philippum: tres Olynthiacæ scilicet, prima Philippica, oratio de pace, secunda Philippica, oratio de Haloneso: oratio de ijs, qui sunt in Cherrhoneso: tertia et quarta Philippica, responsio ad Philippi epistolam: et una in filium eius Alexandrum. λόγου.) λόγος orationem oratoris hoc loco significat. ποιῆσαι λόγους, orationem habere, uerba facere. λόγον διδόναι τοῖς πρὸς σι, dicendi potestatem facere ijs, qui accedunt, Olyn. 2. λόγου τυχεῖν, potestatem dicendi consequi. λόγον ἐκ λόγου λέγειν, aliud ex alio dicere, πῶς εἴη. Accipitur et pro ratione hominis: unde ζῶον λογικόν ἢ ἄλογον. Est etiam in rationibus arithmeticijs: unde ἀνάγειν χρήματα εἰς ἀγυγίου λόγον, apud Diodor. reducere aliquā pecuniæ summam ad rationem argenti aut monetæ. Item rationes de pecunijs repetundis, aut de rebus

Philippicæ
orationes.

λόγος.

in

in re pub. administratis, significat: ut, λόγους εἶναι λόγους διαδόναι τῶν πεπραγμένων, id est, εὐθύνας ὑπέχειν. Et rationem habere, rationem ducere, aestimare, curae habere. ποιεῖν δὲ λόγον τοῦ διεκείν, Phil. 2. τῶν προγόνων καὶ τῶν μέλλοντος αἰῶνος ἔχει λόγον, ποῦ δὲ σεφ. Σὺ δ' οὐδ' ἔνθα ποιεῖς λόγον, tu pro nihilo putas, ἐν τῇ παραγῇ. ὑπὲρ φορμίων. Item id, quod uerisimile aut par est. καὶ τοὶ πῶς ἔχει λόγον, σὲ Ἀπολλόδωρον ὄντα εἶς. quomodo est consentaneum? ibidē. Accipitur quoq; pro fabula εἶς re commentitia, ut πρὸς λεπτόν. ἵνα δὲ μὴ λόγον λέγω μόνον. εἶς. ποῦ δὲ σεφ. τί λόγος πλάττεις; Phil. 1. ἀνοήτοτατοι οἱ λογοποιοῦντες, id est, οἱ πωρολόγοι, nugatores: ut à Stoicis εἶς Epicureis D. Paulus Act. 17. nominatur. Item pro rumore, ut διαδόναι λόγον, rumorē spargere. Et pro cogitatione, Demosthenes κατὰ σεφ. ψευδομαρτυρῶ. α. λόγον δ' ἐμαυτῷ διανοῦς, εὐρίσκω. εἶς. sed quum mecum rem reputo: uel, cum animo meo considero. Nec dubiū, quin plura queant de hoc uocabulo obseruari: sed hæc nunc satis.

Ολυθός (ω.)) Argumenti huius partes tres sunt. Vna, de urbe Olyntho: altera, summa huius orationis: tertia, ueteris consuetudinis de theatriali pecunia explicatio. Prima pars continet τὰ ἀπ' ἀρχῆς

ἀρχῆς ἀχρι τέλους, ut Hermogenes nominat: quæ apud latinos pertinent ad locum coniunctorum siue adiunctorum. Est ἡ περιόχῃ, comprehensio totius historiae de illa urbe: facta ἀφ' ἧς σιωτόμω, breui narratione: cuius membra singula indicabo.

Ολυνθός.) Olynthus dicitur ἡ ὠμὴ σὺκῃ, ficus immatura, grossi: πρὸ δ' ὅλως ἀνθεῖν: quòd propter immaturitatem adhuc uireat. Olynthus autem urbs, quam ab Olyntho Herculis filio Stephanus de urbibus scribens uocatam ait: prius à Philippo excisa est: quàm ad maturitatem suam peruenisset. ὠλὲ θράκῃς.) ὁ τόπος, ἡ θέσις, positio urbis.

Olynthum Thucydides libro 1. in loco plano sitam fuisse dicit. Θράκῃ habet iota subscriptum. Nam inde θρηϊκίος apud poëtas dicitur. ἔλκενικόν.) ἡ ποιότης τῶν πολιτῶν, genus ciuium, scilicet græcum. ἀπὸ χαλκίδος.) ὡς μέγιστος πόλεως, quam opulentissimam fuisse Mela scribit.

ἐν εὐβοίᾳ.) Euboea insula non lata, sed longa, ideoq; μακρὴ dicta, toti Boeotiae opposita. Hodie Nigropontus. ἀποικία.) ἀποικία, colonia. colonizationem deducere in aliquem locum, inuocat Diodorus Siculus κατὰ κληροῦ χειρτίναν χώραν. κληροῦ χία, populus sorte emissus ad habitandum in aliquo loco: ὅς coloni, quos mittebant Athenienses, κληροῦχοι nominabantur. πολλοὶ δὲ.) τὰ πρᾶξα θύγα,

θγ'τα, res gestæ: sed ἀορίσως καὶ γενικῶς, in
 genere et infinitè. Αθωαίοις.) αἱ ὧρισμέναι
 πράξεις καὶ εἰς τοιοῦτοι: res gestæ finitæ et sin-
 gulares. Athenienses aliquando cum Olynthijs bel-
 lum gesserunt duce Timotheo, Olynth. 2. Quo tem-
 pore Athenienses Perdiccas Philippi frater cū Ma-
 cedonibus adiuuit. Vlpianus in 2. Olynth. ἀρ-
 χῶσι.) Athenienses imperium Græciæ 73. annos
 obtinuerunt, Philip. 3. Hoc participium seruit τῇ
 συντομίᾳ, breuitati: et significat τὸν χρόνον,
 tempus: pro illo, ὅτε ἤρχοντο, quum imperarent:
 vel potest exponi per relatiuum, οἵτινός ἤρχοντο.
 Sed prior sententia melior. Λακεδαιμονίοις.)
 qui undetriginta annos Græciæ principes fuerunt,
 Philip. tertia. Agesipolis Lacedæmoniorum dux,
 quum multas Chalcidenses ciuitates subegisset: et
 Olynthum quoq; se capturum confideret: repenti-
 na morte intercipitur. Pausanias γὰρ τοῖς Λακω-
 νικοῖς. Quanquam ea, quæ iam adferam, ab istis di-
 screpant. χρόνω τε) ἡ αὐξήσις, incrementum
 Olynthi. Vlpianus, et Demosthenes 3. Philippica
 dicunt, 32 ciuitates græcas in Thracia fuisse. Ha-
 rum caput fuit Olynthus. De Olynthi amplificatio-
 ne et expugnatione Demosthenes in oratione πρὸς
 Olynthijs. πρὸς πρῶτον. sic scribit. Olynthijs, quum tantum
 quadringentos equites haberent: uniuersiq; nume-
 rum

rum quinq; millium nō superarent : quòd necdū oēs Chalcidenſes unū in locū congregati eſſent: quū La- cedæmoniꝝ pedestri naualiq; magno exercitu contra eos uenirent (noſtis enim, opinor, ijs temporibus La- cedæmonios latè terra mariq; imperaſſe) tamē, quū tantis copijs oppugnarentur: neq; urbem amiſerūt, neq; caſtellum ullum: ſed complurium præliorum uiſtores, tres belli duces interfecerunt: belliq; ad ex- tremum ſuo arbitrio finem fecerunt. Poſteaquam uerò pecunia quidam delectari cœperunt: & ob ſtul- titiam, uel infelicitatem potius, hos ſibi multitudo fideliores putabat: quàm eos, qui ſalutaria conſilia dabant: & Laſthenes domum ſuam lignis è Mace- donia allatis tegebat: Euthyocrates uerò ſine impen- dio greges boum alebat: alius cum ouibus aduenie- bat, alius cum equis: populus autem, ijq;, in quos o- mnia iſta comparabantur: non modò non iraceban- tur: aut in tales uindicandum putabant: ſed ſuſpicie- bant, æmulabantur, honorabant, uiros putabant: quum hæc ita ſerperent: largitionisq; corruptela ſu- peraret: tametiſi mille equites haberent: ipſi nume- ro amplius decem millium eſſent: omnes accolæ eos iuuarent: nos decem millibus mercenariorum mili- tū, quinquaginta triremibus, ciuib; quater mille, auxilio ueniremus: harum tamen rerum nulla illis ſalutem attulit: ſed antè, quàm is annus belli exiſſet:

à pro

à proditoribus ciuitates Chalcidicæ omnes perditæ
 fuerunt: neq; Philippus proditoribus poterat obse-
 qui: neq; quodnam potissimum caperet primum, sci-
 re poterat. Quingentis autem equitibus, unâ cum
 ipsis armis, ducum perfidia potitus est. Vlpianus in
 hoc loco scribit: quod Olynthij tres Polemarchos oc-
 ciderint: Teleutiam Agesilai fratrem, Agesipolin,
 & Polybiadem. συμμαχία.) societas cum Phi-
 lippo Macedone. τοιησάμενοι.) participia
 apta sunt τῇ εἰρομένη λέξει: ut nominat Aristot-
 eles libro tertio rhetoricorum: τῇ περιβολῇ, ut
 Hermogenes uocat: productæ, circumductæ, & pen-
 dulæ orationi. Seruiunt τῷ ὀγκῷ & τῇ πυκνότη-
 τι τοῦ λόγου: ponderosam & densam oratio-
 nem faciunt. πρὸς ἀθλωάους.) bellum fuit in-
 ter Philippum & Athenienses diuturnū: postquam
 uiolato fœdere, quod cum eis habuerat: Philippus
 Amphipolin ab Olynthijs accepit: cuius possessio
 fuit urbis: eaq; subdita erat Olynthijs: quo tempore
 etiam socij ab Atheniensibus defecerunt. In argu-
 mento ἀνωνύμῳ orationis περὶ πρῶτης. ὅ-
 κατ' ἀρχὰς.) solet particulis temporis præponi
 aliquando articulus, ut ὁ νῦν, et ὁ νῦν εἰν, id est,
 nunc. Ανθεμῶντα.) ὁ αὔτιον τῆς συμμαχίας.
 Philippus eis Anthemuntem concessit: quam ciuita-
 tem omnes superiore memoria reges Macedoniæ
 suam

suam uendicabāt: Potidæam quoq; dedit: postquam Athenienses, qui ibi incolebant, eiecisset: et inimicitijs cum Atheniensibus susceptis, Olynthijs agrum utendum ac possidendum tradidit, Olynthiaca secūda, et Philippica secūda. ἀμφισβητήσιμος.) Ista adiectiua in ιμος, significāt ferè passiue: ut ἀμφισβητήσιμος, controuersus, dubius, plenus dis-
 sensionis: προσλόκιμος, qui expectatur, Phil. 2. ναυπηγήσιμα ξύλα, ligna ad ædificandas naues apta, Demost. in Alexandrum. Sed κάρπιμα δ' γυνή, actiue, frugiferae arbores, Diodorus libro uigesimo. ποτίδ' ααυ.) Athenienses, qui Potidæa habitabant: quum bellum eis cum Philippo non esset, sed societas: quumq; Potidæam incolentibus etiam iusiurandum dedisset Philippus: ab eo tamen bonis suis spoliati fuerunt. orat: de Haloneso. Philippus promisit, Amphipolin se cōseruaturum Atheniensibus: si Olynthios à societate sua repellerent. Athenienses igitur Olynthios reiecerunt: & post tamen amicitiam cum eis fecerunt. Quum uideret Philippus, se non satis ualere ad Olynthios oppugnandos: quòd eos non deserturi essent Athenienses: ipsos, donata Potidæa, ab Atheniensibus auellit. Vlpian. 2. Olynth. Pydnam etiam, quæ est ciuitas Macedonia, Olynthijs dedit. Diodor. li. 16. Potidæa & Anthemus sunt oppida Macedonia,

Adiectiua
in ιμος.

h

Plin.

Plin. lib. 4. cap. 10. Potidæam tamen Vlpianus in Thracia esse scribit. Ὑσερὸν ὑποπτεύειν.) ἢ ἀπόσασις, defectio à Philippo, καὶ τοῦναντίον ἐπεριπέτεια, contrario, ἔσ' inopinato exitu. ὁρῶντος.) αἰτίου φθαρτικὸν τῆς φιλίας, causa corrumpens amicitiam. Participium hoc significat ὁ ποιητικὸν καὶ παρορμητικὸν αἰτίου, causam efficientem ἔσ' impellentem.

ταχέια καὶ πολλὰ.) Illyrijs ἔσ' Pæonibus uictis, Amphipoli capta, Thessalis ad amicitiam suam adiunctis ἔσ' c. uide Diodor. lib. 16. ἢ τῶν βασιλέων αὐξήσις est liberis rebus ἑ. per se metuenda: magis autē, si sit ταχέα: maximè uerò, si πολλή. hæc enim sunt σημεῖα τῆς ἀπιστίας, τῆς πανουργίας, τῆς τυραννίδος. Ελαχίσαις ἀφορμαῖς χρησάμενος, μεγίστω τῶν καὶ τὴν Εὐρώπῃ δυναστέων κατεσκεύασεν τὴν ἰδίαν βασιλείαν: id est, ex paruis initijs maximum effecit totius Europæ regnū suum. Diodorus ibidem. Οὐ πῖσις.) præcipua causa defectionis: quæ est τῆς βουλήσεως. Superior erat τῆς δυναστεως. Fortè potentiam Philippi non metuisent: nisi eum in societate ἔσ' amicitia colenda infidelem cognouissent. Quoniam uerò ἔσ' facultatem ἔσ' uoluntatem nocendi habebat: meritò timebatur. Amicitia Philippi ἔσ' societas non erat ἀληθινή

θινὴ φιλία, sed λυκοφιλία: amicitia, qualis est
 luporum: ut est in quadam Platonis epistola. Erat
 leonum amicitia cum hominibus. ὅκ' ἐστὶ λέοντες
 καὶ ἀνδράσι μὲν ὀφθαλμοῖς αἰσθάνονται, inquit Homerus.
 Olynthiaca secunda, Nemo prorsus est, quem non
 ille deceperit: qui quidem cum eo commercium ha-
 buit. Ex singulorum enim, qui eum nō norant, stul-
 titia identidem inducta, sibiq; conciliata, ita crevit.

ἀποδιδυμεύοντα.) ὁ καιρὸς πρὸς τὴν κρηθίστην
 ἀποστασίας, occasio defectionis captata: καὶ αἰ-
 πρὸς τοὺς Ἀθηναίους καταλλαγὰς, compo-
 sitio cum Atheniensibus. Olynthiaca tertia: fecimus
 cum Olynthijs pacem. Erat id tanquam obsta-
 culum Philippo, ἔσθ' graue: urbem tantam, recon-
 ciliatione gratiæ, nobiscum facta, tanquam in por-
 tu imminere eius occasionibus. τῶν ἐμψαντες.)
 Participia hæc significant τὸν τρόπον, modum a-
 gendi. Quomodo fecerunt pacem cum Atheniensi-
 bus? observatione absentiae eius, missione legatorū,
 fœderis uiolatione. Et hoc est τὸ λινητικὸν καὶ σωτήριον.
 πρὸς σωτικὸν αἴτιον, causa impellens Philippū
 contra Olynthios. κατελύσαντο.) alij, κατε-
 μύσαντο, id est, clauserunt. σωετέθειντο.)
 σωτίδεμαι, paciscor, pacem facio cum ali-
 quo aliqua de re. σωθέντες, ἐφ' οἷς ὅτι δυνάμεθα
 τῶν εἰς τὴν ἡμετέραν: quauis conditione pacem facere,

Diodorus libro decimosexto. σύνθεσις, compositio, pacificatio. διεπρεσβένοντο πρὸς τοὺς μακεδόνας ὑπὲρ εἰρῆνης καὶ σωθέσεως, idem libro 17. εἰς, σωθέει τινὶ φιλίαν, σωθέει σωθήκας, libro 20. Legitur aliàs in hoc loco, σωετέθειτο, pactum erat, pactio facta erat. In oratione πρὸς τῆς πρῆς πρεσβείας, σωθέει τὴν καὶ τῆς πόλεως ἀγχνύτω, κατ' ἀρχήσιν est: id est, turpem pactiōnem contra temp. conflare. sed actiuum σωτίθηναι, componere εἰς contexere aliquid significat. πρᾶγμα εἰς σωτεθὲν, uersutum εἰς callidum institutum, πρὸς σεφάν. Et, λόγος καὶ μύθους εἰς προσώπων σωθεῖναι: componere fabulosam atq; fallacem orationem, ibidem.

κοινῇ.) datiuī secundæ εἰς tertiæ declinationis sæpe fiunt aduerbia, ut κοινῇ, communiter: δημόσιον, publicè: ἰδίον, priuatim: χρόνω, tandem: κύκλῳ, circumcirca. παύσειν.) φιλίαν καὶ συμμαχίαν θέει: amicitiam εἰς pacem constituere. πονδὸν, οἶνον ἔκχυσις ὑπὲρ τιμῇ τῶν θεῶν. libatio uel libamentum honoris deorum causa.

τάλα μὲν προφάσεως.) ergo ἡ γνώμη αὐτοῦ τὸ δὲ πρὸς τὴν. Est iam ὁ τῶν Ολυθίων κίνδυνος

Cur Philip^{us} v. Aliam etiam causam narrat Iustinus libro 8. pus Olynthū Post hæc, inquit, Olynthum aggreditur. Receperāt exciderit. enim per misericordiam, post cædem unius, duos fratres

tres eius: quos Philippus ex nouerca genitos, ueluti
 participes regni, interficere gestiebat. Ob hanc igitur
 causam urbem antiquam & nobilem excidit: &
 fratres olim destinato supplicio tradit: prædaq; in-
 genti pariter, & parricidij uoto fruitur. Duas er-
 go ob causas Olynthios Philippus oppugnauit: tum
 ob istam, quam Libanius recenset, defectionem: tum
 quòd, ut Iustinus ait, fratres eius receperant. ὥς
 τὰς σωθῆκας.) Εὐλογ. & αἰτία τοῦ πολέ-
 μου, iustabelli causa. Tyranni habent uoluntatem no-
 cendi: eam tamen etiam honestis præscriptionibus
 tegere conantur. Sed hoc loco graues causæ belli mo-
 uendi: & est αὐξήσις, incrementum causarum. Ab
 amicitia Philippi destiterunt. Excusari potuisset, si
 nullum foedus illis cum eo intercessisset. Nunc facti
 sunt foedifragi. Ferri etiam hoc fortè potuisset: si si-
 ne periculo Philippi fuisset. Nunc postquam se ad
 eius hostes contulerunt: ipsi quoq; Philippo hostes
 facti sunt. Εχθροὺς.) Athenienses erant hostes
 Philippi: quoniam ipsis inuitis, qui Argæum consti-
 tuere regem uoluerant, rex Macedonia factus est:
 diuq; de Amphipoli, quam Mela Thraciæ urbem
 scribit, cum eis contendit. Diodor. libro 16. & Li-
 banus in argumento orationis περὶ πρῶτης
 αἰτίας. πόλεμον ἐπένευκεν.) bellum intulit. Græ-
 ci hoc uerbo eodem modo utuntur, quo latini uerbo

h 3 inferre.

ὡς φέρω.

inferre. ὡς φέρω τινὶ ἀπώλειαν, κρίσιν, εὐθύναν, συμφορὰν: inferre alicui perniciē, iudicii periculum, accusationem de pecunijs repetundis, calamitatem, apud Diodorum. Idem est, πῶς ἄλλω τινὶ ἀσυμφορᾷς, quod uerbum passim inuenitur. Sic, ἐπιβάλλω τινὶ διαβολὰς ψευδῆς, κατηγορίας ἀδίκους, Diodorus libro 18. Eodem modo dicitur, ἐπάγω τινὶ κενὴν αἰτίαν, Orat. περὶ Σεφάνου. Οἱ δὲ πεπόμενασι.) πρεσβεία ὑπὲρ βοηθείας, petitio auxilij. Haecenus prima pars argumenti: descriptio uidelicet Olynthi, nobilitas eius, antiquitas, res gestae, societates, defensio, periculum, legatio ad Athenienses. Οἷς δὲ Δημοδυνῆς.) Sequitur altera pars, argumentum ex summa huius causae, ἢ ὑπόθεσις, καὶ ἢ πῶς ἂν βολὴ τῶ λόγου, ut Isocrates in oratione ad Philippum uocat. Sed tamen etiam sequentes orationes Olynthiacas pertinet: ut ex pars superior. Βοηθεῖν.) ἢ πρότασις τῶ λόγου: succurrendum est Olynthijs. ἀσφάλεια.) ὁ χηρῖσμον καὶ ἀνὰ γλαυῶν κεφάλαιον generis deliberatiui, utile ex necessarium. Salus Olynthiorum est nostra salus. Hoc est γενικὸν καὶ ἀσαφές. σωζομένων.) τὸ εἰδικὸν καὶ σαφές. ὅριον: quod habet ἀντιμεταβολὴν, contrariorum commutationem. si conseruabuntur Olynthij: Philippus ex Macedonia

via non inuadet in Atticam: sed Athenienses ex Attica in Macedoniam inuadent. Participium σωζομένων est ὑποθετικόν, significat conditionem: pro eo, quod est, εἰ σωθῶσιν. ἡξερ.) ἡκερ est uerbum etiam hostile: significat εἰσβάλλειν, cum exercitu uenire, εἰ inuadere. ποιεῖν δὲ πόλεμον.) latine etiam dicitur, bellum facere.

ἀνέειδ.) apertam esse. præteritum passiuum ab ἀνέιμαε, aperior, laxor. φησὶ δὲ.) τὸ κεφάλαιον τοῦ συνάτοντος πρόληψιν. Poterat enim dici: at non possumus Philippo nocere. Respondet, posse illi noceri. Id apertius docet in Olynthiaca secunda. ὥς ὑπέληπται.) præteritum passiuum, ab ὑπολαμβάνω, existimo. Hoc loco est ἀναστροφὴ, καὶ ὑπερβαδυντῶν λέξεων: quæ habet quandam ἀσάφειαν. Construenda autem uerba sic sunt: ὅχι δύσμάχητον, ὥς ὑπέληπται.

θαρσύνων.) hoc participium significat τὸ τελικὸν αἴτιον, causam finalem: id est, ἵνα θαρσύνῃ, ut confirmet. Διάλεκται.) præteritū passiuum à διαλέγομαι. Aliud κεφάλαιον, item ad facultatē, πρὸς τὸ δύνασθαι, pertinens: unde exercitus ali possit: scilicet ex pecunia theatri: si ea fiat militaris. Sed de hac fidētius in tertia Olynthiaca, εἰ in oratione πρὸς τῆς συντάξεως. ὁ δὲ ἔσθ.) Argumenti pars tertia, nempe ἡ τὸ ἀρ-

χαίει' ἔθδς ἐκδεσις: interiecta κατ' ἐπεμβο-
 λῶι πρὸς ἐκβάσιμ: Hoc est, antequam absoluat
 partem secundam: narrat quadam uelut digressionem
 uetustum morem de pecunia theatri. ὁ πρό-
 δηλός ὅρ.) Participium ὁρ συντομίας ἐνεκα
 ponitur, pro relativo pronomine, ὅρ uerbo: ὅτε
 ὁ πρόδηλός ὅρ. Aut potius causam impellen-
 tem significat: ὅρ quasi pro genitio absolute, ut
 grammatici uocant, ponitur: τὸ ἔθδς ὁ πρόδηλός
 ὄντ' ὅρ, ἀνάγκη σαφηνίσαι αὐτό. Οὐκ
 Theatralis ὄντ' ὅρ παλαιός.) De Theatrali pecunia in
 pecunia, hanc sententiam Vlpianus. Quum de locis in Thea-
 tro cōcertaretur: diuitesq; sibi gradus emerent: pau-
 peres propter egestatem nō possent: Pericles, ut bo-
 nam gratiam apud multitudinem sibi quæreretur: pe-
 cuniam publicam, ex uectigalibus redactam, ad spe-
 ctacula ὅρ ludos conferri uoluit. Accipiebat autem
 unusquisq; duos obolos: quorū unum ad uictum res-
 tinebat; alterum dabat architecto theatri. Nondum
 enim id ex lapide edificatum erat. Deinde quum
 quidam Apollodorus eas uellet militibus restituere:
 Eubulus, unus ex magistratu, homo popularis,
 capite sanxit: si quis amplius id tentaret. Qui ue-
 rò harum pecuniarum curator erat: nominaba-
 tur ἀρχὴν τὴν θεωρικῶν: ὅρ has curare, dicebatur
 ἀρχὴν ἀρχὴν θεωρικῶν, ut est apud Suidam:
 qui

qui aliâs aliter definiri solitū fuisse, tradit id: quod ad ludos, ad sacrificia, ad dies festos, dabatur. Nam quodam tempore drachmam datam fuisse: nec licuisse ijs, qui urbe abessent, theatralem pecuniam accipere. Illi autem ludi Liberalibus committebantur.

Οὐκ ὄν[τ]ις.) Participium in genitiuo casu solere apud Græcos poni ἀπολελυμένως, absolute: quum aliqua significatur cōsequentia: ut apud Latinos in ablatiuo: notum est. Sed inueniuntur etiam alij casus absolute positi: quod aliquibus exemplis ostendam. Aliquando enim accusatiui participiorum absolute ponuntur apud Atticos loco genitiuorum: sed cum aduerbio similitudinis. In oratione πρὸς εὐφά. Ἐπειτα τοιαῦτα ποιῶν: λέγεις, ὡς εἰ προσῆναι τῷ δημοτικῷ: ὥπερ ἀνδρὶ ἀντὰ ἐκδιδωκῶς ἢ συγγραφῇ: εἴτα ἔκ ἔχοντα, ὡς προσῆκεν ἐκ τῆς συγγραφῆς, κομίζομεν[τ]ις: ἢ λόγῳ τῶς δημοτικῆς: ἀλλ' ὅτι τοῖς πράγμασι, ὡς τοῖς πολιτεύμασι, γνωσκόμεν[τ]ις. Hoc est, Deinde quum talia facis: dicis, quæ res in homine populari spectandæ sint: tanquam statuam per syngrapham locaueris: posteaq; non ita factā, ut ex syngrapha oportebat, receperis: aut quasi ex oratione uiri populares, non ex rebus in repub. gestis, cognoscantur. Illud γνωσκόμενους referatur ad particulam ὥσπερ. Et in eadem oratione:

Participia absolute posita.

Καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις, ὥσπερ αὐτὸς ἀπλῶς,
 ἔμετ' εὐνοίας, πάντας εἰρηκῶς τοὺς λόγους·
 φυλάττειν ἐμὲ, καὶ τηρεῖν ἐκέλευεν: ὅπως μὴ
 πρᾶκρυσσώμαι, μηδ' ἐξαπατήσω: διδόνον, καὶ
 γόντα, καὶ σοφιστὴν, ἔτα τοιαῦτα, ὀνομά-
 ζων: ὡς, ἐὰν πρότερός τις εἴπῃ τὰ προσόνθ'
 ἐαυτῷ πόδι ἄλλῃ: ἔδῃ τὰυθ' ὅτως ἔχοντα:
 ἔδ' οὐκέτι τοὺς ἀκρόντας σκεψομένους: τίς
 ποτ' αὐτὸς ὅστις ὅταῦτα λέγων. Præterea,
 tanquam ipse ingenuè ac benevolè omnia uerba fe-
 cisset: cauendum me, et obseruandum dicebat: ut ne
 eluderem, nèue deciperem: astutumq; et præstigia-
 rum artificem, sophistamq;, et alijs eiusdemmodi
 nominibus, me uocabat: tanquam, si quis priore lo-
 co, quibus ipse laborat uitijs, ea de alio dicat: conti-
 nuò hæc ita sese habeant: neq; consideraturi sint ij,
 qui audiunt: quisnam sit is, qui illa obiecerit. Hunc
 locum habeo à Gerardo Seueno, præceptore meo
 obseruando, quum istam orationem anno ab hinc
 septimo in prima classe explicaret. Nonnunquā no-
 minatiuus participij ponitur absolutè. ut Δόξαρι.
 Demosth. πρὸς πολυκλέα. Δόξαρι γὰρ ὑμῖν,
 ὑπὲρ τῶν δημοτῶν τοὺς βουλευτάς ἀπε-
 νεγκεῖν τοὺς προεβόοντας τῶν τε δήμο-
 τῶν, καὶ τῶν ἐγκεκτεκμένων: προσάπνε-
 νεχθῆναι μου τὸ νομαγὴν ἵτι τοῖς δήμοις: Δὲ δ'
 φανε

φανεράν εἶναι μου πλὴν οὐσίαν. Quum enim
 uobis uisum esset: ut propter municipales referret se=
 natus eos: qui collaturi essent tum municipum loco:
 tum eorum, qui in municipijs aliquid possiderent:
 meum nomen etiam tribus in municipijs fuit rela=
 tum: propterea quod bona mea essent manifesta. Et
 προσαχθὼν, ibidem: Καὶ γνῶνός ἐπ' ἄλλῃ, προ=
 σαχθὼν μοι ὑπὸ τοῦ δήμου μέγιστα δ' ἔμμετρα
 γὰρ ἀγνοεῖς ἐλπίσποντορ ἀντί Αντικλέ=
 οὺς ἀποχειροτονηθέντες: ὡχόμεν ἀναγόμε=
 ντες δὲ τὰ χεῖρας. Inde iterum, quum mihi à po=
 pulo mandatum esset: ut Menonem ducem in Helle=
 spontum portare in locum Autoclis: cui impe=
 rium abrogatum fuerat: solui celeriter, ac pro=
 fectus sum. Item γεγραμμένον: quod tamen
 participium γιναντίωσις, repugnantiam signi=
 ficat: & in eo subauditur particula καίπερ. De=
 mosthen. πρὸς πλὴν λακρίτῃ παραγρ. Οὗτοι
 δὲ οἱ μισθώτατοι ἀνθρώπων πάντων: γε=
 γραμμένον διαρρήδην γὰρ τῇ συγγραφῇ:
 Αθλῶαζε πάλιν ἡκεῖν τὰ χρήματα: εἰς χίον
 ἐπέβρεψαν κατὰ χθῆνα: ἀνείσαντο Αθ=
 ῆνῃ περὶ πᾶσι τοῖς ἡμέτεροις. Isti uerò impurissimi homi=
 num omniū: tametsi disertè in syngrapha scriptum
 est: pecunias Athenas esse referendas: in Chium de=
 portari permiserunt: quas à nobis mutuas Athenis
 sumpse=

sumpserant. Sic δέον εἶναι προσήκον, ab impersonalibus δέῃ εἶναι προσήκει: sed aliquando cum ὦπαι: ut in oratione Demosthenis in Boeotum de dote. ὦπαι, ὅταν μὲν τὸ τῷ συμφέρη: δέον κυρίας εἶναι τὰς διὰ τὰς: ὅταν δὲ μὴ συμφέρη: προσήκον τὴν τὴν γνῶμην κυριωτέρως γνέσθαι τῇ καὶ τοὺς ὑμετέρους νόμους γνῶντων. Quasi, si huic utile sit: oporteat arbitria haberi rata: ubi uerò nō sit utile: huius uoluntas debeat plus posse: quàm ea, quæ ex legibus uestris statuta sunt. ὀλίγου δέησαν, in Demet. Plutarch. δρόμῳ φεύγων δζέφυγεν: ὀλίγου δέησαν αἰχίῳ ἄλωσιν ἄλῶναι. Cursu celeriter effugit: quum quidem parum abfuisset: quin turpissimè captus esset. Xenophon tamen lib. i. αὐαβάσ: ὀλίγου δέησαν τὸ genitiuo utitur. Ο δὲ ἐχάλεπαινε: ὅτι, ὀλίγου δέησαν τὸ κατὰ λευδῆναι: πράως λέγοι τὸ αὐτῷ πάθῃ. At hic ægrè ferebat: quòd, quum propè lapidibus obrutus fuisset: ille tamen hanc iniuriam uerbis paruam faceret. In fine i. Philip. apud Demost. datiuus absolute positus est, sed cum prepositione ἐπὶ. νῦν δ' ἐπ' ἀδελφοῖς ὅσι τοῖς ἀπὸ τῶν ἐμαυτῷ γενεσσομένοισι: ὁμῶς ἐπὶ τῷ, σωθῆσιν ὑμῖν, εἰὰν πράξετε, ταῦτα, πεπεσῶσι: λέγειν αἰεδομαι. Nunc autem, tametsi obscurum est: quid
nam

nam ex his mihi euenturū sit: tamen, quoniam persuaſum habeo: hæc, si faciatis, uobis profutura: dicere uolui. Postremò sciendum est: participium ſolum quandoq; abſolutè poni: & ſubſtantiuum nomen, quod ei addendum fuerat, alijs uocabulis circumscribi. Diodor. lib. 19. de Agathocle. οὐ μόνον γὰρ, στρατηγὸς ὤν, κύριος τῆς δυνάμεως ἦν: ἀλλὰ καὶ προσαγγελλέντῳ: ὅτε τινὲς τῶν ἀποστατῶν ἐν τῇ μετοχῇ πρὸς Εὐβίαν συναγῶσι δύνανται: ὅθεν οὐσίαν ἔλαβον ἀνυπόπτως κατὰ γράφην, οὓς προαερόντο, στρατιώτας. Non enim tantum iure imperatorio exercitum in potestate habebat: sed etiam nuntio alato: quosdam, qui defecissent, in mediterraneis ad Erbiten colligere copias: facultatem conscribendorum ad arbitrium suum militū sine suspitione adeptus est. συμπηγνυμένων.) Ideo oportebat obolos architecto dari: ut theatrum ea pecunia constabulari, & sartum tectum conseruari posset. οὐ προεσῶπες.) participium istud loco nominis ponitur, id est, προσάτα: atq; etiam ipsum est iam nomen factum: postquam tempus, ut grammatici loquuntur, amisit. Δύο ὀβολοὺς.) Obolus apud Suidam est sexta pars drachmæ: quarum octo uno aureo rhenensi: decem uno coronato ualent. Erit igitur drachma novem crucigerorum: obolus trium
nummorum

Verba actiua
& media.

numorum Argentoratensium. θεωρεῖν γὰρ δυοῖν
ὀβολοῖν, duobus obolis habere spectandi potesta-
tem, περὶ Σεφ. Νόμον ἔθεντο.) Notandum hoc lo-
co: quod ab erudito ac diligenti Demosthenis inter-
prete Hieronymo Vuolfio didici: cui me plurimum
debere ingenuè fateor: aliquando χρηματισμοῦς
uerborum actiuorum et mediorum differre inter se
significatione. Nam quā dicitur, ἡ βουλὴ ἐποίησεν
τοὺς τριήρεις: significatur, senatum per alios
curasse triremes fieri. Quum dicimus, ὁ τις ἐποίη-
σεν: indicamus, quod aliquis ipse fecerit. Ο κατὰ
ψευδομαρτυρήσας, qui falso testimonio oppres-
sit. ὁ κατὰ ψευδομαρτυρησάμενος, qui fal-
sos testes subornauit. στρατεύειν ἐστὶ τὸ στρατὸν
στρατεύειν, τὸ στρατιῶν. καταδικάσαι ἐστὶ
iudicis: καταδικάσαι, accusatoris. νόμον θέ-
ναι, legem rogare aut ferre, est legislatoris Eubu-
li. νόμον θέειν, legem comprobare, iubere, sancire,
est populi. contrarium est, νόμον λῦσαι, abrogare
aut repudiare legem. πόλεμον ποιεῖν, bellum
excitare: πόλεμον ποιεῖν bellum gerere.
τοσούτα μὲν.) concludit digressionem de pecu-
nia theatri: ac redit ad secundam argumenti par-
tem. Διείλεται δὲ.) aliud κεφάλαιον, ὃ πρό-
πτε: quemadmodum Olynthijs subueniendum sit,
urbano scilicet, non conductio milite. τὸ τὰ
πρᾶγ-

πράγματα.) uerbum infinitiui modi pro nomine
καὶ ἀντιμερίαν: pro illo, ὅτι τῶν πραγμά-
των ἀπωλείας. Οἱ γὰρ τοὶ πολίταις καὶ
πράττειν, qui in repub. administranda uersantur:
quibus opponuntur οἱ ἰδιῶται καὶ πολλοὶ. πόλις
σεφάνος.

SUMMA TOTIVS ORATIONIS.

EXORDIVM, ὅτι ὑπολήψεως: omnes
audiendi: occasio. PROPOSITIO, Olyn-
thijs est succurrendum. CONFIRMATIO
NIS κεφάλαια utilitas, et facultas. Utilitati ob-
stat: primum inconstantia Olynthiorum. Probatur
constantes fore socios: quia defecerint ultro à Phi-
lippo. Deinde, Bellum Olynthiacū an pertineat ad
remp. Athenien. Pertinet quia 1. ipsi saepe optarint
dissidium inter Olynthios & Philippum. 2. quia oc-
casio nunc est, dedecus ut tollatur, et hostis reprimā-
tur. 3 quia Olyntho capta, Atticam inuadet Phi-
lippus: cuius industriā nō imitari turpe est. praestat
autē foris, q̄ domi bellum gerere. In facultate ur-
getur occasio. Sed obstat primū domestica inopia.
probatur esse pecuniā, si ex theatrale fiat militaris:
Item, eos antea etiam alijs opem tulisse. Deinde
hostilis potentia, quae refutatur. 1. quod omnibus
suspecta

suspecta sit. 2. inopinata Olynthiorum rebellionē:
 3. Perfidia Thessalorum. 4. barbarorum serui-
 endi insolentia. 5. Tyrannico Philippi ingenio.
 PERORATIO constat adhortatione & or-
 ptatione.

EXPLICATIO SIN- GVLORVM.

Nomina
 ueterum.

Demosthenes.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ.) ΟΙ ΠΛΕΙΣΤΟΙ
 τῶν παλαιῶν ἐτέθεσαν προληπτικῶς
 κῶς τὰς ὀνομασίας τοῖς πασι. ἅφ'
 ὧν ἐμελλοῦ οἱ παῖδες ἐπιτηδεύειν πραγ-
 μάτων, inquit Homeri interpretes ἱ. β. Veteres
 Græci pleriq; nomina principio liberis suis impo-
 nebant à rebus: in quibus ἢ postea operam studiumq;
 posituri essent. Demosthenes itaq;: tanquam à patre
 eius præuisum esset: qualis ciuis in patriam olim es-
 set futurus: dictus est πρὸ τοῦ δυνῆσθαι τὸ δῆμον,
 ut ait Theon Sophista. Verè enim hic uir consilijs
 suis robur ciuium suorum fuit, & aduersarius eorū,
 qui Græciæ libertatem oppressam cupiebant, acer-
 rimus. Hinc Philippum in hanc sententiam de De-
 mosthene dicentem Lucianus inducit. Triremes A-
 theniensium, Piræeum, naualia, nagas ac fabulas iu-
 dico. Quid uerò facerent homines dissoluti, luxuq;
 diffuentes?

diffuantes? Vnus iste mihi obstat: omnes occasio-
 nes urget: omnes nostras petitiones & artes refu-
 tat. Excitat uel inuitos, tanquam mandragora so-
 pites, ciues suos: libertateq; dicēdi, uelut sectione aut
 uisione, aduersus socordiam utitur: minimeq; au-
 ram popularem in dicendo captat. Nec Amphipo-
 lin, nec Olynthum, nec Phocenses, nec Cherrhone-
 sum, nec oram Hellepontu tenerem: quantum qui-
 dem in illo fuit. Idem dicebat: se magnas fortunæ gra-
 tias agere: quod dux belli non esset Demosthenes:
 quippe cuius etiam orationibus, tanquam arietibus
 aut catapultis ex Atheniensi urbe emissis, omnia sua
 consilia quaterentur perturbarenturq;. Ipse quoq;
 orator contra Aeschinem grauitur & uerè de se di-
 cit. Nō ego lapidibus, nec lateribus munui urbem:
 neq; in his rebus maximè gloriōr: sed si meam mun-
 tionem rectè considerare uoles: inuenies arma, ur-
 bes, regiones, portus, naues, equitatum, harumq; re-
 rum defensores. Hæc ego pro Attica propugnacula
 obieci: quantum humano consilio effici potest: his a-
 grum nostrum cinxi: non Piræi tantum, aut urbis
 ambitum. neq; ego consilio à Philippo uictus sum:
 nequaquam: nec apparatus bellico: sed sociorum du-
 ces copiaeq; à fortuna deserti. Αθλωαίου.) ἢ Α= Athenienses
 θλωα, Minerva, dea sapiētiae. Αθλωα γάρ, ἢ φρο= à Minerva di-
 νησις, ait Homericus interpres ἱλ. α. Eadem est eti-

i dea

dea belli. Dicitur enim Pallas, ἀπὸ τοῦ πάλλειν
καὶ κραδ' αἰνεῖν ἃ δλόγῳ, à quatienda ἔϋ uibran-
da hasta. πολέμικη γὰρ ἡ θεός. Hanc primus ait
Stesichorus cum armis ex Iouis capite exulisse: ut in
scholijs est in 4. lib. Apollon. Argon. Iuppiter au-
tem apud Homerum πάντα ζεὺς, ἔϋ αἰθερώ-
πῳ ταμῖς πολέμοιο, consilij ἔϋ belli autor
ac præsēs. A Minerva porro Athenæ nominatæ
sunt. Nam quum Neptunus ἔϋ Minerva de illius ur-
bis nomine contenderent: dijs placuit, ut eius nomen
huic imponeretur: qui melius munus obtulisset mor-
talibus. Tunc Neptunus tridenti litus percussit: e-
quumq; animal bello aptum, creavit. Minerva, ia-
cta hasta, oleam produxit. Olea autem, ut pacis si-
gnum, melior iudicata est. Servius in . 1 . Georg.
Athenienses igitur, quorum urbi Minerva præsi-
debat, sapientiæ rei q; militaris laude clari in pri-
mis fuerunt. Nam ἔϋ prudentissimam eam, ἔϋ re-
rum aliquando potitam fuisse, etiam Cicero scribit
in oratione pro Sex. Roscio Amerino. Idem in ora-
tione pro Flacco dicit: ab Atheniensibus humanita-
tem, doctrinam, religionem, fruges, iura, leges or-
tas, atq; in omnes terras distributas putari. De quo-
rum urbis positione, propter pulchritudinē, etiam
inter deos certamen fuisse memoriæ proditum sit.
Quæ uetustate sit ea: ut ipsa ex se dicatur cines suos
genuisse

genuisse: et eorum eadem terra parens,ATRIX, patria, dicatur. Itaque Athenienses αὐτόχθονες, καὶ γνήσιοι γόνοι τῆς πατρίδος πολῖται, indigenæ: non autem εἰσποιητοί, adoptiui, acciti, ut ibi insiti ciues, habebantur. Demosthe. in funebri oratione. ῥήτορες.) Nam fuit etiam alius Demosthenes, dux in Sicilia. Theon in progymnasmatibus: et Iustinus libro 4. ῥήτωρ, ἀνὴρ εὐγνώμων, εὐλογος εἰπεῖν: orator est uir bonus, dicendi peritus. Duo enim in oratore requiruntur, probitas et eloquētia. Δεῖ γὰρ τὴν μὲν διαίνοιαν προαερεῖν τὰ βέλτιστα: τὴν δὲ παιδείαν τὴν τοῦ ῥήτορος καὶ λόγον πείθει τοὺς ἀκρόντας. Sed tamen τὴν εὐγνωμοσύνην αἰεὶ προτακτέον τοῦ λόγου. Aeschines in Ctesiphontem. Dicitur autem ὁ ῥήτωρ ἀπὸ τοῦ ῥέω: quod uerbum non solum dicere, sed etiam fluere significat. Pytho enim, in quo erat copiosa et uelut undans orationis profluentia: πολλὸς καὶ ῥαβδωμάτων ῥέων in oratione περιεφ. nominatur. Et Homericus Ulysses ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χερσὶν ἐκπύρρον ex pectore emittebat. Poëtico σχηματισμῷ ῥήτης dicitur. Ολυθιακὸς λόγος α.) Callimacho prætorē, quo anno à Philippo bello petiti, auxiliū ab Atheniensibus Olynthi per legatos petinerunt: has orationes Demosthenes habuit: qui

ῥήτωρ.

Quando habi-
tae orationes
Olynthiaca.

Exordium.

tum 37. annos natus, auxilium ferendum esse per-
suasit. Plutarchus in Demosthenis uita breuiore.
Fuit is annus à condita urbe Roma 463. ante Chri-
sti diem natalem 348. Anno post, quo Plato mor-
tuus est, Olynthus à Philippo euersa fuit. Plut. ibid.

ἀντὶ πολλῶν αὐ.) Exordium ex opinione de
ciuibus suis concepta: quod ὅτι ὑπολήψεως Her-
mogenes uocat. Est ἠθικόν, morum bonorum: lau-
dem auditorum habens: ideoque πρὸς εὐνοίαν, ad
beneuolentiam pertinens. πολλῶν.) ἔμφασις,
sententia acuta. Habet enim σύγκρισιν κεκρυμ-
μένῃ, comparisonem latentem. Si magnam pe-
cuniam, certè duos quoque obolos prae reipub. com-
modis contemneretis. Ideo αὐτοματικῇ τῷ συμ-
φέροντι κεφαλᾷ ἐπαγωγὴ hic est, ut in-
quit Vlpianus. Sunt enim earum rerum, quae in con-
firmatione crescere debeant, semina in principiis
paragenda. Componuntur συγκριτικῶς τὰ δια-
φέροντα, res differentes, pecunia et incolumitas
publica. Cōplectitur enim duo haec sententia: unum,
de theatrāli pecunia negligenda: alterum, de com-
muni salute, conseruatione Olynthiorum, tuenda.
utrunque tamen proponitur ἀορίσως καὶ ἀσαφῶς,
infinite et obscure. Nam non statim initio boni ora-
tores, sed suo loco rem explicant. Id etiam, quod mo-
lestum auditori futurum est: in principio nō dicunt:

sed

sed tantum uerbis quibusdam obscure innuunt.

αὖ.) Elegans hæc particula est, et uarij usus: atque de ea Budæus multa. Sed hoc loco cum aoristo constructa, ex præterito facit futurum: αὖν ἐλέσθι, pro αἰρήσεσθι. Particularum cum omnibus in linguis, tum præsertim apud Græcos, magna ac multiplex uis est. Principium enim τῆς λέξεως, elocutionis: quum sit ὁ ἐλλωίζω: inter alia, quibus græca dictio conficitur: primo loco ab Aristotele lib. 3. Rhetoricorum ponitur ὁ τοῦ σιωδῆσθαι εὐ ἀποδιδόναι. Quare huius rei, quamuis minuta uideatur, diligentia contemnenda nō est.

ὦ αὖδ' ὅδε Αθλῶ.) ὦ excitat minus attentos: αὖδ' ὅδε fortitudinis admonet: Αθλῶ αἰὼς sapientie et felicitatis commonefacit. Hieronymus Vuolfius. χρημάτων.) χρήματα sunt pecuniæ: ab utendo, χρησθῆναι, dictæ. Sed χρήμα aliquando rei magnæ tribuitur in utranq; partem. In bonam, Lucianus in dialogis marinis: πῶς γίγνεται πῶς γινώσκω, πῶς γὰρ κἀλὸν τι χρήμα. In malam, idem in Timone, quum uitiosum Philosophum exagitasset, postremo de eodē addit: καὶ ὅλως πάντοτε ὁ χρημα, καὶ πάντα χόθι ἀκριβέως. ὑμᾶς.) ἔμφασις. Vos, qui semper honestatem utilitati prætulistis: neq; Persarum regi, aut cuiquam tyranno, auaritia impulsī, seruire uoluistis: ut copiose et grauissimè

αἰρῶμαι.

sissimè dicit orator in oratione ποδὶσεφ. Ελέ-
 δαι.) αἰροῦμαι τι ἀντί τινος, aliquid ali-
 cui antefero. Eadem sunt: οὐκ αἰρῶμαι τὰς χά-
 ριτας μάλλον, ἢ τὰ δίκαια: οὐκ ἀγαπῶ τὰ δῶ-
 ρα ἀντὶ τῆ κοικῆ πᾶσι συμφερόντων, περὶ
 σεφ. προχρηματίζοντι τοιῶμαι τινος, Dinar-
 chus in Demosth. Sic προτιμῶ, προκρίνω, προ-
 τάττω, ἐπίπροθερ ἄγω, περὶ πλείονος
 τοιῶμαι τι τινός. πάντα πάρεργα πρὸς τὸς
 λόγους θέδω, Libanius. νομίζω.) Hoc προσι-
 μιον habet ἔπαινον τῶ ἀκροατῶν ἐκ πлагίως,
 χρηστὸν πράγματ' ὑποκειμένον. In re hone-
 sta obliquè laudat auditores: εἴ uitat asseuerandi te-
 meritatem: cūm dicit, νομίζω. Αντικρυσ, apertè,
 non titubāter, laudasset: si dixisset, ὑμεῖς αἰρεῖσθε,
 uos praeferitis. Νομίζω dicit: εἴ nō, πέπεισμαι:
 aut, ὑμεῖς αἰρεῖσθε. Illud enim facit, ut auditor li-
 benter assentiatur. Hec uerò, quia habent ἀπόφαν-
 σιν, apertam asseuerationem: eum φιλονεικόντα
 repugnantem efficiunt. Dici potest etiam, hic ἔπα-
 νον ἀντὶ προφοπῆς poni, ut dicat: uos debetis mal-
 le publicam, quàm priuatam utilitatem. φανερόμ-
 γένοιτο.) φανερωθεῖν. φανερός perspicuus,
 manifestus. Sæpe personæ adiungitur: εἴ participi-
 um post se habet, ut ποδὶσεφ. οὐκ βαῖοι φανεροὶ
 πᾶσιν ἡσάμ' ἀναγκαδιούμενοι καταφέν-

γεν

γὰρ ἐφ' ὅμας: omnibus clarum erat, Thebanos
ad uos confugere coactum iri. τὸ μέλλον συνοί-
σας.) ὁ λυσίτελης. Μέλλω cunctari signifi-
cat. Sæpius uerò, futurum esse: ἔ cum uerbo aut
præsentis, aut futuri temporis iungitur. Ex istis uer-
bis intelligitur, hoc exordium esse συμβουλευτι-
κὸν καὶ πραγματικὸν: esse generis deliberatiui,
ἔ negotialis status: ut ἔ tota oratio est: nempe de
re futura. τῇ πόλει.) Res magna, pertinens
πρὸς τὴν φιλικοσίαν, ad attentionem. Hic
tollit ἐναντιόμενον, καὶ ὁ φόρμῳ, ut nominat
Vlpianus: id est, quod causæ officit. ἔ quod, ut pi-
raticus myoparomercatoribus, sibi dicenti insidia-
tur. Poterant enim Athenienses cogitare: peri-
culum Olynthiorum non ad se pertinere. Nunc ora-
tor communem utilitatem in discrimen uocari osten-
dit. Artificiosum est, ἔ acutum: nō tantum in pro-
œmijs ponere, quæ nobis prosunt: sed ea etiam, quæ
causam lædunt, sanare. Hoc enim est, τὰ αὐτῶν
πτοῦντα καὶ φόρμῳ δεξαμέναι. Ita est
hic λυσίς κρυπτική, uis occultæ refutationis:
Dissimulato enim suo erga Olynthios studio: salutē
patriæ se consulere ostendit. id quod nec Ciceronem
rarò facere notum est: ut in unius hominis periculo
communem omnium causam agi demonstret. Esset
istæ sententia prorsus σέμνη, ut Hermogenes: sen-

τὸ φόρμῳ.

tentia grauis opinionibus hominum et moribus, ut Cicero uocat: si sic γενικῶς proposita esset. Ἀντὶ πάντων χρημάτων τὸ τῇ πόλει συμφέρον αἰρετέον: publica utilitas omnibus anteferenda pecunijs est. Sed quoniam tenuis in hac oratione figura dicendi est: σεμνότης illa aliquo modo abscondenda fuit. Id factum est primum τῇ ποδιστάσει τοῦ προσώπου: quum Atheniensium appellatione sententia facta est ὑποθετικῇ. Deinde τῇ μειώσει τῆς ποσότητος: quum dicendo, πολλῶν, aliquas et multas, non omnes pecunias, ponit. Postremo τῇ ἐνδοιάσει, dubitatione: quum dicit, puto uos salutem reipub. multis anteponere pecunijs. Sententiæ enim, quæ σεμνὰ εἰπόμεναι dicuntur: ἀποφαντικῶς, καὶ χωρὶς ἐνδοιασμοῦ, proferri debent.

Εννοιαὶ σεμνὰ. Εννοιαὶ σεμνὰ apud Hermogenē sunt. 1. αἰ τῶν θεῶν: ut, deorum prouidentia mundum administrari. 2. φυσικαί, ut de terræ motu, aut defectio-
ne solis. 3. ἠθικαί, de rebus humanis: ut de animorum immortalitate, aut de iustitia. 4. ποδὶ ἀνθρώπων πραγμάτων, μεγάλων μὲν, μερικῶν δέ, καὶ ἡμίμονας, ut de pugna Cānensi. Sētertia huius loci est ex tertio genere. Ac tametsi ἡ σεμνότης πρὸς τὸ μέγεθος, καὶ ἀξίωμα pertinet: tamen in tenuitate quoque cadere potest. Nam cæteri oratores, inquit Hermogenes, uniusmodi ferè tantum dicendi genere

genere utuntur: sed Demosthenes omnes formas adhibet, easque commiscet. Etsi enim ubique utitur ijs: quæ perspicuam orationem faciunt: tamen subinde τὰ τοιαῦτα καὶ μέγιστα admiscet. Sed ista sententia re est magna quidem illa: uerum tractatione facta remissior. Ac quoniam in Hermogenem incidit: cuius de ideis doctrina ad Demosthenis explicationem perutilis est (serè enim ipse tantum Demosthenis exemplis utitur) non grauabor, quid is de dicendi formis scribat, paucis hic ponere. Sæpe enim uocabulis illius posthac utar. Is igitur septem, quibus Demosthenica oratio constet, esse tradit: σαφλώειαν, μέγιστον, κάλλος, γοργότητα, ἡθον, ἀλῆθειαν, δεινότητα: hoc est, dilucidam, grandem, pulchram, uelocem, moratam, ueram, aptam figuram. In singulis autem spectari hæc octo: ὁμοιοπαγεῖαν, sententiam: μέθοδον, sententiæ tractationem: λέξεις, uerba: σχήματα, figuras: κῶλα, membra: σύνθεσιν, compositionem: ἀνὰ πᾶν σιν, clausulam: ῥυθμόν, numerum oratorum. In partit. orat. apud Cicer. quinque genera sunt: dilucidum, breue, probabile, illustre, suaue. Alibi tria traduntur: tenue, medium, summum. Ista multum inter se uidentur diuersa: sed tamen cōsociari possunt. Cum tenuitate enim dilucidum, breue, uelox, coniungi: ad medium genus suauitas et pulchritudo accommodari: summo ge-

Ideæ Hermogenis.

Demosthenes
orationis uari-
etates.

neri grandis & illustris idea annecti potest. Probabilis autem, quæ moratam & ueram dictionem continet: ut & apta, callidaq; idea, per omnes illas tres formas fusa esse debet. Omnes uerò istæ inter se miscentur: quæ μέγιστον ἰδέωρ dicitur, et κρείσσις. Non enim ita inter se contrariæ sunt: quæ, ut uarij colores, inter se confundantur, & commisceantur artificiosè. Atq; eò mirabilior est oratio: quò melius in ea id fit. Id optimè facit Demosthenes: quem in omnis ideæ mixtione ποιικιλώτατον Hermogenes: nihilq; in eo μονοειδὲς esse scribit. Iam ista Hermogenea in tota aliqua oratione omnia monstrare: non solum magni iudicii, magnæq; diligentia: sed nimis longum atq; molestū fuerit. Satis nunc erit, passim aliquid locis suis obseruare. Quibus placuerit, ad Hermogenem se conferent ipsi: eumq; ad huius principis oratorum artificium intelligendum adhibebunt, quoad uolent. ποδὶ ὧρ.) Antecedens omis- sum est: ut sit sententia: ὃ μέλλοι σωθεῖσιν τὰ πολλὰ γὰρ τούτοις, id est, γὰρ τοῖς τῶν οὐλοθίων πράγμασι, ποδὶ ὧρ νυνὶ σκοπεῖτε. περὶ αἰσῶσις τῷ πράγματι καὶ χρόνῳ. νυνὶ.) signifi- cantius est, quàm τὸ νῦν, hoc loco τὸ νυνὶ: quem- admodum etiam in pronomine demonstratiuis, quibus iota additur apud Atticos, ἐμφασις maior est. Quasi Atheniensibus utile consilium nunc iam

necessa

necessarium sit: nec differri diu sine detrimento possit.
 Deinde, si νῦν posuisset orator: aspera consonanti-
 um concursio fuisset. Postremo minus pulchrum, di-
 as monosyllabas dictiones cōiungere. σκοπεῖτε.)
 Βουλευέσθε. Σκοπεῖν, considerare, deliberare:
 sumptum à sagittarijs. ut illis ὁ σκοπὸς, ita Athe-
 niensibus τὸ χῆσιμον, delib. generis finis, propo-
 sitū est. Apud Luci. in deorū iudicio σκοπεῖν idem
 est, quod ἰδεῖν, oculis percipere. Hactenus primus
 ambitus: in quo illa Hermogenea, quò aliquo modo
 intelligantur, considerare conemur. Sensus igitur
 hic est: maximè cupitis, Athenienses, scire: quid ex
 usu sit reip. nunc facere. Εὐνοία ista sic proposita,
 dilucida esset, εὔπυρα: σαφὴς καὶ καθαρά. Ni-
 hil enim hic abditi: sed quod ab omnibus sic cōi. ere-
 tur. Itaq; ἀφέλειαν habet, simplicitatem: quæ ad
 τὸ ἡθ. ὁ pertinet. Nunc, ne nimis esset εὐτελής:
 sed ei μέγεθος aliquod adiungeretur: addita est
 πρόσληψις ποδῶδης: quum δὲ διαφέρειον
 κατὰ τινὰ σύγκρισιν accedit: atq; ita sententia
 paulò fit amplior. Est ἡ φαινομένη, non ἡ ὄντως
 καθαρότης. Malletis audire, quid reip. nunc expe-
 diret, quàm pecunias habere. Quæ sententia σεμνὴ
 τε καὶ perfectam haberet: nisi ἡ μέθοδος eam mi-
 nuisset: dum εὔ Atheniensium personæ attribuitur:
 εὔ pecuniæ magnitudinem habet imminutam: et si-

Hermogenia
 præcepta in
 prima perio-
 do.

ne

ne asseueratione profertur: ut antea est dictum. Est
hic etiam δ' ἀληθής. Nam sententiæ ἀφελείς καὶ
ἀθίλααι omnes ad uerum referuntur dicendi genus.
Tractatio itē est καθ' αῖρά: quia τὸ πρῶγμα ἀφ' ἡ-
γυματικῶς εἰσάγεται: res quasi narratione
simplici proponitur. Est ἔτι ἡθικὴ, habens ὡνεί-
κειαν, æquitatem ἔτι moderationem: quum dicit,
νομίζω. Nā ὁ γνῶσ' οἴασις morati generis est. Sed
ἔτι εἰς νότον hic uerē est: etiamsi fortē non ita ap-
pareat. Quoniam enim postea de theatri pecunia
dicendum est: quod ualde periculosum erat: statim in
ipso huius causæ uestibulo uiam eō sibi præmunit.
Sed id facit κρυπτικῶς, latenter. Magis enim in
primo aditu, quàm post, offendisset. Quanquam a-
liās quoq; oratorum est, ἀπὸ τῆς ἀορίσως incipere:
ἔτι postea πρὸς τὰ εἰδ' ἰκὰ uenire. Quia etiam A-
thenienses minus periculum Olynthiorū mouebat:
non horum personam, sed publicam arripit: atque
rempub. in discrimine dicit esse: ut eos magis contra
Philippum excitet. Est hoc δεινῶς λέγειν: non
sententijs ex abdito erutis, aut tractatione exquisi-
ta, aut uerbis grandibus, ἔτι id genus alijs uti: sed o-
mnibus dicendi figuris, omnibusq; sententijs scire,
quando, ubi, aduersus quem, quomodo, quibus in re-
bus utendum sit: neque scire solū, sed etiam posse.
Atq; hæc est una etiam aptè rebusq; congruenter di-
cendi

Apta idea.

cendi uia ac ratio: orationem conficere, quæ simplex, minimeq; acuta uideatur: quum interea nihil sit minus. Hic item sciendum: ueteres, quum utuntur cōmunibus sententijs aliorum: quæ καὶ οὐκ ἀδύνατον ἀπὸ τῶν κοινῶν ab Hermogene nominantur: solere, communis illius opinionis confessione, eas ad suam causam accommodare, ac suas facere. Sic Isocra. πῶς εἰς ἅν. Omnes, qui ex hoc loco uerba faciunt: dicere solent, eas res maximas esse: & dignas in primis, in quibus respub. elaboret: de quibus ipsi cōsiliū sunt daturi. Id si ulla de re alia præfari conueniebat: mihi certè in hac causa hinc exordiendum uidetur. Ali- ter hoc loco Demosthenes. Quam enim communē probabiliq; sententia utatur: scilicet Athenienses multis pecunijs commune commodum antelatu- ros: confessione ibi non utitur, sed callidè omittit. Vult enim in exordio uia sibi ad confirmationem præpara- rare: theatralem pecuniam militibus reddendam esse. Si igitur communem opinionem approbasset: dixissetq; , sibi quoque sic dicere expedire: hoc modo, antepontis pecuniæ salutem communem, bene facitis, ego idem sentio: res fuisset suspecta. Nunc communi duntaxat sententia utens: auditorumq; assensionem astutè sibi comparans: post eos eius rei ap- pertius commune facit: quando de theatrale pecunia id, quod antè imprudentes non refellerunt, iam ne-

gare

Communes
opiniones.

ὠσφραγισμός.

gare uerecundantur. Ideoq; mox eam sententiam
ὠσφραγίζει, id est, concludit, ac rem concessam
uelut obsignat: his uerbis, ὅτε ζήνυτο δ' ὅτως
ἔχει. Non enim prius desistere solet Demosthenes
quàm id, quod sibi utile est, tanquam sigillo impres-
so, ne aperiatur, clauserit. Hanc puto esse Hermoge-
nis de isto loco sententiam. Iam reliqua uidentur. Ver-
ba igitur omnia λαθαρὰ, ἐὺκρινῆ, ὠλεκῆ, ἀ-
φελῆ: quæ solent esse communia omnium, quotidia-
na, pura, propria. Neq; ulla hîc translatio est, nisi
in uerbo σκοπεῖν: quæ tamen ita moderata est: pro-
pè ut nihil à proprio differre uideatur. Vel enim ab
ijs id uerbum sumptum: qui sagittam ad signum col-
lineant: uel à sensu uidendi, ut ἔσ vocabulum φανε-
ρόν, atq; ad deliberationem ἔσ cognitionem animi,
translatum. Sunt etiam λέξεις σεμναί: in quibus
est δ' α, κὺ τὸ ω: maximè in syllabis extremis: item
quæ plures uocales longas ἔσ diphthongos habent,
πολλῶν, ὦ, αὐδρες, ἀδλωαῖοι, χημάτωρ, ὕ-
μας ἔσ. Hæ enim πλατεῖαι sunt: κὺ διογκῶ-
σαι ἢ τὴν προφορὰν τὸ σόμα. Figura non ha-
bet ὀρθότητα: non incipit à recto casu, ut γν' τῆ κα-
θαρότητι sit: sed conformata est πλαγιασμῶ,
obliquis casibus: qui magis sunt τῆς περιβολῆς.
Additi sunt tamen etiam recti, ὦ αὐδρὸς, τὸ μέλ-
λον. Est pulchra omnium casuum in uno loco com-

mixtio

mixtio. Figura etiam est κατ' ἐνδοιασμόν, de
 quo antea. Quod ad membra attinet: circūscriptio
 hæc est αὐῖος, trium membrorum imparium. Pri-
 mum enim χοῖνε τέρες, productum longius, ὅς
 niculi more extantum: cuiusmodi nonnunquam ἡ
 σεμνότης habet. Longitudo illa facta est ὅσα τὴν
 τῆς προσφωνήσεως ἐπεμβολῶν, quæ est, ὡς αὖ
 ὁρᾷ Ἀθλῶ αἰοί. Alterum, iusta magnitudinis,
 ὅρθον καὶ τεταμένον: cuiusmodi omne est, quod
 excedens septem, aut octo, aut decem syllabas, uersu
 iambico trimetro, aut hexametro καὶ αὐτῶν. Po-
 stremum, breuissimum ἑκκομματικόν. Breuitas
 autem membrorum propria ferè τῆς καθαρότη-
 τος. ἑκκομματικῶς. ista conuersio est αὖ τετραμέ-
 νον, inuersa. Nam ἀπόδοσις, quæ unius mem-
 bri est, priore loco est posita: πρότασις uerò, quæ
 δίκωλιν habet, posteriore. Ordo enim est: Εἰ φε-
 ρέον γένοιτο τὸ μέλλον σωοίσει τὴν πόλιν
 ποῦ ὡς νυνὶ σκοπεῖται: αὐτὴ πόλιν αὖ. ἔτι.
 Est autem in methodis τῆς περιβολῆς, ὅς αὖ αὖ-
 ρέφει τὰ πράγματα: καὶ τὰ δεύτερα πρῶτα
 λέγει. Iam ἡ σωθήκη, uerborum colloca-
 tio, simplex in pura figura: neq; de uocalium aut
 consonantium concursu sollicita. Contra fit ὅς
 κάλει καὶ τὴν ὡς μελέα. In qua præcipitur etiā
 ut uerborum sit uarietas. Nam neq; ἰσοσύλλαβα
 neq;

Compositionis
genera apud
Dionysium.

neq; ἰσόχρονα, neq; ἰσόβρα esse decet. In hoc itaq;
circuitu fortè duæ uocalium, & quatuor concursio-
nes consonantium reperiuntur: eæ tamen admodum
coagmentatæ & leues. Verba alia pauciorum, alia
plurium syllabarum: alia longorum, alia breuium
interuallorum: uocum item alia acutarum, alia
grauium, alia inflexarum: atq; hæc omnia inter se
uariè permista. Quare puritate & pulchritudine
constare structura hoc loco uidetur. Nam quum tres
compositionis uerborū ἁρμονίας καὶ χαρακτῆ-
ρας Dionysius Halicarnas. tradit: τὴν αὖς κρανῶν,
τὴν γλαφυραν ἢ ἀνθκρανῶν, καὶ τὴν μικτὴν.
Demosthenem in eorum numero ponit: qui asperita-
tem lenitate temperauerunt: quem oratorem etiam,
ὄρον ἐκλογῆς τε ὀνομάτων, καὶ κάλους σω-
θέσεως appellat. Mixta etiam ἢ αὐτὰ πᾶσις.
In primo enim membro admodum est ea σεμνή:
quia uerbum νομίζω hypobacchium habet: in quo
spondeus, qui grauitatem efficit, continetur. Ulti-
ma porro uocalis est ω: quæ post α & η, tertio loco
inter uocales ob εὐφωνίαν à Dionysio ponitur. Se-
cundum & tertium membrum, ubi dictiones sunt
πόλλαι & σκοπεῖτε, remissius clauduntur: nec ita
ἐσθλαῖαν βάσιμ, ut illud primum, habent. In eis
enim est iambus & trochæus: quorum uterq; τῆς
σαφωσίας est. Ex constructione uerborum, mem-
brorumq;

brorumq; clausulis, oritur, quod postremum est, δ
 ῥυθμός. Dilucidæ igitur idææ numeri solent esse, ut
 Hermogenes docet, ferè ῥοχαῖκοι ἔῃ ἰαμβικοί.
 Et quidem hîc tales multi sunt: si duarum syllaba-
 rum pedibus hanc periodum metiri uelis. Sed ita po-
 tius, ut Dionysius faceret, hîc pedes distinguendi: ut
 primum membrum constet primū duobus creticis,
 deinde dactylo, deinde molosso, rursus cretico, dein-
 de spondeo, postremò duobus hypobacchijs. Alterū
 dactylo, cretico, anapesto, cretico, postremò epitrito
 tertio, aut bacchio σὺν κατάληξει, postremū da-
 ctylo, spondeo: ἔσσι, si non multū de extrema syllaba
 referret, hypobacchio. Hoc modo etiā clausularum
 aliqua dignitas esset: iambusq; trochæus, pyrrhichi-
 us, pedes deteriores, absconditi: atq; in omnibus δ
 σεμνὸν seruatum. Pulchra est hæc coniunctio nu-
 merorum. Parum enim abest, quin aliqui uersus ibi
 sint. Nam illud, αὐτὸς ἄδω αἰοί, χρημάτων
 ὑμᾶς ἐλέω: hexameter esset, nisi duæ syllabæ, μᾶ-
 ες, impedirent. In illo, εἰ φανερόν γ' γνοίετο
 μέλλον, quatuor heroici pedes sunt, una dempta
 syllaba. Dimetrum iambicum est, μέλλον σιωοί-
 σεν τῇ πόλει. Et dimetrum catalecticum anacre-
 onteum, si prior in uocabulo uunī breuis esset, δ,
 ποδὶ ὦν uunī σκοπέτε: cuiusmodi est illud Theo-
 criti, Ἀδωνίμ ἢ κυθήνη. Sed numerus in oratio-

**Figure dicen-
di inter se mi-
scentur.**

ne, non uersus, esse debet. Vitiosum enim id admo-
dum esset. Vix tamē aliquādo iambici effugiuntur.
Hac ideo uerbosius & minutius: Vt simul in uno lo-
co ista Hermogenis de formis elocutionis præceptio-
ne aliquantū cognita: deinceps, quæ sparsim ex ipsa
indicaturus sum, ab ijs, qui ea minus attigerunt,
facilius percipiantur. Fortassis ita quoq; excitabun-
tur: ut eos ipsos, qui hæc tradiderunt, legere uelint.
Neq; enim postrema illa de literis, syllabis, pedibus,
numeris, ut nugæ pueriles, contemnenda sunt: sed,
si ob nihil aliud, hac certè de causa, utilia putanda:
quòd ab Isocrate, Aristotele, Platone, Cicerone, Her-
mogene, Dionysio, haud neglecta spretaq; fuerunt.
Eadem quoq; non solum diligenter in schola Stur-
mius monstrat: sed eruditè etiam in scriptis suis ex-
plicat. Nec uerò me quis reprehendat: quòd in pri-
mo hoc Demosthenis ambitu plures dicendi figuras,
atq; aliquid etiam granditatis, ostendere conatus fue-
rim. Est in tota hac oratione tenuis summissusq; sty-
lus: si cum alijs orationibus comparetur. Sed si per
se considerentur, & ipsa inter se conferantur singu-
la eius membra: quædam humilia, nonnulla elatio-
ra, ut in tenuitate, alia intermedia, uidebuntur. Ita
que nihil mirum: si omnes etiam septem Hermoge-
nis idæ in sublimi & pressa oratione inueniantur.
Potest in temperato & graui genere idem fieri. Iam

enim

enim antea ex Hermogene ostendi: Demosthenem in
omnis dictionis uarietate summum esse artificem.

Quum igitur aliquid ornatus hic esse dicitur: com-
paratione partium huius orationis, non orationum
aliarum, nec generum dicendi, dicitur. ὅτε ζί-
νυρ.)

Hactenus ὃ ἡ γ' ὁμιλία, antecedens: cupitis
reipub. consultum esse. Sequitur iam δ' ἐπὶ ὁμιλία,
consequens: audite igitur. Particula ὅτε hoc loco

ἀντιλογικὴ est, καὶ συλλογιστικὴ, significans ὃ,
ἐπειδή. ὅτως ἔχει.) Scilicet, uos præferre com-

modo privato communem utilitatem. Antea dice-
bat, νομίζω, quod erat subdubitantis: iam, ὅτως
ἔχει, quod est confidentis. Hic est ille, de quo antea,
ἀντιπρὸς primæ sententiæ ὡς φραγισμός.

προθύμως.) θυμός est uerbum πολύσκημον. θυμός.

Significat iram: unde pars quædam τῆς ψυχῆς
θυμοειδὴς dicitur: ὅ θυμῷ, grauiter irasci,
Matth. 2. Et impetum animi in actione uehemen-

tem ac heroicum: quoniam Patroclus apud Home-
rum in prælio dicitur ἔγχεϊ βῦναι. Et habitum ma-

gnanimum, ac labores ualentem patienter perferre:
unde Græci μέγ' ἀθύμοι apud Homerum: ὅ Μυ-
σῆι Leander καὶ τὸ πρόθυμος. Et furorem, uim, in-

iustitiam: quia Briseidis ereptorem ὁλοῦσι φρε-
σὶ θυῶν Achilles dicit. Et animū, uel fauorem, ut:
ἀμφὸς ὁμοῦ θυμῷ φιλέσθαι τε, καὶ ὁμιλίῃ τε.

Εἰ cogitationem, τὸν νῦν, ili. 1. ἕως οὕτως ταῦθ' ὥρμαινε καὶ φρονέει, καὶ καὶ θυμὸν. Inde uerbum συνθυμείας. Et cupiditatem atq; intemperantiam: unde ὠθυμῶ: εἰς Odys. 8. Venus δ' ἐχέθυμθη, id est, non σώφρων. Et concordiam, ut ομοθυμαλῶς: εἰς, ὅνα θυμὸν ἔχοντες. Et uitam, ili. 1. ἥς ὑπεροπλῆκσι τὰ χ' αὖ καὶ θυμὸν ὀλέσκει. Pro streu ὁ uoluntatem, alacritatem studiū, ili. 9. εἰ δ' ἐβίαι αὖ τῷ θυμῷ ἐπέστυται, ὥς ἐνέειπεν, ἔρχεο. Hinc est compositum πρόθυμθη, alacris, erectus, promptus. συμβιβλέναι. Verbum huius orationis proprium, εἰς causa genus significans. Sententia istius periodi σαφὴς καὶ ἀφελής: tractatio σεμνὴ καὶ ἀπίφανσις habet: figura δὲ θη: uerba propria εἰς usitata: circuitus breuis εἰς ὀνομαστικὸς: compositio accurata: καὶ αὖ ἀπαυσις grauis, εἰς βεβηκῆα τελείως. Nam εἰς sententiam perficit: εἰς πολυσύλλαβον uerbum habet: cuius ultima syllaba est longa. Numerus etiam dignitate praeditus. Est hic ἡμίμα, quod παρίσσει κατ' ἀρχὰς Hermogenes in idea τοῖς κάλλους καὶ ὠμίμας λέειας uocat, in uerbis duobus, προσήκει πρόθυμω. δ' γὰρ μόνον.) Genera oratorum, qui sint audiendi. in consultationibus maximè confitendum oratori est: se meditatū ad dicendum uenire. Non enim auditor eum fert: qui de re graui subitum con-
siliū

filium dare uelit. Si igitur subito Demosthenes dicit:
 significatur periculi magnitudo: quod tantum sit, uel
 etiam cuiusuis audienda sit oratio. Sin paratus ue-
 nit: non solum periculum ostenditur: sed etiam ora-
 toris ἡθικὴ ὑπὸ εἰκασίᾳ: qui neminem excludi, nec se
 plus alijs posse, uelit. Ita προῖοπ ἡ ἵστα uel πρὸς τὸ
 ἀνὰ γκαῖον τανὺν pertinet, atq; τὴν προδοχὴν
 augeat: uel præter ἀνὰ γκαῖον etiam σύντασιν τοῦ
 ἰδίου προσώπου, ἣ ἐννοίαν δημοκρατικὴν
 continet. Nam ἐν τῇ δημοκρασίᾳ debet ἰσότης
 esse. ἡμᾶς huius loci non modò εὐκρίνεια ha-
 bet: sed etiam πρὸς τὴν πόδολω pertinet. Om-
 nis enim μερισμός, quia post se aliquid attrahit,
 πόδολικός est. Eiusdem naturæ est τὸ ὅτι ἀνα-
 γέσεως συμπλεκτικὸν ἡμᾶς, remotio affir-
 mans, ut: non modò hoc, sed etiam hoc. ἔσκεμ-
 μὲν θ.) Contraria sunt, ἔσκεμμὲν λέγειν,
 ὅτι τὸ πρῶτον εἰπεῖν. ἔσκεμμὲν θ, id
 est, πεφροντικῶς μεμελετηκῶς, πρὸς κε-
 ας μὲν θ: aut, ut Diodor. διερχόμεν θ λόγον
 πεφροντισμὲν θ. Videtur Demosthenes medi-
 tatus uenisse. Rarissimè enim ex tempore dicere so-
 litus fuit. Vnde quum Epicles ei perpetuam cōnen-
 tationem ut probrum obijceret: puderet me, inquit,
 tanto populo consilium dantem, temerè, quod in buc-
 cam ueniret, dicere. Nec lucernam usq; el quinqua-

gesimum ætatis annum extinxit. Plut. ἀκούσαντες λάβοιτε.) ἀκούσατε καὶ λάβοιτε. participium σωζόμενος γνέκα: quod tamen τάξις habet. Prius enim est ἀκούειν, deinde λαβεῖν. Particula ἄν cum uerbo optatiui modi hoc loco τὸ προσκοῦν significat: decet aut conuenit uos accipere. Est gradatio in his uerbis. Primò audire: deinde res auditas accipere, et delectus habendi causa componere: postremò ipsam delectū habere. Ita sunt tria, ἀκούειν, λαμβάνειν, αἰσθάνεσθαι. τύχης) εὐτυχίας, scilicet εἶναι. ὑπολαμβάνω.) existimo. Significat etiam respondere, subiungere, ἀπαμείβεσθαι, ut poëta dicunt. τῶν πτόντων τις ὑπέλαβεν: eorum quidam, qui aderant, subiicit. Demosth. παρὰ γὰρ πρὸς ἑλωθέμην. ἐκ τοῦ παρὰ γὰρ.) Idem est, ὅς ἑλωθέμην εἰπεῖν, Plut. in Antonio. ὡς καὶ λέγειν, ἐκ τοῦ πρὸς αὐτὸν λέγειν, ἐκ προχείρου εἰπεῖν, ταχέως λέγειν, Idem in Demosthene. ταχὺ καὶ τήμερον εἰπεῖν, Philipp. 1. τὰ ὑπὸντα λέγειν, αὐτόθεν λέγειν, σχεδὶάειν, αὐτόθεν εὐρίσκων τι λέγω, Hermod. in metho. δεινότης. ὅς ὑπογύου, Arist. lib. 1. rhetoricorum. γνίσις.) Hyperidi, Nausicli, Polyucto, Diotimo. Hi enim cum Demosthene Philippo aduersarij fuerunt. Plutarchus.

Subitò dicere.

ἐπελθεῖν.) ἐπέσχεσθαι hoc loco idem est, quod

πρὸς αὐτὸν

πρὸς αὐτὸν ἐπιγίγναι, in mentem uenire. αἰρε-
 σις,) αἰρεσις, secta. Dicitur etiam αἰρεσις, quā
 cadauera caesorum in praelio ad humanandum aspor-
 tantur. Diod. lib. 16. τὴν αἰρεσιν τῶν νεκρῶν
 ἡ κήρυξ ἢ τὰς αἰρεσεις. Hoc loco pro delectu et
 optione. γένεσις.) Hæc clausula habet ῥυθμόν
 τελέως βεβηκότα: propter eas causas, quæ in
 superiore proxima periodo dictæ sunt. Hermogen.
 ποδὶ κάλως. ὁ μὲν δὲ.) Antè de pecunia thea-
 trali, item de communi periculo, obscurè dixit: quo-
 rum unum facultatis, alterum utilitatis est. Iam oc-
 casionis meminit: quæ facultatem utilitate necessita-
 teq; coniuncta habet. Utilitas enim et facultas sæpe
 in unam sententiā concurrūt. Hic locus est quodam-
 modo παθητικὸς: pertinet πρὸς τὸν ἀληθῆ, ὃν
 ἀλλάττειν, ἢ οἷον ἐμψυχὸν χαρακτῆρα. Sen-
 tentia enim tractata est quodam χετλιασμῶ, λυ-
 πη, ἢ ἀγανακτήσει: id quod ex sequenti perio-
 do satis apparet. Tres hęc sententiæ sunt, eaq; sin-
 gulis membris absolutæ. Prima τὸ δὲ μὲν τὸ, τὸ
 συνεγόντῳ αἰτίῳ, de occasione. Altera est
 καταστατική: continet τὴν πρότασιν totius
 orationis, sed ἀόριστον, de ferenda ope. Tertia est
 τὸ τέλος, τὸ χρησίμῳ, ἢ ἀναγκάει: de salu-
 te communi: cuius etiam à principio, sed non ita ue-
 hementer, facta mentio. Valde est nervosa et attia

ca collocatio. Propositionem enim utrinque duo uehementia κεφάλαια communiunt: non iecus, atque cum duo fortissimi satellites imperatoris sui latera tegunt. Καερός.) καερός, ὁ προσφυὴς καὶ ἀρμόδιος ἐκείνων χρόνος, Eustath. in 1. ethic. Arist. Tempus aut occasio est quidem causa nihil agens, et per se stolidi: sed tamen multum adiuvat recte utentes. Id autem, quod effici potest, ex causis in genere delib. spectatur. μονονυχί.) μόνον ὄν, περί σελ. μονονύχ, orat. prima κατ' Αἰσχυρίτου: sed hoc sequente consonante, illud uocali sequente. Latini etiam dicunt tantum non, id est, ferè. Ostenditur in necessitate, et commoditate magna, summa hominum ignauia. Est τολμηρὸν δεινόημα, audax sententia, dicere: occasio uocem mittit, tempus clamat. Sed βραχεία προδήκται εἰς θεραπείαν τοῦ πρᾶμνθίου adfert, quum dicitur, μονονυχί. Hermog. in meth. τῆς δεινότητος. πραγμάτων.) pristinae dignitatis, imperij Græciae. αὐτοῖς.) Emphasis. Desinite sperare, uos ipsos nihil facturos: alios autem pro uobis omnia suscepiuros, 1. Phil. ἀντιληπτέον.) Olynthijs ope ferenda. Ἀντιλαμβάνεσθαι αὐτέχεσθαι cum genitiuo, causam suscipere, pro aliqua repugnare. Et uidentur hæc uerba aliò referri, esse τῶν πρὸς τι: uicissim id mordicus tenere, quod ab alijs teneri

generi caeptum est. Prius tamen esse αὐτιλαμβά-
νεσθαι, αὐτέχεσθαι posterius. Differunt etiam inter
se αὐτιλαμβάνεσθαι εἰς φροντίσεις: quòd hoc a-
nimi est, illud actionum. εἴπερ ὑπέρ.) πρὸς ἡμέ-
ρας, καὶ πρὸς ὥρας καὶ τέλει, quod est χῆμα
τοῖς κάλλους. σωτηρίας.) Non dicit: curate
ipsi res uestras: εἰ δὲ μὴ, ἀπολείψετε τὰ πράγματα.
Hoc enim fuisset λυπηρόν. Hæc circuitio πε-
ριπλοκὴ ab Hermog. in meth. δεινότης. dicitur.
αὐτῶν) ἐαυτῶν, id est, ὑμῶν αὐτῶν. ἡ-
μεῖς δ' ὅκ.) Rursus περιπλοκὴ in re molesta.
ἡμεῖς δὲ, ὑπακχεταί, ἀμελῶμεν. Sed hoc se-
quentibus uerbis circumscribit. Nam uitat hic τὴν
ἰσχυρότητα orator. Asperæ enim sententiæ sunt:
quibus personæ superiores aperte à uilioribus ob-
iurgantur. Est Vlpiani ὑποσιώπησις: qui in-
ter se ita differre dicit ἀποσιώπησιν εἰς ὑπο-
σιώπησιν: quòd illa prorsus rem reticet, ut
ποδισεφ. ἀλλ' ἐμοὶ μὲν: ὃ βύλομαι δὲ διυχ-
ρὲς εἶπαι ὁδόν. Hæc uerò ἀντίτεταται, ob-
scure quid innuit: quod περιπλέκει Hermoge-
nes nominat. ἡμεῖς dicit orator, in prima persona.
τὸ γὰρ ἐπαχθὲς βυλόμενος φεύγει καὶ ἐαυ-
τὸν ἐγκατέμιξε τοῦ ἐγκλήματι, Vlp. Dicit
item, ὁ κῶμῶς ἔχει: εἰς non ἔχομεν: quoniam
hoc ἀπόφανσιν, illud, ἐνδοξίασιν habet. Ita, ne

τὸ πᾶθος, καὶ ὁ ὀδυρμὸς, esset nimis uehementia
triplicem medicinam adhibuit: χηματισμὸν τῷ
πρῶτῳ προσώπῳ, ὑποσιώπησιν ἢ περιπλο-
κῇ ἀόριστον, καὶ ἀπορίαν ἢ ἐνδοιασμόν.
Sunt istæ sententiæ ex loco antecedentium, cōsequen-
tium, et repugnantium sumptæ. Antecedens enim
est: occasionem esse rei gerendæ, et salutem omnium
in periculo esse. Consequens, rempub. capeffere. Re-
pugnans, non commoueri nec occasione, nec pericu-
lo. Hactenus exordium. Principia deliberationis;
inquit Cicero, uel non longa, uel sæpe nulla. Sunt
enim, qui deliberant, ad audiendum sua causa para-
ti. Eodem modo Aristot. lib. 3. rhet. qui natura mi-
nimè in hoc genere exordia esse dicit. Nam in re no-
ta ijs opus non esse. Adhibenda tamen oratori, ἢ δὲ
αὐτῷ: ἢ δὲ αὐτὸς ἀντιλέγοντας: ἢ ἐὰν μὴ, ἢ
λίγον βούλεται, ὑπολαμβάνει τὸ πρᾶγμα:
ἢ καὶ κόσμου χάριν. Omnes hæ causæ uidentur
hic esse. Primum enim Demosthenis personam, in
tanta præsertim causa, decebat ostendere ἑὸν ἢ
quod auditoribus: ut eò facilius sibi in reliquis fides
haberetur. Tria autem sunt, quæ nobis in dicendo fi-
dem conciliant: ut idem lib. 2. scribit: φρόνησις,
ἀρετὴ, εὐνοία: quæ oratione indicanda sunt. Pru-
dentiam uno uerbo, ἰσχυμὼν, significat. Vi-
detur enim fateri, se meditatam orationem adfer-
re

Principia deli-
beratiui gene-
ris.

τὰ τὰ ἑβδὲς
δωδεκά.

re, ut antea ostendi. Virtutum indicia sunt: iustitiae, quia patriae salutis cupidus: prudentiae, quod se consilium daturum ostendit: fortitudinis, quum ignaviam civium suorum carpit: modestiae, quoniam alijs etiam dicendi locum concedit: & moderatè populum reprehendit. Benevolentiae est, quod eum ad remp. defendendam, amissumq; decus recuperandum, incitat. Deinde non modò Eubulum, sed magnum etiam civium numerum, habebat in pecunia theatriali adversantem. Ideo ab illa statim exorditur: ut ea sibi disputatio postea facilius sit. Populus porrò ille piger: omniaq; pericula ducens minora. Quare à desidia eius animus ad aliquam rerum suarum curam erat traducendus. Atq; duæ istæ causæ ostendunt, esse insinuationem, ἐπεὶ ὁ δὲ μὲν, in hoc principio. Postremò, si etiam nulla harum causarum fuisset: tamē capite aliquo, ne monstruosum esset, in hoc corpore opus erat. Orationem enim, quæ exordio caret, αὐτὸν καὶ ὁ δὲ αὐτοῦ uideri Aristot. ait: quod uerbum de farina temerè et utcunq; commixta subactaq; dicitur. Quum autem argumenta, quæ τὰ ἐνδεῖς lib. 1. rhet. Arist. nominantur, uel τὰ λόγους sint, uel τὰ ἡθούς, uel τὰ πάθος: omnium horum etiam in hoc exordio uestigia sunt impressa. De moribus oratoris amabilibus modò dictum est. Rationes, quibus δὲ προκρίπτειν probatur, hoc modo

αἰ τὰ ἡθούς

Summa
exordij.

Propositio
orationis.

modo adumbratae sunt. Succurrite Olynthijs. Perturbatum enim commune est: Res facile confici potest: praestat pecunia, quam reipub. iacturam facere. Motus quoque asperius, sed moderatus: non solum ideo, ne orator auditores nimium reprehendens offendant: aut quod Atheniensis urbs erat una ex ijs: quae ἐὺ καὶ νόμιμα, ab Aristotele uocantur: in quibus uentabatur δὲ ἔξω τοῦ πράγματος λέγειν: sed etiam quod minus in consilijs, praesertim in oratione breui, quam in iudicijs, perturbationes animorum locum habent. Sex igitur haecenus praecipue fuerunt sententiae. Una, ἡ πρότασις τοῦ προοιμίου: cupitis, reipub. quomodo prouideri possit, scire. Altera, ἡ ἀπόδοσις, siue ἀξίωσις: audite ergo oratorum consilia. Tertia, ἡ κατασκευὴ: non solum meditatorum, sed etiam subito dicentium. Quarta, ἡ βέσις, quasi conclusio: quae et propositionem, et petitionem simul complectitur: ut delectum utilitatis habere possitis. His partibus exordium constare docet Hermogenes. Quinta sententia, docilitatis est: προῖοπὴ uehemens, et γυνικὴ propositio orationis: capeßite rempub. Postrema, ἡ μέμψις, querela: ignaui sumus. Quomodo uero singula sint tractare: suis locis indicatum est. Εἰ δὲ ἢ τὰς ἑμοί.)
Iam sententiae dictio, καὶ πρότασις τοῦ λόγου
ὡς ἰσχυρὰ, eaque bipartita: πείτε τῆς βοήθειας,
καὶ

οὐ τῆς προθείας. Sed hoc breuiter, illud per totam
 orationem. ἡ δὲ αἴσις igitur: auxilium Olynthijs
 ferendum est. καὶ αὐτίον, ratio: occasio nunc est.
 C. Philippus alioqui Atticam inuadet. καὶ σωτήριον
 firmamentum, ὅτι continens causa: Non ferendum
 auxilium. Olynthiorum enim periculum nihil ad
 nos: nec satis in illis fides. Philippi opes magnæ, rei
 pub. facultates nullæ. καὶ κρινομένη, iudicatio: an,
 quum occasio sit, Attica q; periculum à Philippo im-
 mineat: ὅτι illa referant aduersarij: Olynthijs subue-
 niendum sit. Hæc est totius causæ delineatio. Est hic
 locus ἐν προθείας. Dociles enim facit, cum summā
 causæ bipartita diuisione exponit. Σὺν ἑννοίαι ἐν
 ἀγίῳ, quia κατὰ σατυρικὰ. (δοκοῦντα.)
 participium loco uerbi. ἐστὶ τὰ ταῦτα τὰ μοι δο-
 κοῦντα, id est, τὰ ταῦτα μοι δοκεῖ. Sic in illo Eue-
 ni: ΣΟΙ ΜΕΝ ΤΑΥΤΑ ΔΟΚΟῦΝΤ' ὅτι, ἐμοὶ δὲ
 τὰ δέ. Quo dicto litigiosi homines, pugnacesq;
 disputatores repelluntur. (ἡ φήσαδ.) Prima
 pars, de subsidio: in qua sunt res quatuor. 1. decre-
 tum. 2. apparatus. 3. profectio. 4. finis. Est hic ἡ
 ἐν κριθείας μέθοδος: quia seruata τάξις φρα-
 σικῆ. Sed circumstantiæ sunt adiunctæ. Scitum
 statim ab hac concione faciendum: delectus ciui-
 um quam primum habendus: quæ duo sunt tempo-
 ris. Tercium est loci: ex ipsa urbe copie educendæ.

FINIS

Finis σύγκρισιν ἀόριστον, ὅτι πομπη λακωνική
Hermogeneam habet: ne idem uobis, quod antè, acci-
dat: hoc est, ne respub. detrimentum capiat. Sed non
uult malè ominari. πρᾶσκευάζεσθαι.) πρᾶσ-
σκευάζεσθαι, parari ad bellum: συσκευάζεσθαι,
uasa colligere: διασκευάζεσθαι γὰρ ὅπλοις, ar-
mari. Sunt uerba militaria. τὴν ταχίστην.)
subaudi, ὁ δ' ὅρ. Accusatiui foeminini generis ali-
quando aut ἐλπιωτικῶς, aut pro aduerbijs pos-
nuntur, ut ἀπαγγέλλω τινὰ τὴν ἐπὶ θανάτῳ, rap-
pio aliquem ad supplicium. τὸ ἀρχὴν τοῖς τοῖς
τοῖς ἀπὸ τῆς μὴ μετέχουσιν τῶ συμβουλευ-
prorsus à principio tales cōsiliū dare uetuit, κατ'
Ἀνδρῶν. Βοηθήσασθε.) βοήθει, θέσω
πρὸς τὴν τοῦ ἐπικαλούμενου βοήθειαν, succurre-
re. μὴ παύεσθε.) semper ὑπερίκοντες τῶ
καρῶν ἐν τῇ ἐργῳ: ἐν δὲ τῇ διὰ τῆς φρονήσεως
μειδοφόρων κατὰ τὸ φρόνους, Phil. i. πρότερον.)
quum Pydnam, Potideam, Amphipolim, ὅτι alias
ciuitates amisistis. Idem accidit etiam in Olynthio-
rum periculo. Plura enim auxilia singulatim Olyn-
thum Athenienses miserunt. Sed milites postremo
missi, audita Olynthi expugnatione: retrō iuerunt;
atq; iterum in Thraciam discesserunt. Vlp. in ora-
tione in Midiam. Ita etiam tunc nimium serò auxi-
lium latum fuit. Terret eos exemplo recenti, sed pau-
cissimis

eisimis uerbis. Nec enim in rebus notis immoram
dam: *ἔτα λυπώσοντα τοὺς ἀλυσσομένους*
συντομώτατα δεικνύειν, ut Theon præcipit.

πρεσβείαν.) Altera pars, in qua sunt tria. 1. mis-
senda legatio, *τὸ πρακτέον*. 2. τελικὸν αἴτιον
σιμῆρες: quæ *ἔ* indicet Olynthijs, nos eis opem la-
tuos: *ἔ* intersit etiam rebus gerendis, confirmet
eos, consilio iuuet. 3. αἴτιον κινητικόν, causa ad
legatos mittendos impellens: nempe Philippi maliti-
tia *ἔ* calliditas: quæ rursus fit αἴτιον τελικόν,
scilicet ne reipub. damnum inferatur. Illam astuti-
am nocentem, tanquam *ὁ καθόλου*, diuidit in tria:
in metus aut mansuetudinis simulationem, in minas,
in calumnias. *ὁ δὲ ἔ.*) id est, φοβητέον. Vide-
tur enim hoc nomen pro aduerbio θέσεως positum.

πανδῆγος.) Non est metuendum, ut constan-
tes sint Olynthij: sed Philippica calliditas *ἔ* uersu-
tia metuenda. *ὧν.*) Causam significat hoc partici-
pium. Ista sententia est *ῥα χεῖρα* siue σφοδρὰ: at-
que πρὸς τὸ μέγεθος pertinet. Dicit enim orator,
πανδῆγος: *ἔ* non tantum, *δαινός*. Significantia
uero autem illud, quàm hoc, sine dubio. Nec dicit: uide-
tur mihi Philippus *πανδῆγος*: sed aperte *παν-
δῆγοι* pronuntiat. Nec eum similem *τοῖς πανδῆ-
γοῖς* *ἢ δαινοῖς* dicit, sed id ipsum esse. Hermogen.
περὶ ἐπιτεκνίας. Propriam uero methodi *ῥα χύ-
τητος*

τητος εσ σφοδρότης, δ' ἀπαγκαλύπτως
καὶ φιλῶς λέγει. sine ambagibus ullis, nude rem
dicere. Et sententiæ asperæ maiorum personarum
reprehensionem habent: uehementes autem in secta-
tionem minorum, non maiorum, nisi ea res audito-
ribus grata sit. τὰ μὲν εἰκωρ.) Participia τοῦ
φύπου: πῶς αὐξάνει δ' εἰώθειν ὁ Φίλιππος.

εἰκωρ.) ut, quum Athenienses nihil non facere
propter Amphipolim recipiendam uideret: ideoq;
Argæum uelle regem Macedoniæ constituere: ul-
trò possessione eius urbis cessit, liberamq; dimisit.
εἰκωρ. Diodor. lib. 16. τύχη.) ubi ita necesse sit, aut
expediat. Verbum de rebus fortuitis: ἐπειλῶρ.)
ut, quum 40. stadia Olyntho abesset: dicebat, alte-
utrum esse necesse: aut illos in urbe, aut se in Ma-
cedonia non manere. Phil. 3. ἀξιόπιστος) ex per-
ti nimirum sumus. Ratio ἐκ τῶ ἐκείνων κατ'
ἐπεμβολῶν. διαβάλλωρ.) ut homines igna-
uos, aut socios infidos. Quid homines isti facerent,
ocio luxuq; languentes? Lucian. in Demosthen.

ἀπασίαν.) Sic postea proditione Olynthum
cepit: quum quidem Atheniensium quinquaginta
triremes, duce Charete, hūme excluderentur. Ora-
tione περὶ πρῶτης. Ioachimius Camerarius, εἰς
Hier. Vuolfius. τρεῖς κτ.) in suam sententiam
Olynthios adducens: a nostra societate amicitiaq; ad
se

se cōuertens. Videtur in hoc uerbo esse τὸ ἐκδύσιον, voluntas, persuasio. πρᾶσπᾶσητ.) Est τῆς βίας, uolentiae. Translatio ab ijs, qui ad aras confugientes, per uim inde abstrahuntur: aut à membro, quod à corpore ui auellitur. Vlp. Αἱ ῥοπικαὲ λέξεις aut mediocres sunt, μετρίως ἔχουσαι, εἰς σέμναι, ut σκοπεῖν, deliberare. Aut ὑπερβαίνουσά τι τὸ μετρίου, modum nonnihil excedentes: quæ sunt τῆς ῥαχύτητος: ut, αἰ πόλεις ὑπόρου. Aut ὑπερβαίνουσαι ὑπὲρ πλεον, εἰ sunt σκληραὶ: ut, δὴ μὲν ἐκνενευρισμένους, λωποδύτων τὴν ἐλλάδα: εἰ fortè istud ἀπορᾶσπᾶσητ. Aut πέρα τοῦ τῶν προερχόμεναι: ut Sophistarum frigida εἰ ineptæ translationes: qualis est, quum Vulturius τὰ φθ' ἐμφύχθ' dicitur. Hermog. περὶ σεμνότητος.

Metaphorarum genera.

τὸ ὅλων πραγμάτων.) τὰ ὅλα πράγματα, summa rerum, summa reipub. quæ etiam τὰ ὅλα dicuntur, περὶ σεφ. τὸ ὅλων τικινδυνεύεται τῇ πόλει. Οὐ μὲν, ἀλλ'.) Επαύοδ' ad primam partem, de ope ferenda. Est autem hic πρᾶσπεν ἢ difficultatis belli cum Philippo gerendi. Simul etiam implicita est κατὰ σπεν ἢ de constantia Olynthiorum in susceptis cum illo inimicijs fixura. Vt autem antea propositio ex ipso exordio: ita nunc hæc refutatio ex altera propositionis par-

Confirmatio.

Οὐ μὲν
ἀλλά.

te nascitur. Illic quia dixerat, causam reipub. susci-
piendam esse: mox, quomodo deberet id fieri, senten-
tiam suam subiecit. Hic quoniam callidas Philippī
in bello gerendo rationes exposuit: metusq; inde po-
pulo oriebatur: statim ex animo eius hunc scrupu-
lum eximere aggreditur. Ita est λύσις προληπτε-
κη, contra δὲ τὸ χαλεποῦ κεφάλαιον. Οὐ
μὲν, ἀλλ'.) μόριον γ' αντιωματικόν, quod sic
exponendum uidetur. Ο Φίλιππος δὲ πανούρ-
γος καὶ δεινὸς ἄνθρωπος. Οὐ μὲν ἄγαρ αὐ-
τὸν φοβητέον: ἀλλ' ὅπερ γ' αὐτὸς δυνάμαχό-
τατον, ὅσον ἡμῖν βέλτιστον. Vt sit δὲ μὲν par-
ticula: quæ κατ' ἑλκεψιν, aut ἀποσιώπασιν
alicuius sententiæ, quæ præcesserit, aut addi possit,
ponatur. Quare distinguenda à particula ἀλλά. Ita
ex istis particulis apparet: quomodo hic locus ex su-
periore proximo connexus atq; aptus sit. ἐπει-
κῶς.) hoc uocabulum inter alia significat etiam τὸ
πανύ, τὸ πᾶσι δόξως. Suidas. δυνάμαχότα-
τον.) χείριστον, φοβερώτατον. Mira extenuatio.
Non dicit: ὁ Φίλιππος δὲ δυνάμαχότατος:
sed id uerbum ipsis rebus attribuit: nec omnibus il-
lius rebus, sed uni rei tantum: scilicet τῇ αὐτοκρε-
τορικῇ δυνάμει. Alioquin aliquod ἀδύνατον
ostendisset: omnemq; spem resistendi, ac deliberatio-
nem hanc totam, sustulisset. Κεφάλαιον γ' αντι-
τίον,

τίον, καὶ ὑποφορὰ: difficile est cum Philippo
bellum gerere. ἢ κατασκευὴ esset: quia ipse est
unus et solus suorum dominus: omniaq; facit arbi-
tratu suo. ὁ συμπερασμα: ergo ne feramus O-
lynthijs opem. καὶ βέλτισον.) ἀνθυποφορὰ ἢ
λύσις. Non ponitur hic ὕψασις: scilicet, non est
difficile cum Philippo bellum gerere. Cōfitetur eti-
am τὴν κατασκευὴν, nempe τὰ πλεονεκτή-
ματ' αὐτοῦ τοῦ Φιλίππου. Sed adfert ἀντιπρῶτα-
σιν καὶ ἀντεπιχείρησιν: illae res, quibus Philip-
pus plurimum ualere putatur, nocent ei: quia pro-
pter eas ipsi non confiditur. Potest tamen esse ὕψα-
σις, hoc modo. Philippi tantas esse commoditates,
malum nobis est. Non est malum. Ista est ἀντίθε-
σις προβληματικὴ, καὶ ἀορισωτόρα. Po-
test enim aliquid non esse malum: non tamen ideo
bonum, sed mediæ naturæ. Ideo Demosthenes aliam
pugnam instituit, ἀντίθεσιν κατασκευασί-
κῳ, ὅτι ὠρισμένον. Non est malum, quia est bo-
num. Et ut maiorem πεποίησιν ostendat: non
dicit, est bonum: sed, est optimum. Talis fiducia dicen-
tis est ὅτι λαμπρότης καὶ ὅτι ἀκμή: quæ sunt
species τοῦ μεγέθους. Acriter enim istud proposi-
tum. Est γῆμα, quod ὁ παρὰ προσδοκίαν ἢ
ἀπρὸς δόξαν nominatur. Est ὁ βίαιον ἢ ἀν-
τίσκοπον: malum est, imò bonum est. Est ὕψιστος

Εὐστασις ἢ ἀν-
τιπρῶτασις.

πρᾶτος, βαθεῖα, βίαιος, ἢ ποδινενοπιλῆς,
sententia ualde acuta: quæ pertinet ad eam δεινότη-
τος formam: quæ non modò re ipsa, sed specie quoque
subtilis, apta, ἔσ' acuta est. Hermog. ποδὶ δεινότη-
τος. ὁ γὰρ εἶν.) Iste res Philippi nobis non
cent: iste res Philippi nobis non nocent: non est uera
oppositio. Fit enim κατ' ἄλλο καὶ ἄλλο: ideoque De-
mosthenes διακρίσεις, distinctione, refutat. Iste ei
multum ad bellum gerendū profunt: sed compositio-
nem cum Olyntijs impediunt. Est dissimile: non si
ista illic plurimum ualent: ideo hīc etiam magnam
uim habent. ὅτι ὄντα.) μονάρχην ὄντα. Par-
ticipium causæ, est rex. Consequens, ergo est αὐτῷ
κράτωρ: habet in omnibus rebus summam potesta-
tem. Est descriptio Regis ex consequentium enume-
ratione. Omnia ista habent latentem comparisonē.

ὅτι α.) ille est unus: at uos habetis multos duces.
ὁ καὶ γὰρ πολυκοιρανία: εἰς κοίρανός ἐσσι,
Iliad. 2. κύριον.) ille est dominus omnium: ad
uestros duces nulla utilitas redit, præter pericula:
imò stipendio etiam deficiuntur. Olynth. 2. ὅτι
τῶν.) solus ille nouit, decernitque omnia: uos uerò
dissentitis, dum aliud alijs placet. ibidem. στρα-
τῶν.) ille est dux ipse: uos non modò non ipsi mili-
tatis: sed ne ciues quidem aliquos, qui obseruēt, quid
mercenarij milites agant, emittitis. Phil. 1. ὁ
αὐτός (ω.)

ἐπὶ τῷ.) ille est dominus: uos in iudicium duces
uestros, cum quid offensum est, adducitis, Olynth. 2.
eosq; , ut plagiarios et fures, plectitis. Phil. 1.

ταμίαν.) ille abundat pecunia. uos ducibus nul-
lam datis, non uultis conferre, nec theatralem dimit-
tere. παρσίνα.) ille semper in exercitu adest: uos
mercenario militi omnia committitis: ideo, quum ne-
mo, qui eū in officio cōtineat, adest: ad Artabazum,
aut aliō nauigat: eumq; sequi dux cogitur. Phil. 1.

Ταχύ.) Ille celeriter et tempore res conficit: uos
occasionem omnes amittitis. Ibidem. πολλῶν προέ-
χει.) πρὸς τὰ λεκρά τῆς πόλεως πᾶσι δὲ δὲ αὐτῶν
τῶν δὲ, ἀλλ' εἰκόντα πρᾶμυνθῶν: ueritati malo-
rum resistendum non est, sed medicina adferenda.
Hermog. in methodo δ' ἐνόταται. Ideo ista ora-
tor fatetur. Dicitur πολλῶν προέχει, pro πολὺ
προέχει: sicut πολλῶν uel πολὺ μείζων.

πρὸς δὲ.) αὐτῆς αἰτίας, uel αὐτῆς ἐπιχειρή-
σεως, à consequenti. Ostendit enim, cur illud sit βέλ-
τιστον. Eadem illæ res ei nocent in Olynthiorum
causa. ἔχει.) Antea προέχει, nunc ἔχει: hoc
est χῆμα τῆς ἐπιμελείας καὶ κάλλους: et αὐ-
τὸς ὁ φησὶ ab Hermogene uocatur: quia contrarium
τῆς ἐπαναφορᾶς: sitq; , quum eadem dictio in fine
diuersorum membrorum ponitur. Δι' ἡλὸς γὰρ.)
ἐπιχειρήματα à finali causa: Olynthijs exitium à

Philippo imminet: hoc sciunt ipsi. Vnde conficitur, quod in societate & fide Atheniensium sint mansuri: & non facile credituri Philippo. Duo enim coniuncte hoc in loco probantur: & Philippi infirmitas, & constantia Olynthiorum: id quod ualde ingeniosum est. Οὐ περὶ δόξης.) Αἰσὶς καὶ θέρσις, χῆμα ποδὲ βλητικόν. καὶ ἴσασιν.) Εργασία πρὸς ἀδύνατον, quæ refertur ad uocabulum, δῆλον. unde sciunt sibi interitum imminere: uident eius perfidiam in alias urbes. Αμφιπολί.) In Amphipolitanum bellum talenta mille & ducenta Athenienses insumpserunt. Vlpianus. ὑποδέξαμεν.) Hos in orat. πρὸς λεπτίς θῶν uocat προδόντας: & prodidisse eam ciuitatem Philippo spe munerum dicit. De Pydna & Amphipoli in Diodoro. καὶ ὅλως.) γνώμη. Ex loco adiunctorum: tyrannus est, ergo liberæ ciuitati non fauet. ἡνθὺ μὲν μαεῖος, δὲ ἀναγκάειον: quia dicit, οἶμαε. Particularia re uniuersa ἐπισφραγίζετ. Ταῦτ' ἔρ.) Συμπέρασμα: quoniam Philippi commoditates illæ nobis non officiunt: & Olynthij sunt in officio mansuri: decet uos alacriter ad res gerendas incumbere. Ita ad propositionem redit. ἐγνωκότας.) ὁ πλεονασμός: χῆμα ἐφελκόμενον, καὶ δὲ ὅσα ποδὲ βλητικόν Participia sæpe multas sententias inferunt: & idoneæ sunt

sunt τῆς πειθοῦς. γυνόμενα.) ut maiorum uirtutem, iniurias Philippi, consuetudinem laborantibus opitulandi. &c. Non oportet auditores tantum ex oratoris uerbis pendere: sed multa etiam cogitare ipsos. Est hic ἡμᾶ ἴσος: ut Hermog. in meth. δεινότητος uocat: quod complectitur τὰ ὁμοίωμα τῶν ὁμοιωτέων. Id autem est ἀγωνιστικόν, uehemens & acre. non ἐπιδεικτικόν, aut ἑρπυστικόν. Non enim studiosè quaesitum: sed à rerum ipsarum natura oblatum. γνῶσις πειθοῦς habet. Non enim simplex ista conclusio, ποιεῖτε τὰ δέοντα: sed ἐμπερίστατος, circumstantijs dilatata. Re, gerite bellum: persona, ipsi uos militantes: causa, uidetis Olynthiorum fidem, & Philippo resisti posse: tempore, nunc maximè: modo, conferenda pecunia. Locus etiam latenter significatur: ex hac ipsa urbe exercitus comparandus. Tractatio τεμνὴ, quoniam ἀποφαντικὴ. Verba item grauiora, quia multarum syllabarum, earumq; longarum: propriatamen, ut γνῶσις σαφωεία, atq; usitata. Membra breuia, & coniunctionibus ita distincta: ut habeant σάσεις ἰχυρὰς καὶ ἀξιολόγους: ut sint ἐν σύνθεσι: ut unumquodq; eorum ἐκ πειθοῦς εἰς ὅσον possit: quemadmodum Dionysius loquitur. Compositio item, clausulae, numeri satis acurati atq; graues. εἰς φέροντας.) terna ternis rela-

ta. Sunt participia modi. αὐτὸς δὲ ἰόντ.) callidè
 hæc orator congerit: ut, si res malè eueniat: excusa-
 re se possit: et in illos, qui non ista omnia fecerint,
 culpam conferre. Οὐδὲ γάρ.) Nullum est αἰ-
 τιον κωλυτικόν, nulla πρόφασις. uehemens er-
 go cōclusio, quia ratione approbata. Hactenus una
 refutatio. Propositio oratiōis fuit: Olynthij sunt ab
 Atheniē. adiuuādi. τὸ ὑποκείμενον est, Olynthij:
 δὲ κατηγορεύμενον, adiuuandi ab Atheniensibus.
 Est ζήτημα, ut uocat Hermogenes, ἔξεταζόμε-
 νον, quod in controuersiam uenire potest: habens
 πρόσωπα ὡρισμένα καὶ κύρια: quod genus ἰχυ-
 ρώτατον esse ab illo dicitur. In prædicato additur
 τὸ πρᾶγμα, esse adiuuandos. Iam utraq; in parte
 uitium erat. Neq; enim Atheniensibus facile, cum
 Philippo bellum gerere: neq; tutum, confidere Olyn-
 thijs, uidebatur. obstabat et δὲ Διὶ καὶ δὲ Συμ-
 φέρον. Sed utrunq; simul orator refutauit: idq; eo,
 quo dixi, modo: scilicet ὑποφορᾷ, ἀνθυποφορᾷ,
 ἐπιχειρήματι, ἐργασίᾳ, γνθυμήματι, συμ-
 περασμάτι προτεπτικῶ καὶ κατεσπενά-
 σμυνῶ. Nυνὶ γάρ.) occupatiuncula τοῦ ἀρχέ-
 σου: pertinens ad priorem propositionis partem.
 Quid ad nos Olynthij? Refutat breuissimè ex loco
 coniunctorum, à dicto Atheniensium. Cur ergo se-
 pe optastis inimicitias inter Olynthios et Philip-
 pum?

rum? hoc pertinet etiam ad locum causarum, πρὸς
 τὸ τέλος, εἰ τὸ χρεῖσμον. ἐκπολεμῶσαι.)
 ἐκπολεμέω, exugno: ἐκπολεμόω, πολεμί-
 ας ποιῶ, εἰς πόλεμον παροξύνω. πάντα πα-
 σιν ἐκπολεμωμένοι πρὸς Φίλιππον,
 Plut. in Phocione. αὐτόματον.) Emphasin ha-
 bet. Si enim etiam laborem de ea re suscipiendū pu-
 tastis: multò magis occasionem ultrò oblatam acci-
 pere debetis. Venit enim iam ad κεφάλαιον τῆς
 δυνάμεως, siue ῥαδίς, scilicet πρὸς τὸν καιρὸν:
 cuius in principio meminerat. Istud refertur ad po-
 steriorem propositionis partem, πρὸς τὸ κατηγο-
 ρῆμα. Pulchrè hic locus uerborū et sententia-
 rum collocatione cum superiori coniungitur. Et hoc
 artificiosum est in Demosthene: quòd partes oratio-
 nis et argumenta ita contexit: uix ut aliquando se-
 parari possint. Ita oratio fit, ut Hermog. ait, quasi
 ὅτι σώμα καὶ ὑφ' οὗ, μηδ' αὖτως διασπώμε-
 νον. Hoc autem loco non tantum facultas, sed etiam
 τὸ συμφέρον probatur. utile nunc est bellum con-
 tra Philippon suscipere: quia Olynthios habebi-
 mus nobiscum coniunctos: Philippi iniurias et po-
 tentiā minuemus: dedecore infamiaq; liberabimur.

συμφέροι.) ἢ πρότασις fuit, succurramus. τὸ
 κεφάλαιον, opportunitas iam in ista Olynthio-
 rum defectione nobis oblata est. Iam αὖξιν τῆς

καίρῳ,

καρῶ, à causa efficiente: ultro, non à nobis persuas-
si, defecerunt. unde concluditur, eos constantes fore
socios. Redit enim ἡ πρόληψις hîc ad refuta-
tionem illam: qua putabatur, eis minus esse confiden-
dum: ideoq; periculosum, subuenire. Et hoc est τὸ
ὑποκειμένον. Εἰ μὲν γάρ.) Fideles erunt, quia
1. sua sponte eum deseruerunt: ἔσ' ob crimina ab eo
obiecta oderunt: 2. malè tractati sunt, ἔσ' grauiora
metuunt. Hoc posterius est τὸ ἐκβαίνον ἔκ-
βαίνον. Tractatur hæc amplificatiuncula occa-
sionis ὑποδιαίρεσις πλεονάζουσα, ficta diuisione. cau-
sas enim defectionis duas ponit, τὴν τε πεισθῆναι, ἢ
τὸ ἐθέλειν: quarum alteram remouet, alteram
retinet. Pertinet autem τὸ καὶ ὑποθέσιν ἡμῶν
πρὸς τὴν πεισθῆναι. sententiæ sunt ex contrarijs.

Ἀναίρεσις.

πεισθῆναι.) αἰτίου ψευδές. Participium
causæ efficientis. αὐτίλοντο.) αὐαίρεσις πό-
λεμον, bellum suscipere. αὐαίρεσις νίκῃ, ui-
ctoriam consequi, Plut. in Antonio. αὐαίρεσις
παῖδας ἐκ γυναικὸς τινος, liberos ex aliqua
procreo, ibidem. αὐαίρεσις παιδίον ἐκ τεθει-
μένον, infantem expositum tollo: lib. 19. Diodori
à principio. αὐαίρεσις τὰ σώματα, cæfos affor-
tare. μέχρι του.) του ἔσ' τῶ sunt nomina in-
finita ἔσ' enclitica, pro τινός et τινί. Οὐκ ἐν δαί-
μονικόν, εἰ τῶ πάγκοι παῖδ' ὄντων, Arist.

primo

primo ethicorum. ἐκ τῶν.) τὸ ἀληθὲς αἰτίον.
 præpositio ἐκ causam hîc significat, id est, ὥνεκα:
 sic ἔστω καὶ ὑπὲρ. ἐγκλημάτων.) perfidians
 enim obijcit. οὐ δέ.) συμπερασματικόν,
 ergo non prætermittenda occasio: nec constantium
 hominum periculum negligendum. ἀφίνει.) **Αφίνεμι.**
 ἀφίνεμι φωνῶν, vocem mitto. ἀφίνεμι καὶ ῥόν,
 id est, ὀλιγωρῶ καὶ ῥόν. ἀφίνεμι τινὶ δεινὰ, atro-
 cia scelera alicui condono, πῶδ' ἢ πῶδα πρ. ἀφίνεμι
 δ' ἄκρυα, lachrymas profundo, πρὸς πολυ-
 κλέα. ἀφίνεμι ψυχῶν, animā efflo, ibidem. ἀφίνε-
 μι ὀργῶν εἶστίνα, irā in aliquē effundo, Phil. 2.
 ἀφίνεμι τινὰ δι' αἰτίας, culpa libero, Plut. in
 Alex. ἀφίνεμι τὸ φρόνημα καὶ τὴν ἐλπίδα,
 spiritus ἔσθ' ἑμὴν depono, ibidem. ἀφίνεμι τινὰ εἰς
 σφοδρῶν, tributum alicui remitto, Diod. lib. 20.

πεπόνθατε.) Idem uerbum bis posuit: τὴν μὲν
 ταυτότητι ὀνομάτων utimur: quando rei ali-
 cuius unum nomen est maximè significans, ut hoc lo-
 co: τὴν δὲ ποικιλίαν, cum omnia sunt per æquē illis
 stria, u in principio Isocrat. ad Demonium, γνῶ-
 μη, διόνοια: τιμῶν, ἀγαπῶ. Hermog. in meth.
 διενότητι. Ponit iam κατ' ἀντίθεσιν τὸ ἐκ
 ἐκσώματος καὶ ὁ καὶ τὸ σύγκρισιν: Si hanc occa-
 sionem neglexerimus: idem nobis accidet, quod an-
 tea sæpe accidit. Vt enim antè nostra negligentia Phl
 lippi

Bellum Eu-
bœense.

lippi potentiam auximus: ita nūc etiam augebimus.
Ex iisdem enim institutis iisdem ferè exitus quouis
tempore existunt. Ideo causas rerū, earumq; pro-
gressus homo uidet: similitudines comparat: rebus
præsentibus annectit futuras, ut inquit Cicero: quæ
observatio *συμπαρατίσις* dicitur. Eὐβοῶ-
σι.) Quum Eubœa dissensionibus intestinis pertur-
bata esset: quumq; nonnulli suaderent Atheniensi-
bus, Plutarchum adiuuare: bellumq; sumptuosum
et minimè gloriosum suscipere: Demosthenes pri-
mus ac solus, aduersarijs id ualde ægrè ferentibus,
dissuasit. Paulò post Athenienses, turpiſsimè ac in-
digniſsimè ab ijs, quibus opem tulerāt, tractati, tum
demum fidele Demosthenis consilium cognouerunt.
Orat. de pace. De hoc bello, et quomodo Atheni-
enses à Chalcidensibus malè accepti fuerint, Aeschi-
nes in orat. in Ctesiphontem Demosthenem accu-
sans, multa narrat. Vide et in Diodoro: qui uni
factioni Eubœensium à Thehanis, alteri ab Athe-
niensibus auxilium latum scribit. Βεβούθ.) ad-
uersus Thebanos, ibidem. Participium temporis et
ordinis. Prius enim opem tulerunt, quàm domum
redierint. Orator hoc loco non tantū est *παραδείγμα-
τικὸς*, sed etiam *ἐνθυμηματικὸς*. Enthyme-
ma est ex comparatione similium causarum et effe-
ctorum. Si nō utemur hac occasione: Philippi opes
magis

magis crescent, nostræ diminuentur. Hoc probat ex
 emplis ἐπαγωγῆς ῥητορικῆς. Amphipolis, Pydna,
 Potidæa, Methone, Pagasæ neglectæ, nobis nocue-
 runt, illum amplificarunt. Ergo idem nunc etiam,
 nisi cauebimus, accidet. Sed tractatio huius loci item
 est ὑποθετικῆς, ut illa superior de Olynthiorum
 constantia. ἡκω βεβονθηκὼς dicitur, ut apud la-
 tinos, obsonatu redeo, per posterius supinum. utrum
 que enim motum de loco significat. Est hic ἀφ' ἧς
 σις unius exempli separatim: habens σωτομίαν
 καὶ σαφάνειαν. Pertinet item πρὸς τὴν ἀλήθει-
 ας, quia ἐμπερίστατον: et propter easdem illas
 circumstantias, ἃ τὰ ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους,
 ἐμπερίβολον. Quis aderat? Hierax et Strato-
 cles Amphipolitani. quando? quum ex Euboea re-
 dissemus. Vbi? in hoc subsellio. Quamobrem? ut uos
 reciperetis. Quid? Amphipolin. Quomodo? cum
 classe uenientes. Quid factum? negleximus, est τὸ
 παραλειφθῆναι. Quid consecutū? multa postea per-
 pressi sumus, et Philippus creuit, τὸ ἐκβαλῆναι.

ὑμᾶς ἐκπλεῖν.) Pulcherrimus casuum ἡγε-
 ματισμός. Solet Demosthenes rerum malè admini-
 stratarum se quoque participem facere: ne populum
 nimis accusare uideatur: laudem uerò omnem illi
 concedere. Hoc mutatione personarum, consequi-
 tur. Itaque primum dicit: post auxilium Euboeensi-
 bus

Conformatio
 casuum.

bus latum reuerſi ſumus: quaſi ipſius quoq; culpa
res in Euboea malè geſta ſit: quum tamen opem illis
ferri à principio diſſuaſerit. Deinde: Hierax et Stra-
tocles uos iubebant Amphipolin recipere: tanquam
ea laus populi ſolius ſit. Poſtea: ſi noſtræ utilitatis ra-
tionem habuiſſemus: iterum uitium negligentiae ſe-
cum facit commune. Poſtremò ad populi perſonam
redit: teneretis Amphipolin. *πρεχόμε.) πρέχο-*
μαι προθυμία, praſto alacritatem. πρέχομαι
Τινι μεγάλας χείρας, magna alicui adiuuēta ad-
fero. Sed πρέχω Τινι πράγματι, moleſtiam exhi-
beo. ὅς ἀγαθὸς ἀνδρὸς εὐλαβέσεσθαι Τινὰ πᾶ
ρέχω, ex bono uiro cautiorē aliquem reddo: aut, ut
Cæſar loquitur, redigo. Demoſth. γν̄ προοιμίαις.

ὅτι τ̄ Εὐβο.) Athenienſes alijs, quàm ſibi, pro-
uidendi ſtudioſiores: et communis Græcorum liber-
tatis deſenſores: honeſtatemq; ſemper utilitati præ-
ferentes, Orat. ποδὶς εφ. εὐ Olynth. 2. εἶχετ̄
αὐ̄.) Particula αὐ̄ γν̄ τῇ ἀποδ' ὅς τ̄ πλά-
σεω cum præterito indicatiui, nō aliorum modo-
rum, iungitur. Eſt hic τὸ κτλ συσροφλὴ χῆμα:
figura contorta εὐ rotunda, facta ἐπεμβολαῖς
plurium ſententiarum: de qua Hermog. γν̄ τῇ πᾶ-
ριβολῇ, δεινότητι, καὶ γοργότητι. Καὶ
πάλιν.) Ιᾷ σιωαθροισμός exemplorum. τὸ ἀ-
σύνδετον χῆμα, καὶ τὸ μετὰ σιωδίσμων,
ambo

ἀσύνδετον
ἐν πολυσύν
δετον.

ambo μέγεθος καὶ πλῆθος efficiunt, sed nō eodem modo. Hoc enim, πραγματικὸν πλῆθος ἢ μέγεθος, rerum multitudinem aut magnitudinem separatim positarum: illud uerò ἡθικόν, remissius, et quasi familiarius: quum omnia contorta simul feruntur, ut hoc loco. Itaque potius hoc δεσμευμένον, colligatum: illud λελυμένον, dissolutum, uidetur. coniunctiones enim res distinguunt: ut singulae per sese conspici possint: Vbi uerò ea absunt: res, et si multiplex est, tamen ob celeritatem incisorum connexa, et quasi una uidetur. Sic Hermogenem sentire arbitror in methodo διονότητος.

ποτίδνα.) oppidum Macedonia in Thermaico sinu, Plin. libro quarto cap. decimo. ποτίδνα.) In Macedonia quondam in Pallenensi Isthmo Potidaea, nunc Cassandria Colonia, ibidem. μεθώνη.) Methonen esse in Messenia dicit Mela: hodie Modona. In regione Magnesia Methone oppidum situm est: quod quum obsideret Philippus: oculum ictu sagittae amisit: quam iecerat Aster oppidanus inscriptam his uerbis: telὺ Philippo hoc Asteris mortem dabit. cōtrὰ Philippus telum, in quo scriptum erat: tollet Philippus Asterem captum in crucem: coniiciens, aberravit. Vlp. et Solinus in Polyistore cap. 14. παγασαί.) Pagasam in sinu Pagaseo Mela ponit: In Thessalia oppidum Pagasa, postea Demetrias

Philippus oculum amisit.

metriis dictum, Plinius libro quarto capite octavo.

ἵνα μὴ.) ἔκαστ' ὑποστροφῶν, χῆμα γοῶν, κατ' ἐπεμβολῶν τῆς πρᾶξις φωνῆς: ualde aptum narratiunculis. Fit autem hoc modo. Primum ponitur ἀφήγησις, ut: τὸ γὰρ φωκικὸν οὐ σάντ' ὁ πολέμας. Deinde ἐπεμβάλλεται ἡ ὑποστροφή, ut: ὃ δὲ ἐμὲ (ὃ γὰρ ἔγωγ' ἐπολιτευόμενῳ πωτότε). Tertio fit reditus πρὸς τὴν ἀφήγησιν, ut: πρῶτον μὲν ὑμεῖς ὅτ' ὠδίασε. etc. est locus ex oratione πόδας φανῶν. Quod celeriter, et sine coniunctionibus, dicit: indicat, eum metuere: ne potentem faciat hostem. Quod uerò cetera uult omittere: non uult terrere auditorem.

ὅτι τοῦτο.) occupatio, ne dicant, se non potuisse omnibus simul succurrere. ὥς προσῆκεν.) προσηκόντως: ἀλλ' ὁ ξένος, ὅτι ψήφισμα κενόν, καὶ τὰς ἀπὸ τοῦ βήματος ἐλπιδὰς ἐκπέμψαντες, Philip. 1. τὸ μὲν προθύμως, ὅτι αὐτὸς δὴς: ὃ δ' ὥς προσῆκεν, ὅτι πρᾶσκειν ἔδει.

ἐβοηθήσαν αὐτοῖς) auxilia fortè tulerunt, sed mercenario, nō urbano milite: ideo dicit, αὐτοῖς.

χῶμα.

ἐχῶμεθα.) Sic Cicero pro Sex. Roscio Amerino de parricidarum supplicio. Noluerunt feris corpus obijcere: ne bestiis quoq;, quæ tantum scelus attigissent, immanioribus uteremur. χῶμα ἔτινι, familiariter aliquo utor, orat: in Midiam. Οὐκ οἶδ' αὖ,

οἶδα, ὅ, τι χρώμεν ἐμαυτοῖς, id est, ἀμνησάντων,
pendeo animi: nescio, quid agam: Lucianus ἐν τῇ
νεκρομαντείᾳ. Εὐδελεύοντο, πῶς χρησέσθαι
πρὸς τὸ πρὸς νικάνορα πολέμου: deliberabant
de bello contra Nicanorē administrando: Diodorus
libro decimo-octavo. ἐχρήσατο φιλανθρώπως
πᾶσι, cum omnibus humaniter egit, Plutar. in A-
lexandro. χρησάμενος ναῦς πρὸς αὐτὸν, ἀπε-
σείρησε: naues quum ab eo utendas sumpsisset, ab-
stulit: idem in Antonio. Nam χρησάμενος utendum dare
significat Demostheni in orat. πρὸς Τιμόθεον.

Νῦν δὲ.) Post δὲ πλεονάζον, καὶ τὰ πρὸς αὐτὸν
θνήσκοντα, sequitur δὲ ἀληθές. προῖέμενοι.) τὸ
πραχθέν. αὐτόματα.) αὐτομάτως. οἰόμε-
νοι.) ἐλπίσματά τε. Sunt participia τὸ ἴδιον
πρὸς, μετὰ διαίρεσιν τὸ χρόνος: quomodo αἴ-
κτερον Philippon. ὑπογραφή καὶ χαρακτηρισ-
μός τῶν ἀργῶν, ignavorum hominum descriptio.
Ulpianus. ἠνέχθησαν.) δὲ ἐκβαλόν, ἢ τὸ αἰτίαν
τοῦ, euentus aut effectus. Rursum σχηματισμὸς
primæ personæ, ἐν ciuium appellatione, lenit τὴν
βραχύτητα: tametsi alioqui sententia tractatur
ἀποφανόσθαι. ἡμεῖς.) μονονοχὶ συγκατασκευ-
άσαντες αὐτοῖς πάντα, Olynth. 3, δὲ ποικί-
λόν αἶτιον. Magna uis in hoc pronomine: ideo
extremum in isto membro positum.

μω.) καθίστημι τινα μέγαν, alicuius vires aug-
 geo. καθίστημι τινα ἄρχοντα, ἢ ἱερέα, creo a-
 liquem magistratum: in sacerdotum collegium coo-
 pto: Demosthenes in proamijs. καθίστημι τινα
 εἰς κρείσιν πρὸς τοῖς δικασαῖς, in iudicium addu-
 co: in oratione πρὸς Σεφάνδ. Est etiam uerbum
 neutrum, ut idem Philip. 2. ὁ Φίλιππος κατέ-
 σθη κύριος τῶν πυλῶν, Philippus Pylas occupauit.
 Et in orat. pro Megalopolitanis, ἐν φόβῳ καθέσθαι
 ναί περὶ ἑαυτοῦ, in metum venire de sua salute.
 Cui contrariū est illud in orat. in Neeram: τὸν μοι
 χὸν εἰς φόβον καταστήσας, πρᾶττεται μὲν ἄς
 τριάκοντα: metu adultero iniecto, triginta minas
 exigit. Idem in exceptione aduersus Apaturium: εἰς
 λόγον καταστήσας, δίκαια ἔλεγε: quum ab eo
 rationes poscerentur, æqua dicebat. τῆς λικυῶν.)
 τὸ πηλίκον, ἢ δὲ πόσον, μετὰ προσληπτι-
 κῆς συσκευίας, ἢ οἷον εἰ παραδοξολογίας.
 Periodus hæc est ὀνομασικὴ, habens ὀρθότητα.
 Hactenus illa fictio de damno et dedecore futuro,
 nisi caueatur: cuius in parte priore διὰ τὴν περὶ
 δειγματικὴν ἀπαρίθμησιν copiosus fuit: et
 ut Hermogenes dicit, μεσός. In altera ualde lenis.
 Tantum enim de superiorum temporum uitijs locu-
 tus est: quid uerò iam esset futurum, nondum planè
 dixit: coniectura tamen facilè Athenienses assequi
 poterant.

potuerunt. Sed postea apertius dicet. Νυνὶ δὲ καὶ
 ρός.) Quaedam exemplaria habent: νυνὶ δὲ καὶ
 ρός ἢ κε. τίς δ' ἐστὶ; ὁ δὲ Ὀλυνθίων: αὐτόμα
 τ' ἐπὶ πόλει. Vt illud, τίς δ' ἐστος, sit interroga
 tio. Est ἐπὶ πανάληψις τῶ καίρου τῶ ἡδὺ παρόν
 τος, ὡς περ κατ' ἀντιπαράβολον. Antè enim
 fuit quasi παρ' ἐκβάσις: siue, ut Lucianus uocat,
 παραπροπῆ: εἰς τὰ παρ' ἐληλυθότα ἅμα
 τήματα, ἢ τὸς ἡμελημένους καίρους. Iam er
 go est ἐπὶ πάντοδ' ἐπὶ πρὸς τὴν αὐξήσιν praesentis
 occasionis: ἢ est παραμυθία, consolatio ciuium
 suorum: adhuc posse damna illa sarciri: si modò ipsi
 sibi non uelint deesse. Amplificatio uerò sumitur
 ex circumstantijs. ὁ δὲ Ὀλυνθίων.) prima πα
 ρίσις, ὅτι, habens personam finitam. Quæ est
 illa occasio? Olynthiorum: qui maximè Philippum
 ἢ oderunt, ἢ metuunt: ut antè dixit. αὐτόμα
 τος.) altera, δὲ πῶς, pertinēs ad causam efficientē.
 Quomodo uenit? sua sponte, ἢ πὸ τύχης. Vtrὸ
 enim Olynthij ab illo deficientes, nostrū auxiliū im
 plorant. ὁ δὲ δολενός ἐστιν.) tertia, ἢ ποσότης
 ἢ συνγκρίσις. Quanti momenti est? non mino
 ris facienda, quàm superiores occasiones. Fideles
 enim erunt Olynthij: ἢ iidem opibus ualent. Nam
 non modò nobiscum, sed cum Lacedæmonijs etiam
 aliquando bella gesserunt. Vide Xenophontem li

bro quinto de rebus gestis Græcorum. ἑλάντω
 τωρ.) Ponit hoc tanquam αὐτόπιστον. Οὐ γάρ
 εἰ τὴν προτάσεωρ ἡνδλοφον κατασκευασέωρ
 ἀλλ' ἐφ' ἐτορὰς ἡννοίᾳς μετὰ βατέωρ. καὶ
 ἔμοιγε.) Επίκρισις, iudicium oratoris, comple-
 ctens quartam circumstantiam: quæ est causæ con-
 ficientis: et ex ijs, quæ præcesserunt, ἡ συλλο-
 γισμὸν, ratiocinatione rhetorica, σοχασικῶς
 concluditur. Quia enim istud periculum est Olyn-
 thiorum: et ij sua sponte auxilium petunt: eaq; oc-
 casio magnificienda: nulla res alia, nisi deus, autor
 et huius et aliorum commodorum uidetur: præ-
 sertim cū Athenienses hæcenus in summa desidia
 mirabiliter tamen conseruati sint. Diuinum autem
 munus reiicere: animi est nimium superbi atque im-
 pij: sed gratiæ potius maxime habēda. Οὐ τοι ἀπὸ
 βλῆτ' ὅτι θεῶν ἐρικυδέα δ' ὦρα, ut est in libro
 Iliad. tertio. δοκεῖ.) ἡννοίᾳ ἡθικῇ tractatur
 etiam ἡνδ' οἰᾶσθ' ἡθικῇ: ne temerè de dijs asseuera-
 re uideatur: sed loqui πιθανῶς, probabiliter. Ideo
 dicit etiam ἔμοιγε: non autem, τοῖς ἄλλοις, ἢ πᾶ-
 σι. τὴν παρὰ.) τὴν δέωρ ἐν ἐργεσιῶν. κα-
 τὰς αἰς.) Participium ὑποθετικόν: id est, εἴ τις
 κατασάη. καὶ περ ὅκ.) πρόληψις πρὸς
 τὸ ἀντιπίπτειν, quod est: Si dij nobis ita fauent:
 quī fit, quòd res pub. tantam rerum suarum dimi-
 νικτιον

mutationem fecerit? Orator concedit, res non in opti-
 mo statu esse: sed horum malorum non deos, uerum
 ipsos sibi Athenienses autores esse dicit. Itaq; τὸ ἐπὶ
 βαῡ est uitiosus reipub. status. Διακρίσις τῶν
 ποικιλικῶν αἰτίων est: non dij, sed nos in cul-
 pa sumus. Hominibus negligentia, beneficentia
 dijs attribuitur. Est αὐτίθετον ῥητορικόν, fa-
 ctum rebus inter se differentibus. Particulam καί-
 περ adhuc semper cum participio, neq; cum geniti-
 uo tantum, uerum etiam cum alijs casibus, constru-
 ctam inueni. Ei respondet ex altera parte τὸ ὁμως.
 Aliquando tamen subaudiuntur, ut Aristot. libro
 primo, capite sexto ethicorum: ἀμφοῖν ὄντων φί-
 λοι, ὅσιον προτιμᾶν τὴν ἀλήθειαν. ὁμως.)
 Etia in rebus aduersis benè de dijs sentiendū et loquē-
 dū. αὐ̄ ἔχει.) Ἀρ̄ hic δ̄ προσῆκον significat: id
 est, ὁφείλει ἔχει. Et nota eam hoc loco, quoniam
 quedam fuerunt inter ecclā, κατ' ἐπαναλέγειν
 iterari. εἰκότως.) ostendit τὸ δὲ ἵκατον φιλὺν
 χαρισίας. τὸ μὲν γάρ.) Iam illa distinctio cau-
 sarum et effectorum. πολλὰ.) illa, quæ antè
 enumerauit. ἀπολωλεκγύαε.) passiuè hoc lo-
 co accipi uidetur, pro ἀπολωλεγύαε. Sic ἡλωκὼς
 ab ἀλίσπω, libro 20. Diodori. Eos enim, quos ca-
 ptos ex ciuitate Ityca machinis Agathocles alligauit. Præterita
 uerborum.
 rat: quò facilius oppidani misericordia erga suos,

καίπερ.

commoti, ciuitatem tyranno traderent: τοὺς ἄλλω
 λότας δὲ Ἰφύκην nominat. Cōtrὰ praterita pas-
 sua aliquando aetiuè usurpata inueniuntur, ut in
 orat. ποδὶ σε φάνε, πεποινημένον. Ἰσὲ ἡμᾶς
 τὰ κτλ τὴν φωκίδα ὑφ' ἐαυτοῦς πεποινη-
 μένους: scitote, nos Phocidem occupasse. Et κατε-
 λημμένους libro decimosextimo Diodori: οἱ μὲν
 δὲν βάρβαροι τὴν ὑπὸ ὄρεα κατελημμένοι,
 τὴν ἡσυχίαν ἡγοῦν. Barbari, qui subter montem
 confederant, non sese commouebant. (Ὁ ἡμετέ-
 ρος.) Iterum illa ὡς εἴκει, qua se quoq; accusat.
 Est δὲ φθαρτικὸν αἰτίον ἢ ἀμέλεια: καὶ δὲ ἀ-
 λυτὸς αἰτίον τὸ δυσυχημάτων. δεικ.) ὅ-
 πολα μὲν οἱ, ut ab initio dixit: ἡγοῖτο, ut Lu-
 cianus γὰρ τῇ τὸ θεῶν κείσει dicit: τὸ φθαλμῶν
 ἡγεῖσθαι τὴν διαμαρτίαν, oculis errorem in ui-
 dendo assignare. τὸ δὲ μήτε.) Ο θεὸς εὐεργε-
 τητικὸς, καὶ τὸ συμφερόντων ἀναιτίον. Iste sen-
 tentiae pertinent ad proprium δὲ πρὸς ἐτόρον:
 quod in comparatione positum est. Hominum est er-
 rare ἢ negligenter agere: dei uerò hoc minimè, sed
 mortalibus prodesse. Sententia grauis, μήτε ἢ ἀμαρ-
 τῶν δὲ θεῶν, καὶ πάντα κατορθῶν. μή-
 τε πάλαι.) Dilatio poenarum, quas hominum so-
 cordia ἢ improbitas meretur, etiam in beneficijs
 diuinis numeranda. τῶν.) τὴν τὸ πολλῶν ἀ-
 πώλειαν.

πῶλαια. πεφικνύα.) γεγενῆσθαι dicit in
 exordio secundae Olynthiacae: ubi eadem ferè de dijs.
 παρὰ πίπτειν, φαίνεσθαι, γίγνεσθαι, uerba sunt
 bonae fortunae, aut beneuolentiae diuinæ: non laboris
 aut industriae humanae: quemadmodum etiam ibidem
 οἱ ὑπὸ φητι τύχης παρὰ σκευαδόντες σῦμα
 μαχοι dicuntur. ἀντίρροπον.) Translatio à
 bilancibus: in quibus uni ῥοπή altera ῥοπή, ut ut
 trinq; momenta sint paria, opponitur. ΚΑΙ ΠΗ-
 ΜΑ καὶ νεῦμα μόνον αὐτὸς ἀγαθῶν, μυρί-
 οῖς ἑνὸς μήμασι καὶ πολλοῖς ἀντίρροπον
 ἔχει πῶσι: Plutarchus de Phocione. αὐτὸς
 δῶμεθα.) Quid iuuant occasiones, si nolis uti? De-
 us est τοῦ ἀπλῶς ποιῆσαι καὶ τῶν ἀγαθῶν:
 sed nostra diligentia, ὥς σπουδαία debet accedere.
 εὐεργέτημα.) Apparet in hoc loco, uerbum τίθε-
 ναι, cum acceptum referre significat, cum genitiuo
 solo positum, de re mala dici, ut: τίθημί τι φητι
 μελέϊας τινός. Sed si in re bona usurpari debeat:
 addendum esse nomen eius rei in casu accusatiuo, ut:
 τίθημί τι φητι πρὸς τὸ θεῶν εὐνοίας εὐεργέ-
 τημα. Nisi quis dicat, etiam bonum fuisse, si dixis-
 set orator: φητι ἡμετέρους αὐτὸς θεῶν ἀμελείας
 ἀμαρτάνειν ἢ ἀφροσύνην. Sed eum, ne nimis es-
 set durum, hoc omisisse. ἔγωγε.) Ego quidem:
 sed de aliorum iudicio nescio. καὶ πόρῃ est. Hoc loco

τίθημα

Concinnitas
Isocratea.

esset ἢ πρόσωσις, figura Isocrati amicissima: si ta-
lis ambitus fuisset. τὸ μὲν γὰρ πολλὰ ἀπολω-
λεμένη καὶ τὸ πόλεμον: ὅτι ἡμετέρας ἀμε-
λείας αὐτὸς δεικνύει. τὸ δὲ μήτε πάλ-
λαι ὅσον πεπονθέναι: ὅτι πρὸ ἐκείνων εὐνοί-
ας εὐεργέτην ἄρ' ἐγωγε θείω. Sed Demosthe-
nes, qui τῇ πιθανότητι καὶ τῇ ἀληθείᾳ stu-
det: ornatum autem sophisticum fugit: interponit
τὸ, πεφηνέναι τὴν τινὰ ἡμῶν συμμαχίαν ἰσ-
τῶν αὐτὶς ῥῶπον, ἄρ' βουλόμεθα χῆδος: atq;
ita circumductionis illius concinnitatem τῇ κατ'
ἐπεμβολῇ διακοπὴν uitat. Vide Hermogenem
περὶ τοῦ κάλλους. Hinc Isocratis orationem, pro-
pter uoluptatem theatro accommodatam, pugili-
bus: Demosthenis uerò, ob uim ἔσ' acrimoniam, mili-
tibus, Philippus comparabat. Plutarch. in Demo-
sthene. ἀλλ', οἶμαι.) Illustratur hominum stoli-
ditas, ἔσ' ingratus in deum pro beneficijs oblati ani-
mus, pulchra similitudine. Est ἐπεξεργασία ὁ-
δυστική, καὶ ὑποτιμητική ὅτι τῶν ἀνθρώπων
πρὸς τὴν θείαν εὐνοίαν ἀναιδεσίας, καὶ ἀχα-
ριστίας. Est τόπος κοινός, θέσις, ἢ πρὸς
κοινὴν: dehortans Athenienses ab eiusmodi uitio: et
ad uigilantiam, diuinæq; benignitatis agnitionem,
adhortās. Tractatio eius constat quatuor partibus,
propositione, simili, re proposita, sententia genera-
li.

II. ὅπερ (C.) ἡ πρότασις φησὶ ὁμοιώσεως.

Ἀρμὴν γάρ.) τὸ ὁμοιον, ἡ πρόσληψις τοῦ ὁμοίου, κατ' ἀντίθεσιν. ἀναλώσας.) λαμβάνω ἀναλώσας, paulatim ἔσ' imprudens consumo. Licet quoq; dicere, ἀναλίσκω λαμβάνων. Lucianus enim in dialogo Apollinis ἔσ' Mercurij: εἶτα ὁ μὲν ἄρ' εἰσέρχεται λαθών. Sed uidetur tamen esse discrimen: ut uidelicet τὸ λαμβάνων ἀναλίσκω significet consumere per imprudentiam: ita ut ipse non sentiam meum uitium. Sed τὸ λαμβάνων ἀναλίσκω sit cōsumere ignorantibus alijs, clam alijs. Itaq; illud imprudentiae ἔσ' stultitiae: hoc fraudis ἔσ' insidiarum est. In necyomantia Lucianus: ἐλελήθει δ' ἐμαυτὸν εἰς αὐτὸ, φασί, τὸ πῦρ ἐκ τοῦ καπνὸς βιαζόμενος. Et in dialogo Apollinis et Vulcani: C' τὸ γὰρ ὅς' εἰλκυσε λαθών τοῦ καλὸς τὸ ξίφος. Frequens uerò est λαμβάνων σὲ ποιώντι, clā te aliquid facio: ἔσ' tunc eiusmodi additio pronominis facit: ut id uerbū ad alias etiam personas referatur. σωμανάλωσε.) Ἀναλίσκειν τὸ χάρις, ἄκνυρόν δ' εἰ κατὰ χάριν. Hoc tamen loco σωμανάλίσκειν τῷ χάρις, ὅτι τῷ συζυγίᾳ τῆς τροπῆς πρὸς τῷ ὁμοίωσις: quae adiunctio ex praepositione σὺν intelligitur: magnam habet elegantiam. Solent boni scriptores, quum uerbis translatis uti coeperunt, eas

Translationes
continuas.

continuari: id quod summam laudem semper habuit. Sic hoc loco sunt, χημέϊα, κτήσις, λαβεῖν, σῶζειν, ἔχειν, χάρις, ἀναλῶσαι, συναλῶσαι τῷ χάρις: quæ uerba omnia ad eandem rem pertinent. Nota uerbum ἀναλίσσω in aoristo primo usurpari sine augmento. τῷ χάρις.) Figura ἀντιστροφῆς: quia in fine duorum membrorum idem uerbum χάρις ponitur. Hermog: περὶ ἐλάλδς. κὺ περὶ.) ἢ ἀπόδοσις τῷ προτεθέντῳ. πρὸς γάρ.) ἢ καθολικὴ γνώμη, κὺ οἶον ὑπὸ φωνήμα. προὔπρξάντων.) aliàs πρὶν ὑπαρξάντων. κέινεται.) Cicero pro Rabir. Posthumo: hoc plerumq; facimus, ut consilia euentisponderemus. Et epist. 7. lib. 1. fam. ex euentis homines de consilio existimant. Et ibidem: iudicium factorum non tam ex consilio, quàm ex euentu homines faciunt. Διὸ (C.) συμπαρασμάτιον, C. ἐπανάληψις τῆς προτάσεως τῷ λόγῳ: ὅτι βοηθεῖον τοῖς Ολυθηίοις: cuius loco ponit Ἰεὺ ἐπὶ μὲν. Ita conclusiuncula est ἀόριστος, non εἰδική. Nō enim Olynthios nominat. τῶν λοιπῶν.) τῶν μελλόντων. ταῦτ' ἐπαγορῶν.) τῷ ἄγαρ ἀμέλεια κὺ τοῖς ἀνώχρῳοις. ἀδοξία.) Haecenus, ubi de occasione oblata dixit, τὸ δ' αὖτα τὸν: ubi superiorem ignauiam reprehendit, τὰ ἐκβαύτα κακὰ: ubi presenti opportunitate

unitate uti adhortatus est, δ' ἐκ βυσσοῦν ἀγα-
θὸν ostendit. Hoc loco meminit etiam τὸ γινώσκειν.

ἀπορροῦσθαι,) tanquam rubiginem aut aeru-
ginem exteramus. Nostra enim negligentia nobis de-
decus, ut situs ferro rubiginem, induxit. Videtur e-
nim à ferro, aut are, aut similibus rebus, hoc uerbū
sumptum: quæ exacuuntur: & expoliuntur, ut rur-
sum splendescant. Cicero pro lege Manilia, maculam
superiore bello susceptam delere, dicit. Εὖ δὲ πρὸς
ἀπορροῦσθαι.) Dixit de occasione: quam non esse amit-
tendam, hortatus est. Concurrerunt ibi plures loci
status negotialis, facultas, utilitas & detrimentum,
honestas & turpitudine, euentus. Venit nunc ad id, ut
ostendat: nisi ista occasio teneatur: fore, ut in agrum
Atticum inuadat Philippus. Habet hic locus δ' τῆς
βλάβης ἐκ βυσσοῦν explicatius & illustrius
propositum. Tametsi est ibi quoq; τὸ ἀέχρον. Tur-
pe enim pati hostem in Atticam irruere, non mo-
dò detrimentosum. Aristoteles in ethicis duo gene-
ra tradit hominum: quæ à Cicerone in partitiones
oratorias translata sunt: unum τῶν πολλῶν, καὶ τῶν
φειδύλων: alterum τῶν χαριζντων, & τῶν φιλο-
κάλων: quales sunt, qui uel ad rempu. se contule-
runt: uel in contemplatione rerum se totos abdide-
runt. Diligenter uerò in consilio dando uidendum:
inter quos homines uerseris: doctos ne & elegan-
tes,

Genera hominum.

tes, an rudes atq; impolitos. Illos enim honestas delectat: hi rebus omnibus anteponunt utilitatem. Hoc etiam uidit hic prudentissimus orator. Quum enim in populo Atheniensi, etsi is egregius esset: tamen non omnes eruditi expolitiq; essent: sed magnus agrestium liberaliumq; hominum numerus: ad utriusq; generis opiniones orationem accommodauit. Itaq; propter illos antea inter alia etiam locum honestatis attingit: cum τὸ ἀλόγιστον nominauit: etsi ea mouet etiam indoctos: propter hos aut iam damnum ac detrimentum commemorat. Nemo enim tam agrestis: qui non, si minus honestate, periculo tamen rei et uitae amittendae, moueatur. Saepe tamen etiam homines bene instituti languent: uiriq; boni dormitant: praesertim Athenienses, quorum tarditatem in rebus gerendis ubiq; Demosthenes accusat. Quare his quoq; faces hoc loco admouet: ut excitet, alacresq; reddat. Ita utrisque non separatim modo, sed etiam coniuncte consulit.

προϊήματα

προσόμεθα.) ἢ πρότασις, feramus auxilium. τὸ κεφάλαιον πραγματικὸν τὸ βλαβεροῦ τοῦ ἐκκροσμοῦ: aliàs Philippus nostram ditiationem uexabit. Tria sunt hic ordine posita καὶ μέθοδος οὐκ ἐν κρινείας: Olynthiorum destitutio, urbis eorum euersio, licentia Philippi quoquò uersus proficiscendi. προϊέειν τὸς συμμάχους, etiam latine dicitur proijcere socios: hoc est, ἐγκαταλείπειν

ταῖς

παρ' τοῖς δ' εὐνοῖς, destituere, negligere. Sic τὰ
 κοινὴν συμφέροντα προΐεω, in orat. πρὸς τοὺς
 φάνε, salutem communem negligere. προΐεω πρὸς
 λεμον εἰς τὴν χώραν, bellum in agrum suum ad-
 mittere, orat. 3. Philippica. προΐεω ἑαυτοῦ δι-
 citur in orat. περὶ παρὰ πρὸς βείας de prodito-
 re, qui pecunia se redimi patitur: aut de eo, qui ad
 quamvis rem in honestam auro aut rebus alijs addu-
 ci se permittit. προΐεμα ἤμᾳ τινὶ ἐναντίον,
 contra uoluntatem alicuius loquor, ibidem. Sic προ-
 ἔω φωνῶ libro decimosexto Diodori de capris
 dicitur, id est, φθέγγεω. προΐεω τὰ ἑαυτοῦ,
 est liberaliter impendere, orat. πρὸς φορμίων α-
 ὑπὲρ δαυείδ, ὅ περὶ σφάνος τῆς ῥιγκρα-
 χίας. φρασάτω.) περὶ τῆς πρὸς τὸς ἀκρό-
 τας περὶ τοῦ λόγου ἀποδείχθη μὲν.
 Percontatio ad auditorē de re, quam mox probatu-
 rus est. De qua figura γὰρ τῆς δεινότητι. βασι-
 λειν) significat exercitiū ducere, cū copijs proficisci.
 ὅποι.) quocunq; libido eius feret: ergo etiam in
 Atticam. Est τὸ ἀόριστον ἀντὶ τοῦ ὀρισμένου.
 Ostendit, non Olynthiorum, sed Atheniensium, sa-
 lutem agi. Ἀρά γε.) ὑπὸ χείρην ματοχασικόν
 ἀπὸ τῆς βαλάνσεως τοῦ φιλίππου: uolet in
 Atticam uenire Philippus. Quare? quia omnes eius
 curae et labores, hactenus semper in amplificando
 regno

regno suo elaborarunt. Ita probat τὴν βέλυσιν
 ἐκ τῆς ἀρχῆς τοῦ νυνὶ χρόνου πεπραγμένων. Est er-
 go ἀπαρίθμησις rerum à Philippo gestarū, sum-
 pta ex loco adiunctorum: ἔσ' argumentum coniectu-
 rale, habens compositionem superiorum temporum
 cum tempore futuro. Vt haecenus Philippus fecit:
 ita etiam deinceps faciet. μέγας γέγονεν.) με-
 γίστῳ κατεσκέυασε τὴν καὶ τὴν εὐρώπῳ δι-
 νασειῶν τὴν ἰστίαν βασιλείαν. ἀδυνάτης.)
 ἐλαχίστας ἀφορμαῖς χρησάμενος. Multis uer-
 bis Diodorus, ut historicus, hanc sententiam πρὸς
 φρασσε, circumscripsit: quam, ut Atticus orator,
 paucis Demosthenes effert. Est propositio enumera-
 tionis, tractata ἐρωτήσας φιλικοῖας ὕνεκα.
 Omnes autem sententiae κατὰ σκετικὰ referuntur
 ad ideam τῆς εὐκρινείας. Et est interrogatio lo-
 co πρὸς ἀνέσεως, admonitiῶς: uidete, quomodo cre-
 uerit. τὸ πρῶτον.) ἡ ἀπαρίθμησις, continens
 quasi τὰ ἀπ' ἀρχῆς ἀρχὴς τέλους in rebus gestis Phi-
 lippi. ἡ ἀπαρίθμησις pertinet πρὸς τὴν περὶ
 βολὴν, ἐπειδὴ ἐφέλκεται ἄλλας ὁμοίας: sed
 ista enumeratio, quoniam breuibus membris ἔσ' in-
 cisis distinctè absoluitur, potius τῆς εὐκρινείας ἢ
 ἀφελείας est. Methodi uerὸ εὐκρινέως, ordinem
 rerum in exponendo seruare. Figura etiam τὸ πῶς
 σκετικὴ ad eam pertinet: hoc est, cū interrogati-
 onē

tionem responsionem ipsi subiicimus. **Αμφίπο-
λις.**) Quam Philippus oppugnans, dicebat se ideo
obsidere, ut Atheniensibus traderet: postquam eam
cepit, etiam eis Potidæam eripuit. Orat. in Aristogi-
tonem. Amphipolin autem suo decreto Philocrates
perdidit, orat. de pace. Hic locus est numerosus, et
tamen breuissimus: numerosus rebus, breuissimus
verbis. **Δετταλίας.**) contra Pitholaum et Lycophrone-
m. Philippus, de bellatis Lycophrone, Pitho-
lao, et Tisiphono Thessaliæ tyrannis: ciuitatibusque
in libertatem uindicatis: deinde semper Thessalos
sibi beneuolos, dictoque audientes, et in maximis re-
bus adiutores, ipse et Alexander habuit: Diodorus
libro decimosexto. Notentur particulae ordinis hoc
loco: τὸ πρῶτον, μετὰ ταῦτα, πάλιν, αὖθις,
ἔτι, μετὰ ταῦτα, ἔτι, πάλιν. **ἐπέβη.**)
Επιβάινει τῆς Δετταλίας, pedem in Thessalia
ponere, inuadere Thessaliam: uerbum militare, et
principij, atque introitus in regionem: minus signifi-
cans, quam ἐμβαλλω εἰς χώραν τινά. Sed ἐπεμ-
βαίνει τινί, in epistola Basilij, οὐκ εἰσέρχεται τινά
significat, obiurgare, conuicium facere, Asperè ali-
quem incessere Quintilianus dicit. **χῆμα γοργόν**
ἑταρκτικόν est, τὸ κατ' ὄνομα κομματικόν,
ut: **Αμφίπολις, πύδνα, πολιδάνα, μεθώ-
πλις, παγασάς.** Καὶ αἱ πύκνα, καὶ αἱ δὲ ἐν
λαχίς

Res uerbis ex
pressa.

λαχίς τε δὲ ἀλλὰ γὰρ: quū illa incisa crebrò et p̄u-
cis immutata dilatantur, ut hoc loco: τὸ πρῶτον
ἀμφίπολιν λαβὼν, μετὰ ταῦτα πύδναν,
etc. Hermog. περὶ διανοήσεως. Tarditatem hic,
βραδύτητα, significat orator. Quum enim uel-
let Philippi infirmas uires ostendere: fecit oratio-
nem ὑπὲρ, remissam et languentem, τῇ τὴν μο-
δίῳ προδῆκ. Imitatur enim semper naturam
rerum, etiam in uerbis. Vlpianus. Debet autem, ut
poëta, ita etiam orator, μιμητικὸς εἶναι τὰ πράγ-
ματων, non solum in delectu uerborum, sed etiam
in compositione, ut scribit Dionysius Halicarnasse-
us. φεράς.) Pheræ, colonia Lacedæmoniorum:
ut ait Aemilius in Conone. Huius tyrannus fuit Ale-
xander Pheræus: de quo in Pelopida Plutarchi, et
libro decimosexto Diodori. Olympiadis. 107. anno
tertio in ciuitatem Thessaliæ Pheras ueniens Philip-
pis, eius principē Pitholaum eiecit, Diodor. ibidem.
Quo tempore quum ille Græciam quateret, cœli
fuit sanguinea species: et, quo nihil terribilius mor-
taliū terrori est, incendium ad terras cadens: Plin-
nius libro secundo, capite uigesimo septimo. Negat
bat se Pheræorū hostem esse Philippus: priusquam
in mœnia impetum faceret: Demosthenes orat. de
Cherrhonestanis. Hac ciuitate occupata, præsidium
arci imposuit: Idē in oratione de Haloneso. Hoc
loco

loco coniunctionum omiſſio ταχὺ τὰ τετατοιῖ το
 λόγῳ. Μαγνησίαν.) Magnesium cōstituit Mela
 in Macedonia. Hāc Philippus Thessalis pollicitus,
 eos sibi amicos fecit, Olynth. 2. Idem tyrannis Thes-
 salorū expulsis, Nicæaq; ac Magnesia data: decem-
 uiratum eis præter expectationem imposuit, Phil.

2. εὐφρεπίσας) εὐφρεπὴ ποιησάμενος,
 oratione πρὸς σεφάνῳ. Ab εὐφρεπὴς, id est, πα-
 ρεσκευασμένος, paratus. Philip. 1. ὁρᾷ κλυ.)

Quam Philippus subinde uexabat: ut ex Diodoro
 intelligi potest. De Thracia plusculum hīc ponam:
 quod, etsi nō ad hunc locum ob temporum rationem
 omne pertinet: fortè tamen proderit ad alia loca De-
 mosthenis intelligenda. Huius igitur reguli fuerunt

plures. Mortuo enim Coty rege, tres ei successerunt,
 Berisades, Amadocus, Cersobleptes. Berisade mor-
 tuo, Cersobleptes, uiolato fœdere, quod cum Athe-
 nienſibus habebat: contra Berisadæ liberos, & A-
 madocum, bellum suscepit: cupiens rerum solus po-
 tiri. Amadocum Simon & Bianor erat adiuturus:
 Liberos Berisadæ, Athenodorus: qui & ipsi reguli
 Thraciæ erant: & horum, quibus auxilio futuri e-
 rant, propinqui: amiciq; ac socij populi Athenien-
 sis. Charidemus autem dux, Cersobleptem imperare
 cupiebat. De ipso Aristocrates scitum fecit: qui eum
 occideret, ex omni Atheniensium ditione ad suppli-

Thraciæ

cium licere euocari. Quo decreto impediabantur ij: qui contra Cersobleptem illis, qui oppugnabantur, laturi erant auxilium. Orat. in Aristocraten. Cersobleptes deinde, odio Philippi, Atheniensibus omnes Cherrhonesi ciuitates, præter Cardiam, concessit: ideo colonos eò miserunt. Diodor. libro decimo sexto. Horum dux erat Diopithes, orat. de Cherrhonesitanis. Cum Athenienses diu cum Philippo de Amphipoli certassent: Thebani item cum Phocensibus bellum gererent: in quo defatigati, opem Atheniensium, etsi non amicorum, imploraturi erant: Philippus, metuens harum ciuitatum inter se reditum in gratiam: Thebanis cupientibus auxilium contra Phocenses promisit: Atheniensibus per Aristodemum histrionem se cupidum pacis ostendit: à qua nec ipsi, ut qui à cæteris Græcis destituerentur, abhorrebant. Itaq; eam concesserunt: copias omnes dimiserunt: Legatos Demosthenis decreto emisserunt: qui quamprimum à Philippo iusiurandum acciperent, uicissimq; darent: socios etiam utrorumq; in pacis conditionibus comprehenderent. Verum legatis tres menses in Macedonia desidentibus: Philippus antè, quàm pax hoc modo constitueretur, loca Thraciæ opportuna Cersobleptæ, populi Atheniensis amico, eripuit: post in Macedoniam reuersus, pacem suo arbitratu confirmauit: exclusis ab eius con-

ditio

ditionibus Phocensibus. Iisdem legatis secum retentis, mox Thermopylas ingressus, per Aeschinem, qui unus ex legatis erat, nuntiari Athenas curat: se non Phocensibus, sed Thebanis, hostem uenire: nihil debere populum commoueri. Ita Atheniensibus deceptis: Phocenses, discedente duce eorum Phalæco, in potestatem suam nullo negotio redegit. Quo bello cōfecto: iterum in Thraciam inuadit: praelia complura secunda facit: decimas pendere Thraces cogit: propugnacula in eos extruit. Vide orat. *περί σέπαις, περί πύλας, σέπαις*, Plethonem libro secundo, & Diodorum decimosexto. Athenienses scripserant, Philippum debere Teren & Cersobleptem sinere reges Thraciæ manere: ut qui essent socij & amici populi Atheniensis. Id Philippus in sua ad Athenienses epistola negat. Cardianos Philippo socios scripserunt Aeschines, Philocrates, & ceteri legati: Cersobleptemq; Alenses, & Phocenses foedere excluderunt: *περί πύλας, σέπαις. ἐκβαλόν.*) Cersobleptem & Teren. *κατὰ σέπαις.*) fortassis Amadocum & Berisaden. *ῥαίσις.*) ὡς περ καὶ πόρον ἔχων ἐκ τοῦ νοσήματος, ὃν ὑγιαίνεις. Videtur ἔπὶ τῷ ῥαδίως: quasi ῥαίον ἔχων: cōualescere incipiens. Magna Philippi ad imperiū grassandi cupiditas: qui uix dum à morbo releuatus, continuò se ad studiū belli retulerit. *ῥαθυμείν.*)

esse animo inerti ac dissoluto: opinor à ῥαδίως ἔ
 θυμὸς dici: quasi ῥαδίως τ' θυμὸν ἔχειν: ἔ id=
 circo habere iota subscriptum. ἀπεκλίνεμ.)
 ἀποκλίνω absolutè ponitur: ut orat. in Aristocra
 ten, ἀποκλίνειν πρὸς κερβελέπῃω: quod in=
 clinatione uoluntatis in Cersoblepten propendere
 Cicero libro secundo de oratore dicit. Ολιωθί=
 οis.) Quibus initio negabat se hostem uenire: nec
 prius id ostendebat, quàm cum exercitu in eorum a=
 gro esset. Orat. de Cherrhonesitanis. ἑπεχείρη=
 σε.) ὠχεῖσθαι ἔ ὠχεῖσθαι sunt uerba milita=
 ria: construuntur cum datiuo: ἔ adoriri hostem si=
 gnificant. ἱλνυγίς.) Illyris regio, nunc Sclauo
 nia, occupans latus Adriatici maris. πᾶρονες.)
 Pannonia superior, est Austria: inferior uerò, Vn=
 garia. Bella Philippi cum istis gentibus uide in Dio
 doro ἔ Iustino. Ἀγύμβαρ.) Regem Molosso=
 rum in Epeiro: quem Vlpianus θεῖον, patrum aut
 auunculum, Olympiadis Philippi uxoris nominat.
 Hūc Iustinus libro septimo Arisbam uocat, sic de eo
 scribens. Philippus Olympiada Neoptolemi regis
 Molossorum filiam uxorem ducit: conciliante nu=
 ptias fratre patruele, tutore uirginis, Arisba rege
 Molossorū: qui sororem Olympiadis Troada in ma=
 trimoniū habebat: quæ causa illi exitij, malorumq;
 omnium fuit. Nam dum regni incrementa affinita=
 te

te Philippi acquisituum se sperat: proprio regno ab eodem priuatus, in exilio consenuit. Nec barbaris, nec cognatis, barbarus Philippus parcit: usque eo ardens fertur cupiditate imperandi. Ergo profecto nec Atheniensibus parcat, cum primum poterit.

ὅπν τις) ut cum nobilissimam Thessaliae urbem Larissaeam cepit: et Thessalia improuiso oppressa, robur equitum eius sibi adiunxit. Iust. libro septimo. παραλείπω.) hinc figura πρῶτης, praeteritio. τίς.) πύσμα. ἡ ἀπόκρισις, καὶ πρόληψις, pertinens πρὸς τὴν ἐν κρίσει, καὶ τὴν φιληκοίαν. Tollit τὸ ἀντιπίπτον. Differt autem δ' ἀντιπίπτον ab ἀνθυποφωγῶ: quod in illo orator sciens sibi occursum iri, se ipse clam emendat: in hac autem parte auditor concedit, de parte dubitat. In α' μ', inquit Vlpianus, προσκορῆ τὸν λόγον ἐργάζετ' ἀποτάσσων λέγων: ἐπάγει τινὰ ἢ δ' ἐν τῷ δίσκῳ πλάσεως προσώπῳ τὸ ἀντιλέγουσθαι. Ut ne fastidio sit oratio, semper eodem modo prolata, suiq; perpetuo similis: uoluptatis aliquid affert: cum personam inducit contradicentem. Κόρον ἔχει πάντα, καὶ βαλὰ, καὶ ἡ δία ἡ, μόνον ἴαγ' ὅτι τῆ ταυτότητι. ποικιλόμνη δὲ μεταβολαῖς, ὥς αἰ καὶ ἐν μόνῳ. Post enumerationem rerum à Philip po gestarum, sequitur ἡ ἀπόδοσις, accommoda-

tio ad rem præsentem: sed γενικὴ, generalis. Ergo, si Olynthij deserti et capti fuerint, non quiescet Philippus. Considerate ipsi uos, quis futurus sit exitus. Exuscitat autem prius Athenienses ad hunc exitum animis prospiciendum. Simul occupatione sese excusat: cur illa nunc commemorauerit. Orator etiam hoc loco est διδακτικὸς: docet populum suum. ἡμῖν.) qui antea nouimus. νῦν.) cum ista omnia præterierunt, nec reuocari queunt: est nobis μάταιος ὄχλος ὁ περὶ τούτων λόγος: ut est in orat. περὶ σεφάνδ. ὑκέτι γὰρ δύναται τὸ τετυγμένον εἶναι ἀτυκτόν, inquit Phocylides.

Ἀμφοτέρω.) Εὐνοία ἐγκρινής, quia διατυπῶσα τὰ μέλλοντα ῥηθίσεαι. Distinctè enim dicere, est res, de quibus dicendum est, numero proponere. Respondet hoc loco orator obiectioni: et duas res contrarias docet ciues suos: ipsorum negligentiam, et Philippi alacritatem. Est πρόεισις uel πρόσωπὸν ad similem diligentiam, facta κατ' ἀντίθετον. προίεαι.) significat, per negligentiam amittere. Ἀορίσως dicit: ὁ προίεαι τὰ πρόγυματὰ, ὅτιν' ἀλυσίτελές. Idē mox ὡρισμῶς dicitur. Omnino in hoc loco semper orator in primis ponit τὰ γενικώτερα: quæ post εἰδικῶς expositurus est. καθέκασον.) Quotidiana desidia atq; pigritia, ut in uita priuata, ita etiam in publica re, non

non affert earum rerum, quæ singulatim amittuntur, sensum continuò: sed, cum summa reipub. in periculo uersatur, tum demum occurrit. Videte Serrium & Doriscum. Hæc enim oppida initio post pacem neglecta: quæ fortasse multis uestrum ne nomine quidem nota sunt: tamen ea tum omissa atque contempta, Thraciam perdiderunt, amicumq; ac socium uestrum Cersobleptem. Vide Philip. 4. Vbi eadem sententia, quæ hîc, tractatur. Rectè igitur Phocylides: qui ΑΡΧΟΜΕΝΟΝ δὲ κακῶν πότῃς, ἔλκος τ' ἀνέσσει, præcipit. Et Ouid. principiis obsta. Verùm omnium malorum, quæ Atheniensibus et Græcis acciderunt, causa fuit eorum inter ipsos discordia & inimicitia. Harum autores præcipuè fuerunt Thebani: qui post prælium secundum Leuctris factum: cum Lacedæmonios arcis in aduciarum tempore occupatæ, Phœenses Boeotiæ uexatæ, in communi Græciæ concilio accusassent: bello sacro, quod Aeschines decem annos durasse dicit: & in Phocicis Pausanias, Olymp. 105. anno quarto ortum describit: causam dederunt. Ita Philippus omnium libertati insidiatus: seruitutem subire coëgit: uictores iuxta ac uictos. Non enim Græciæ ciuitates, quid amitterent singulæ, nisi oppressæ, sentire. Vide in Iustino ac Diodoro. τὰ πρᾶγμα τῶν ἀπὸ τῶν ἑλλήνων hoc loco sunt facultates reipub. Sæpe

Diffensiones
Græcorum.

etiam molestiam significant, ut *παρέχου πράγμα* *τα*. Qua in significatione ponitur etiam numero singulari, ut *Philip. 2.* *εἰ γὰρ μὴ παρεκρόδητε τὸδ' ὑμεῖς: ὅθεν ἂν ἦν τῇ πόλει πρᾶγμα.*

ἀλυσιτελές.) *liplote*: pro eo, quod est, *βλαβερόν, ὀλέθριον.* *φιλοπρᾶγμοσύνῃ.*) *φιλοσίμια* τὰ ταῦτα διαπράττειν: ἀμὲν εἰς ἄλλοις ὥποτε μακεδόνων βασιλεύς. *Olynth. 2.* *Philippus*, oculo eruto, iugulo fracto, manu ac pede mutilato, regnandi atq; imperandi gratia: insuper quoduis membrum corporis libenter fortunæ concessurus erat: ut cum honore gloriaq; reliquam uitam agere posset. *Orat. πρὸ σεφάνου.*

συχῆ.) sicut pro *Sex*: *Roscio Amerino*: in cæde ex cæde uiuere: omni tempore in præda et sanguine uersari. *ὅλ' ἔστιν, ὅπως.*) id est, ἀδύνατον ὅτιν αὐτὸν ἡσυχάζειν. *Οὐ σήσεται πάντας ἀνθρώπους ἀδικῶν, καὶ πάντα ὑφ' ἑαυτῷ ποιεῖν.* *Φίλιππος.* *Philip. 4.* ἀγαπήσας.) ἀγαπᾶν, σέβειν, ἀρέσκειν, cum dætiuo, contentum esse, boni consulere, æqui boniq; facere. *Lucianus* in *Menippi* et *Chironis* dialogo: ἀρέσκειν καὶ ἀγαπᾶν τοῖς πρῶτοις. *σέβειν ἡναγκάζει τοῖς, orat. in Aristocraten.* Sententia hæc, quāuis est brevis: circumstantijs densa fuit, *ἔμεσεν.* Habet enim τὸ πρᾶγμα, *ἔτι τὸ δ' ἰαθεσιν*

Θεσιγυτῆς ψυχῆς : est magna diligentia. τὸ πρό-
 σωπον : in Philippo aduersus omnes. τὸ ὑλκν &
 τὸ ὑποκείνδον : in regno augendo. τὸν χρόνον :
 perpetuò. τὸν ῥόπον : singula paulatim eripiente.
 & αἰτίον : propter dominandi libidinem. τὸ πρα-
 χθῆσόμενον : nec quiescet. Contraria sunt in A-
 theniensibus. Moribus autem Philippi populum,
 non uiribus, terret : quorum unum desperationi resi-
 stit : alterum ad imitationē exuscitat. Εἰδ' ὁ μὲν.)
 Vt proxima superior, ita hæc quoq; sententia, tria
 cōplectitur : studium Philippi, Atheniensium otium,
 euentum. Verum hæc dissolutè illic posita erant : hic
 uerò contorquentur ἢ τὴν συσροφίῳ : magisq; in
 quadrum γνῶμικατικῶς & συγκριτικῶς,
 rediguntur. Est etiā ἀνασροφὴ & τάξεως. An
 tea primo loco posuit negligentiam Atheniensium :
 deinde euentum, uno uerbo ἀλυσιτελές : tum Phi-
 lippi uigilantiam : postremò iterum euentum. Hoc
 uerò loco primum locum industria Philippi : alte-
 rum, Atheniensium desidia : postremum, euentus oc-
 cupat. Ista pertinent etiam πρὸς & αἰχρόν : turpe
 est, industria esse inferiorem hoste. τὸν ὑπαρ-
 χόντων.) τὸν πεπραγμένον. ἐγνωκὼς ἔ-
 σαι.) Discrimen est inter ista duo : γνῶσεταί, ἢ
 ἐγνωκὼς ἔσαι. Γνῶσετ' enim tantum est tempo-
 ris futuri, statuet, deliberabit. ἐγνωκὼς uerò ἔ-
 ναι,

εαε, präteritum futuro coniunctum habet: non mo-
 dō statuit, sed etiam statuet: hoc est, statutum ac deli-
 beratum habebit. Philippus autem ε in ea senten-
 tia mansit: ε quæ senserat, etiam perfecit: ut cūm
 Euboeam faciens suam, eam Atticæ, ut mirum, op-
 posuit: Orei Philistidem, Clitarchum Eretriæ præ-
 fectum constituit: Athenienses ad Cheronem fudit.
 Εc. ερρωμένως.) ueniunt etiam à participijs
 aduerbia: non à præsenti tantum, sed etiam præteri-
 to tempore: ut δειόντως, καταπεφρονηκό-
 τως, ἀπολελυμένως. σκοπέτε.) ἀνακοί-
 νωσις siue συγχώρησις. Ego non dicam, quis exi-
 tus sit futurus: uidete ipsi. τελευτῆσαι.) abso-
 lutè, id est, τελεθῆναι. Τελευτῶ, finio: morior,
 quod etiā τελευτᾶν τὸν βίον dicitur. Nondum
 exitum specificum posuit. πρὸς θεῶν.) θαυμα-
 σμός ἢ χετλιασμός γινώσκεις εἰς τὸ ἐμψυ-
 χεῖν: admiratio siue indignatio plena affectus atq;
 spiritus. Δεῖ δὲ τὰ πρὸς θεῶν μὴ προλέγειν: ἀλλ'
 ἀπὸ λῶς εἰς αὐτὰ ἐμπίπτειν: non utendum præ-
 monitione in affectibus mouendis: sed in eos subito
 incidendum. Hermog. πρὸς ἀληθείας. Postquam
 exitum generalem proposuit: eumq; à uoluntate ε
 factis Philippi probauit: hīc iam τὸ ἐκ βυσσομένου
 εἰδικῶς ponit: scilicet in Atticam uenturum esse
 Philipum. ἀγνοεῖ.) quasi dicat: nemo est tam
 simplex

Simplex, qui id ignoret. Ερώτησις δ' ἰονεῖ μερικὴν
 ἀντίθεσιν καθόλου ἀποφάνσεως. ἤξοντα.)
 pro eo, quod est, πολέμιος ἤξοντας. Αἱ τοιαῦται
 γὰρ ἀλλαγὰς τῶν λέξεων πανοπρεπείαν
 τοῦ λόγου παρέχουσι: tales immutationes nouam
 quandam orationi afferunt elegantiam. Vlpianus.

Αλλὰ μὲν εἰ.) Magis in speciem contrahit exitum.
 Non solum bellum huc transferetur: sed periculum quoque
 erit, ne agro nostro priuemur. Hoc traditur
 ἐπεξεργασίᾳ siue ἐποικοδομήσει ὁμοιωτικῇ.
 δ' ἐσλοικα.) Difficilimum est, de rebus futuris
 aliquid affirmare certi. Ideo dicit ἔδεικναι
 κῶς: metuo, ne nobis hoc eueniat. Non autem hoc
 euenturum affirmat. μὴ τὸν αὐτὸν.) Similitudo
 egregia: cuius inter se partes ita comparantur.
 Primum οἱ δ' ἀπαντῶντες ἄνθρωποι, καὶ οἱ φιλόδοξοι
 Ἀθηναῖοι: homines profusi, et Athenienses uoluptatis
 studiosi. Deinde τὸ δανείζεσθαι, καὶ τὸ ῥυθιμίζειν
 θυμίᾳ: mutuū sumere, et negligenter agere. Deinde
 τὸ δανείζειν, καὶ ἡ ῥυθιμία: aes alienum, et negligentia.
 Deinde οἱ δ' ἀνεῖσαι, καὶ ἡ ἡδονή: fœneratores,
 et uoluptas. Deinde οἱ μεγάλοι τόκοι, καὶ τὸ ἐπὶ πολλῷ
 magna usura, et magnum malum. Deinde τὸ μικρὸν
 εὐπορεῖν χρόνον, καὶ τὸ βραχέως καὶ ἡ ἡδονὴ
 ἀπολαύειν: breue tempus abundare, breue item
 tempus uoluptate frui.

Deinde

Deinde τὰ ἀρχαῖα, ἢ τὰ ἐν τῇ χώρᾳ: fors uel pi-
gnora, ἔσ' ἀγρί facultates. Postremo τὸ ἀφισαύειν,
καὶ τὸ μετὰ πολλῶν κακῶν κινδυνεύειν πρὸς
τῆς χώρας: cedere possessionibus, ἔσ' cum multo-
rum malorum perpeſſione de agro in periculum ue-
nire. Δανείζομενοι.) δανείζειν, mutuum dare:
Δανείζεσθαι, mutuum sumere. Ἐν-
εχύρω καὶ ὑποθήκῃ, pignorum. Debitores
illi tandem paternis etiam bonis, quæ oppignerave-
rant, euertuntur. Alij non exponunt de mutuum su-
mentibus, sed de creditoribus: propterea quòd uer-
ba passiva sæpe pro actiuis ab Atticis ponantur: ἔσ'
ἀρχαῖα uocant τὰ κεφάλαια: ut sit sententia:
creditorum sæpenumero sortem ipsam, pecuniam cre-
ditam, uel patrimonium amittere, non tantum usura-
rum: debitoribus uidelicet, quum soluendo non sunt,
domo aliò profugientibus. Vlpianus. Vtraq; senten-
tia bona est. Οὕτω γὰρ) Dixit antè, μή τ' αὐτὸ
ῥόπον: id uerò, ὅτω: quæ est ἐπ' ἀνάλυσις ἐν
κρίσει γνέσκει, non eiusdè uerbi, sed uerbi ἰσοδύ-
ναμον. Ημῖς.) rursus τῷ χηματι-
σμοῦ τῷ πρώτῳ προσώπῳ se quoq; cū alijs con-
sociat: ut, dum commune peccatum, ἔσ' calamitatem
omnibus communem ostendit, minus populum offen-
dat. Σύνθετος γάρ τῷ ῥήτορι, τὸ μὴ λυπη-
ρῶν καὶ ἑαυτὸν μετέχοντα δεικνύναι: τῶν
δ'

δ' ἀγαθῶν πλὴν πείρασ, ὁλόκληρον ἀπονέ-
 μειν τῇ πόλει. Vlpianus. Hoc pertinet πρὸς τὸ
 εἶθ' , καὶ πλὴν ἐπιείκεια. ὡς πολλῶ.)
 Potest ista similitudinis ἀπόδοσις duobus modis
 exponi. Vno sic: ita εἶ nos, ubi diu fuerimus negli-
 gentes: omniaq; ad uoluptatem referentes: tandem
 multa εἶ graua, quæ nollemus, subire cogamur:
 εἶ de agro nostro periclitemur. Tunc particula αὖ
 erit ὑποθετικὴ ἢ uel χρονικὴ: pro ἔαν, si, postquā:
 εἶ participium ζῆτοντ' ὅς ad uerbum φανῶμεν
 referetur. Ita εἶ ἡ πρότασις, εἶ ἡ ἀπόδοσις,
 in hac ἀποδόσει τῆς ὁμοιώσεως, δίκωλ' ὅ-
 erit. Opponentur item tum inter se τὸ ῥαδί-
 ως, εἶ τὸ ὡς πολλῶ. Altera uerò ratione in hanc
 sententiam. Ita etiam nos magno nostro damno ne-
 gligentes fuerimus: εἶ, quum omnia ad uoluptatem
 retulerimus: tandem multa quoq; , εἶ graua, quæ
 nollemus, subire cogamur: atq; etiam de agro nostro
 periclitemur. Nam uocabulum ὡς πολλῶ, Vlpia-
 nus exponit, ὡς τὸ κω: εἶ Vuolfius, ὡς βλάβη. **Επὶ πολλῶ.**
 Et sic accipitur in orat. de Cherrhonesitanis. Εκ τῶ
 τούτων πῶς γίγνεται ἡμῖν μὲν ἡ χολή: καὶ τὸ
 μηδὲν ἡδὴ ποιεῖν: ἀ δὲ δόλιχ', ὅπως μὴ
 ποθ' ἡγήσκηθε ὡς πολλῶ γεγενῆσθαι: τούτοις
 δὲ, αἱ χάριτες, καὶ ὁ μισθὸς ὁ τούτων. Hinc
 (cum improbi oratores uetant cum Philippo bel-
 lum

lum gerere) nobis quidem otium, et nullius iam rei
 susceptio sit reliqua: quæ metuo, ne quando magno
 nobis detrimento stetisse existimetis: istis autem gra-
 tia, et ob has res merces à Philippo. Et in orat. το-
 ρὶ πρὸς ἀπρεσβείας. τὴν εἰς ἡμῶν δέδοικα, ἣ
 αὐτὸς ὁ ἀθηναῖος, δέδοικα, μὴ λελήθαμεν,
 ὥστε οἱ δανειζόμενοι, ὡς πολλῶν ἄγοντες.
 Pacem metuo, Athenienses, metuo, ne per impruden-
 tiam, ut illi, qui pecunias mutuantur, magno nostro
 malo colamus. Ita conferentur hoc loco inter se τὸ,
 ἐπὶ μεγάλαις τόκοις, καὶ τὸ, ἐπὶ πολλῶν: et
 particula αὐτὴ more suo addetur subiunctiuo uerbo,
 uel abundans uel utique aut certè significans: atque
 participium ζήτηντες causam indicabit: et ad se-
 quens uerbum ἔλθωμεν pertinebit. Si enim ad φε-
 νώμεν referretur: ἐζητηκότες orator dixisset,
 ut ἐρῶ ἀθυμηκότες. Ita eadem sententia κατ' ἐπι-
 μονίῃ ter uerbis commutatis efferetur: ut illud ἐκ
 βησόμενοι sit τὸ, ἐπὶ πολλῶν ἀθυμείν: πολλ-
 λὰ καὶ χαλεπὰ ποιεῖν ἀναγκάζει: κινδυν-
 νεύειν πρὸς τῆς χώρας. φανώμεν.) ὅθεν
 λεγόμενοι: nostra ignauia omnibus patefacta fue-
 rit. ἅπαντα πρὸς.) ἅπαντα τῇ ἡδονῇ με-
 τήντες: ut περὶ σεφάνου, τὴν εὐδαιμονίαν
 τῇ γαστρίᾳ τοῖς ἀρχαίοις μετρίν: felicitatem uen-
 tre, omni turpitudine metiri. Et Herodianus, τὸ
 εὐδαι-

εὐδαιμον γαστρί, καὶ τοῖς ἀρχαίοις μετρίῳ.
 πολλά, ὦρ.) πολλά τούτων τῶν λυπηρῶν,
 αὐτὸς δὲ κ. εἰς. κῶλον κομματικὸν κατὰ πρῶτον
 σὺν ἐπεμβεβλημένον: ut Hermogenes, περὶ τοῦ
 καλλοῦ vocat. Metum orator civibus suis affert.
 τῶν γὰρ αὐτῇ τῇ χώρᾳ.) etiam περὶ τῆς πόλεως
 καὶ τῆς ἐλευθερίας. Sed graviora ista reticet.
 Istud satis longum fuit ποσειδωνικόν. Attamen uno
 spiritu à Demosthene pronuntiari potuit. Scribit
 enim Plutarchus: eum, quum spiritu esset imbecillo,
 decies mille drachmas, hoc est, mille coronatos, Neo
 ptolemo histrioni dedisse: ut integras circumductio-
 nes citra respirationem proferre ab eo disceret. Ha-
 etenus igitur illud κεφάλαιον τοῦ ἐκ βλαβερύτου
 in quo omne genus τῶν ἀριστοτέλειων πείσεων.
 Argumentum enim τοῦ λόγου: succurramus Olyn-
 thijs, ne Philippus huc veniat, Hoc ad τὸ κατηγο-
 ρεῖν μόνον propositionis spectat. Eum habere vo-
 luntatem veniendi, ex actionibus eius superiorum
 temporum ostenditur. Ad perturbandum pertinet
 ὁ φόβος, metus: quem Atheniensibus inijcit. Ea au-
 tem sunt, ut Aristoteles libro secundo rhetoricorum
 docet, φοβερά: quæ magnos dolores aut damna im-
 portant: ut est patriæ ἢ libertatis amissio: item, vo-
 luntas improba ἢ iniqua, præsertim viribus con-
 iuncta. Bonorum oratoris moris est: præferre sola
 licέται

licitudinem suam & studium erga patriam: excitare
 ciues ad hanc conseruandam: modeste, non petulan-
 ter, eos reprehendere. &c. Ita Demosthenes est ua-
 rius: modò προφητικὸς, modò γνυμναστικὸς,
 modò πρᾶξιματικός & ἰσορικός, mo-
 δὸ δῖο-λακτικός, modò ἠθικός, modò ὑποπλε-
 κτικός. Omnia uerò πρὸς τὴν τῆς πατρίδος
 εὐδαιμονίαν, ad salutem & otium ciuitatis, refe-
 runtur. τὸ μὲν δὲν.) Quæ huc usq; fuerunt: om-
 nia pertinent ad partem illam τῆς σοφιστικῆς σά-
 σεως: quæ est τῆς βουλευσεως. Habet enim status
 negotialis quiddam cum coniectura cōmune. Debe-
 tis uelle Olynthios conseruare: quia Philippi com-
 moditates bellicæ ei nocent: quia Olynthij non deci-
 pient nos: quia inimicitia, quas semper uoluistis, in-
 ter Philippum & Olynthios iam sunt: quia non a-
 mittenda hæc occasio: quia de nostra incolumitate
 periculum est. Hæc enim fuerunt τὰ τῆς κατὰ-
 σκευῆς μέρη. Iam, quasi uelint Olynthijs subue-
 nire: nesciant autem, quomodo: ita hoc loco suam
 sententiam orator dicit: & duos exercitus mitten-
 dos censet. Potest hoc idem ad uoluntatē pertinere.
 Ita est hic διδακτικός & πρᾶξιτικός, Osten-
 dit enim τὸ τρόπον, modum auxiliij portandi. Et
 hic locus item, ut reliqui insequentes, ad postero-
 rem propositionis partem refertur: & πρὸς τὸ κε-
 φάλαιον

φάλαγγον τοῦ δυνάτου, itemq; τοῦ χρησίου, spectat: utile esse, binas copias muti: ita posse Philippon noceri. Discrimen est, ut Vlpia. docet, inter hæc tria: συμβαλλῶ, προῖοπλῶ καὶ πρῶαίνεσις. Suggestio enim est oratio: quid faciendū sit, subiiciens: in qua et utilitas, et modus agendi, dubia et cōtrouersa esse possunt. Adhortatio uerò oratio, res affirmatas et cōcessas suscipere iubens. Admonitio autem oratio, et res agendas subiiciens, et modum complectens. Antè igitur συμβαλλῆ, nunc πρῶαίνεσις.

Partes huius loci sunt quinque. Prima, transitio ad sententiæ suæ dictionem: Altera, promissio eiusdem: Tertia, propositio de duplici exercitu: Quarta, cōfirmatio: Postrema, conclusiuncula. ἐπιτίμας.) Verbum hoc aptè hīc positum. Significat enim reprehendere aliquem ob honorem neglectum. Nam ἀτιμήν dicitur. Demosthenes uerò hæctenus Athenienses multū sanè reprehendit: quòd nihil susceperent: sed omnes occasiones negligerēt: ideoq; paruam ducerent honoris sui rationem. Hæc est ἡ μεταβάσις: quæ et superiora concludit: et, quid deinceps expectandum sit, præmonet. Hæctenus reprehendi: nunc meam sententiam exponam. Sed tractatur προληπτικῶς, occupatione: scio me uobis molestum esse, dum reprehendo: et consilium potius à me peti. Est quædam quasi ἀπαγόρευσις, de
o finē

sine reprehendere: ἔσ' ἀξίωσις, da consilium. Sed
 utrunq; alijs modis καὶ γενικῶς ponitur: ἔσ' ha-
 bet διασολῶ τῶν διαφερόντων: ἐκ τοῦ συγ-
 κριτικῶ, ἢ τοῦ πρὸς ἑτοῖον ἰδίῳ. Distinguan-
 tur inter se res diuersae: eo priorū genere, quod
 in comparatione uersatur. Obiurgare cuiusuis ma-
 ledici est: consilium uerò dare, proprium orato-
 ris. ὑπὲρ τῶν.) ποῦ τοῦ προτεθέντος
 πράγματος. ὑπὲρ saepe pro uerbo positum in-
 uenitur. ἀποφάινεαι.) disertè dicere, et asseue-
 rare: non ὑπολοίπει, dubitare, ἔσ' titubanter lo-
 qui. Εγὼ δὲ.) ἢ ὑπόχεσις: dicam, quod sen-
 tio. Ea tractatur τῇ αὐτῇ σαγωγῇ: quam liceat
 mihi relationem nominare. Huius pars una, ἢ ὁμο-
 λογία καὶ πρόληψις, confessio facta occupatio-
 ne: habens quandam τραχύτητα, asperitatem, li-
 beram oratoris uocem, modestam tamen: scilicet, ta-
 met si scio, iram uestram ἔσ' iniquitatem non in au-
 tores malorum: sed in bonos uiros, qui res ab illis an-
 tea malè administratas, posterius reprehendunt: e-
 rumpere solere. Altera pars, ἢ ἀφάρεσις ἢ ἀν-
 τίθεσις, oppositio promissionis: tamen exponam
 sententiam meam. Accedit ὁ αἰτιολογικὸς
 καὶ θετικὸς, ratio ex communi sententia sumpta:
 in patriæ salute non est priuata securitatis habenda
 ratio. Sed eam sententiam fecit ὑποθετικῶ: dum
 ad

ad suam personam accommodavit. Ita est μίξις τῆς
θέσεως σὺν τῇ ὑποθέσει: est νόημα, sententia
ad locum cōmunem alludens: ὅτι αἰτίου mixtum
μετὰ τῆς ὑποθέσεως. Hic autem locus est ue-
lut nouum exordium ante sententiæ suæ expositio-
nem. Sunt enim duo exordiorum genera: ut ex
Vlpiano intelligitur. Vnum γυνικόν, quod est ue-
stibulum totius orationis: seminaq; eorum, quæ in
oratione tota dicentur, cōtinet. Alterum εἰδικόν,
singularium partium ὅτι locorum: quod ea tantum,
quæ ei parti aut loco obstant, amolitur. Ad hūc mo-
dum in isto loco εὐνοϊκὸν ποιεῖ τὸ ἀκροατῶν:
beneuolentiam auditoris captat: nō modò iram eius
à se amouet: dum significationem duarum egregia-
rum dat uirtutum, fortitudinis ὅτι iustitiæ: quibus
periculum in dicendo præ patriæ charitate contem-
nit. Ita est παρρησία quidem in hoc loco: sed παρρη-
σία δ' εἶναι: ἔχουσα τὸ ἰδίον προσώπου σὺν-
τασις: καὶ τῆς ὀργῆς εἰς εὐνοίαν μεταβολή.
Τῆς προσοχῆς, attentionis, est: quòd periculi pri-
uati, ὅτι communis utilitatis mentionem facit.

αἰτίους.) Sententiæ istæ sunt διπλᾶ, duplicæ
tæ. Primum autores malorum, ὅτι bonos uiros: de-
inde priuatum otium, ὅτι commune commodum in-
ter se opponit. Sunt res inter se contrariæ aut
differentes. Etiam sunt antecedentia hoc loco ὅτι

ο 2 conse

Duo exordia
rum genera

consequentia. Bonus est ciuis: ergo rei publicae salutem spectat. Est autor malorum: igitur suis utilitatibus studet. Tractantur autem ἀφαιρέσεις καὶ θέσεις. γν' ὁργὴν ποιεῖσθαι.) Sic Philip. 2. ὅκεις τὸς αἰτίους, ἀλλ' εἰς τοὺς ὑπὸ χεῖρα μάλιστα τῷ ὁργῶν ἀφίετε. ποιεῖσθαι τινὰ γν' ὁργὴν, id est, ἀφίημι εἰς τινὰ τῷ ὁργῶν: elegans formula: qualis ferè illa libro primo Cyropædiae Xenoph. Τὰς πλείους ἀξίας γν' ἀσφαλές ἄτω ποιεῖσθαι, preciosissimas res in loco tutissimo reponere. Et orat. περὶ σεφάνου, γν' αἰχρύνῃ ποιεῖσθαι τῷ πόλει, dedecore afficio rempub. Sed ποιεῖσθαι ἑαυτ' ἐπ' ὅσισίαν, opes εἰς potentiam sibi comparare, Herodianus libro primo de Cæsaribus. Τὸς ὑσάτους.) τοὺς ὑπὸ χεῖρα, proximum quemq;. Magna iniquitas, innocentes pro fontibus plecti. Magna item cupiditas εἰς cæcitas: ut quisq; recensissimè dixit: ita calumniæ et poenis proximum esse.

μηδὲ γινώμην.) ἀλλὰ πρὸς γινώμην, Philip. 2. Ingrata εἰς crudelis sæpe bellua, fortuna commutata, populus erga viros optimè meritos. Vnde Theognis: ἀκρόπολις ἐπὶ πύργῳ ἐὼν κενόφρονι δ' ἡμῶν, Κύρην', ὀλίγης τιμῆς ἐμμορεῖν ἐδλὸς ἀνὴρ. Et Phocylides: ΛΑΩ ΜΗ ΠΙΣΕΥΕ: πολλὸν τροπὸς ὅστις ὁμιλεῖ. λαὸς τοι, καὶ πῦρ, καὶ ὕδωρ, ἀκατάχετα πάντα. Sic Olynthij

Apollos

Apollonidem, populus Eretriensis libertatis propugnatores, eiecerunt in exilium: apud Oritanos, Euphræus indignè à ciuibus suis tractatus, sua manu se interfecit. Philip. 3. ὃ μὲν.) Non semper particula μὲν respondet δὲ δέ: sed aliquando οὐ μὲν: uel, οὐ μὲν, ἀλλὰ. σκοπεῖν.) participium causæ. ὑποσείλας.) contrahi animo, demittiq;: et ideo reticere. Μηδ' γὰρ ὑποσέλασθαι πρὸς ὕβριν, non uereri iniuriam facere. orat. in Midiam. Sumptum fortè à uelorum contractione: aut è cingendis uestibus. Nam à σέλω est σολή, uestis: et σόλη, classis. φημί δὲ.) Pars tertia, ἡ δ' ἑκαστὴς πρότασις, ποῦ τῆς διττῆς βοῆς θείας. Sententia habet aliquid splendoris: cum fidenter affirmat, quid sit faciendum. τῆς γὰρ λαμπρότης, ἢ πεποιθήσεως. Cæterū non solū hæc pars, sed etiā totus iste locus de bipartitis auxilijs, distinctionem sententiarū dilucidā, atq; puritatem habet. τῶ τε τὰς.) ἢ κατ' ἀθροισμὸν πρόσληψις: de qua Hermogenes γὰρ τῇ ποσειδολῇ. In ea primum ponitur totum, ut hoc loco, ὃ δὲ λέγει: deinde partes subiiciuntur, τῶ τε τὰς. etc. Similis est τῇ τ' γραμματικῶν πρόσληψι. τὰς πόλεις.) triginta duas ciuitates. κακῶς ποιεῖν.) κακῶς, δὲ κακῶς, ἀγῶν καὶ φέρειν. Duplicis exercitus mentionem orator facit: ut uel unum à populo

extorqueat: et ut facilius ita theatralem pecuniam exprimat: illo scilicet metuente: ne, si binis copijs opus sit: neque dimittere pecuniam theatralem uelit: de suo conferre cogatur. Quos enim scimus longo torpere otio: nec uelle officium facere: ijs duæ res proponendæ sunt: ut uel unam earum obtineamus: et metus adferendus: ut, quod grauati primò facerent, postea libentius concedant. Vide Vlpianum.

Εἰ δὲ.) Quarta pars, ἡ κατὰ σκευὴν, eaq; etiam bipartita. Confirmatur enim, et Olynthum copias ducendas, et exercitu regnum Philippi infestandum esse. Hic primum est confirmatio ἀσαφὴς: in qua τὸ τῷ ἀρχῆς οὐ κεφάλαιον: καὶ δὲ ἐκβησόμενον γενικῶς τεθῆναι. Dicit enim, se uereri: ne, nisi ita fiat, uanum futurum sit negotium. Eam uanitatem iam exponet ὁ φῶς. θαυρόν.) τῷ ἐτέρῳ. ὧρα. ὀλιγωρήσετε.) ὀλιγωρεῖν, paruam gerere curam. Cura enim libro primo Herodoti ὧρα dicitur. τὸ μὲν ἀρεπάζειν γυναικας, αὐτῶν ἀδίκων ἔργον: τὸ δὲ ἀρεπαδίσειν αὐτῶν πονηρίαν (αὐτῶν τιμωρεῖν, ἀνοήτων: τὸ δὲ μετρίως ὧρῳ ἔχειν ἀρεπαδίσειν, σωφρόνων. Δὴλον γὰρ δὲ ὅτι, εἰ μὴ αὐτὰ ἐβουλεύετο, οὐκ αὖ ἐρεπάζοντο. Vxores alienas rapere, iniquum est: raptores ulcisci studere, stultum: raptarum curam nullam habere, temperantia prudens.

Nisi

Nisi enim uoluissent ipsæ, raptæ non fuissent. Con-
 trarium est πολυωρεῖν, multum curare. Diodorus
 lib. 18. οἱ δὲ ἀθλῶν αἰοὶ πεπολυωρηκότ' οὐ γὰρ
 οἷς ἔμπροσθεν χρόνοις τῇ Ὀλυμπιάδῃ. etc.
 Plurimi fecerant Olympiadem. Οκνῶ.) Vereri
 se dicit, non affirmat. Εἴτε γάρ.) ἢ ὥρισμένη
 καὶ εἰς τοιοῦτος κατασκευῇ: cuius αὐτὰ λυ-
 σις potest fieri talis. Vel unus exercitus mittendus,
 uel duo. Non autem unus. Mittendi igitur duo. συλ-
 λογισμὸς διαζευκτικὸς ἐκ διαίρεσεως: ha-
 bens unius ἀφαιρέσειν, alterius θέσειν. Confirma-
 tur propositio secunda διλημματικῶς, comple-
 xione. Si unus exercitus mittendus: aut is in Philip-
 pi agrum, aut Olynthum traducendus. Si ducetur in
 agrum Philippi: primum ille id patietur: deinde in-
 terim Olynthum expugnabit: tum, hoc negotio con-
 fecto, domi succurret. Sin Olynthum: primum in
 regno eius erit pax et otium: deinde ipse omnes suas
 vires in illa urbe capienda periclitabitur: postremo
 ea potietur. Ita erit τὸ αὐτὸ ἐπὶ μὲν οὐ: utroq; mo-
 do Olynthus amittetur. Ergo non unus tantum ex-
 ercitus mittendus. παρὰς ἡσέτ'.) ὑποχέρι-
 οὐ ἢ ἐπὶ πᾶσιν ποιεῖσέ τ': in potestatem suam redi-
 get, aut sibi conciliabit: ut ea urbs sibi quasi ad ma-
 num sit: et adiumento ad res alias maiores gerē-
 das: sicut cap. 23. actorum dicitur, κατὰ τὴν πρὸς ἡ-
 σάσας.

Dilemma.

πρὸς ἡσάσας.

σας, iumenta ad seruitium præbere: ut uerbum hoc à mobilibus rebus ad urbem trāsferatur: facilitasq; qua Philippus astutijs suis eam facere suam possit, significetur. Sic Agathocles libro 20. Diodori φιλαυθρώποις ἐπαγγελίας στρατιώτας πρᾶσσειται dicitur: hoc est, milites, quos, Ophella interfecto, reliquos ceperat, conciliasse sibi atq; adiunxisse. Ita πρᾶσσειται est efficere: ut præsto sit et paratus aliquis ad aliquid: quocunq; id modo fiat, uel ui, uel persuasione. ἀμυνεῖται. iniuriam propulsabit. Εἰς οἶκον ἄρῃς, ἀμύνειται πόδι παύσῃς, inquit Hector Homericus. Optimis auspicijs ea geruntur: quæ pro patriæ salute fiunt.

Βοηθασάντων.) Participium conditionem et fictionem significans: pro eo, quod esset: ἐὰν Βοηθήσῃτε μόνον ὑμεῖς εἰς Ολυμπον. Sic prius δ, κακῶς ποιοῦντων. Istæ enim duæ comprehensiones: ex rebus compositæ differentibus: conformatione uerborum, et ferè quoq; membrorum magnitudine, inter se pares sunt. Opponuntur enim inter se primum, τὴν ἐκείνου: et, εἰς Ολυμπον. Deinde κακῶς ποιοῦντων: et, Βοηθασάντων. Deinde ὑπομείνας ὅτι: et, ἀκινδύνως ὁρῶν ἔχοντα τὰ οἶκοι. Deinde Ολυμπον πρᾶσσειται: et, προσκαθελεῖται, εἰ προσεδεύσῃ τοῖς πράγμασι. Deinde ῥαδίως, καὶ τὴν οἰκίαν ἐλθὼν, ἀμύνειται.

νείτῃ: εἴ, ποδῖς αὖτε ἡρόνω τὴν πολιορκυμένην
 νωρ. Eiusmodi concinnitas orationem ornat: εἴ est
 index diligentiae. Dicimus non solum βοηθεῖν τινε
 αὐθρόπῳ: sed etiam βοηθεῖν εἰς τινὰ τόπον:
 quod etiam βοηθεῖν ποιεῖν dicitur. ὁρῶν.)
 Participium causae. Verbum ὁράω, ut εἴ alia, quae
 ad sensum aliquem, aut cognitionem pertinent, εἴ
 quaedam alia uerba: adhuc ferè semper, si bene memi
 ni, cum participijs, non cum infinitiuis, constructa
 inueni. Ea autem participia multis uerbis in casu
 nominatiuo adiunguntur: si scilicet εἴ uerbum, εἴ
 participium, ad eandem referatur personā. Quòd
 si ad diuersam personam transitio fiat: participium
 in accusatiuo ponitur. Patebunt haec ex ijs, quae ad
 feram, exemplis: ὁρῶ, Philip. 2. τοὺς ὑπὲρ ἡμῶν
 λόγους καὶ δικαίους ἐφελανθρώπους ὁρῶ
 φαινομένης. Et ποδῖς εφάνυ, ἀγανακτῶ
 ἅμιν τῶνδε ἐωρῶ. φαίνομαι, ibidem: ὁρῶ
 εφάνυ ἐγνῶκότῳ. ὀπτομαι, ibidem: θρα
 σὺς ὡρ ὑφ' ἀπάντων ὤψαι. Πρωθυμῶμαι, au
 dio, in orat. ποδῖ πᾶσα πρεσβείας: ἐπνυθεῖ αὐτῷ
 τεθνεῶτα. Etiam Αἰδῶ, ibidem: ἐπειδ' αὐτὸν ἡ
 κῆρ λέγοντας. Εὐρίσκω, περὶ εφάνυ: εἰ δὲ
 δὲ καὶ παρ' ἐμοί τις ἐμπειρία διαύτη:
 ταύτῳ μὲν εὐρήσετε πάντες γνῶντες κοινοῖς
 ὁρεταζομένῳ ὑπὲρ ὑμῶν αἰ. ὁρελέγχω,

Verba αἰδῶ
 τικὰ ἐγνῶ
 σικὰ.

Philip. 2. ὅσῳ τις αὐτὸν μάλλον καὶ φανερώτε-
 ρον ὀζελέγχε Φίλιππον, ἢ τὴν πρὸς ὑμᾶς
 εἰρῶν πρᾶττονόντα: εἰς. Et περὶ σεφάνου,
 μηδεπώποτε δ' ὀζελεγχθεὶς ἀδικῶν. εἰς.
 Γαῖομαι, ibidem: παῦσαι λοιδοροῦν. Θ.
 Apud Plutarchum tamen in libello περὶ παίδων
 ἀγωγῆς: ὁ δετταλὸς ἐρωτηθεὶς: τίνες εἰσὶν
 οἱ ἡπιώτατοι δετταλῶν: ἔφη, οἱ παυόμενοι
 πολεμεῖν. Μνημονεύω, Plato epist. 3. μνημο-
 νέω κελύων σέ. Et Demosth. πρὸς Αφροδί-
 ψευδομαρτυριῶν: ὅττι μνημονεύειν ἀκρι-
 βῶς μαρτυρήσαντα. Αἰχνύομαι, Plato epist.
 7. αἰχνύετο φανερός γιγνόμεν. Θ. δὲ μὲν ἀλ-
 κοῶς. Λαμβάνομαι, Demosthenes in Timocra-
 tem: ὁ σὺ νῦν εἴληψαι ποιεῖν. Δείκνυμι, πε-
 ρὶ σεφάνου: παρ' ἐμοὶ τὰ δίκην μ' ἀν' ἐδ' εἰ-
 κνυδύ. Et ibidem: καὶ τὰ παρ' αὐτοῖς, Θ. τὰ
 πρὸ αὐτῶν δὲ ἐν πλείῃ φυλακῇ, παῖδας καὶ
 γυναῖκας, ἐφ' ὑμῖν ποιήσαντες: σαφροσύ-
 νης τίσειν περὶ ὑμῶν ἔχοντες ἔδειξαι. Et
 περὶ πρᾶπρεσβείας: συλλογίσαντες δὲ δὴ βύλο-
 μαι τὰ κατὰ γορημένα ἀπ' ἀρχῆς: ἵνα, ὅσα
 ὑμῖν ὑπεχόμενα ἀρχόμεν. Θ. τοῦ λόγου, δει-
 ξω πεποικκῶς. Επισείκνυμι, orat. in Aphro-
 ditum 1. ἐπισείξω ὑμῖν ἔχοντας. Φωρᾶω, in Ste-
 phanum falsi testimonij orat. 1. ὅτι δὲ φωραθεῖν
 τέ

τὰ ψευδῆ μεμαρτυρηκότας. Γινώσκω, περὶ
 ἐκ παραπρεσβ. ἔγνω τὴν τιμὴν ὅχι τῷ
 εἴω τῷ πραγμάτων διεδωκώς. Εἶδω, ibidem:
 τὰυτὸ εἶναι τὸτ' ἄν ἐποίησε φίλιππος:
 εἴ τινα τῶν εἰδὲ δέλω διδόντα. Plato 7.
 epist. οἶδ' ἐν δ' εἰργασμένος. Et Lucianus in ma-
 rino quodā dialogo: ὅκ οἶδ' ἀγῶγε καλλίω παρ
 διαιδώρ. Σωίημι, idem in dialogo ἔρωτ' ὁ
 δ' ἰός: ὅδε σωῆκα ἡδ' ὅς γε σωακί διασέ γε
 γενήμένος. Μανθάνω, in dialogo ἡρας καὶ λη-
 τῶς: ἔμαθεν ὁφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ακταίωνος.
 Νομίζω, Xenophon libro sexto ἀναβάσεως:
 νόμιζε δ' ἐάν' ἐμὲ νῦν ἀποκτείνης δ' ἐάν' ὁρα
 δεῖλόν τε καὶ πονηρόν, ἀγαθόν ἀποκτενών.
 Καταμανθάνω, idem libro quinto ἀναβάσ. Εμ-
 γὰρ τῷ ἰχυρῶ χειμῶνι καὶ αὐτός ποτε ἀνα-
 μάνωρ τινὰς συσκευαζομένους: καθεζόμε-
 νος συχνὸν χρόνον, κατέμαθον ἀσάς μόγης,
 καὶ τὰ σκέλη μόγης ἐκτείνας. Sic Αἰδοῦμαι
 ποιῶν τι: ὅς αἰδοῦμαι σε ποιῶντά τι.
 Quid enim plura necesse est adferre? Satis hæc erunt
 admonendi causa ijs: quibus à Græco sermone ani-
 mus non abhorret. Apponam tamen hoc quoq; ad-
 ditamenti loco: quædam etiam nomina, quæ notitiæ
 sunt, cum participijs construi: ut est καταφανής,
 δηλός, γινώσκων, φανερός. In oratione ποδὶ
 σιφῶν

σεφάνδ: ὃ σὺ πεποιηκὼς εἶ φανερός. Et ποῦ
 παρὰ πρεσβείας: μετὰ ταῦτα δ' ἡλός ὅστις,
 ἑὰν περ ἐκφύγῃν ὦν, καθ' ὅμων ὑπάρξω
 ἐκείνῳ. Et in Midiam: ὅν δ' ἡλοῖ τινες ἡσάρ αὐ-
 χθόμωσι. Et orat. 1. in Onetorem: ὡς καταφα-
 νῆς εὐθύς αὐδ' ἐκδύνηται. ἀκινδύνως ἔχον-
 τα.) Id est, ἀκίνδυνα ὄντα. Sic enim Græci no-
 men ἔσ' uerbum substantiuū circumscribunt. ἐννοῖ
 κὼς πρὸς τινὰ ἔχω, id est, ἐννοϊκός τινι εἰμί.
 Similia sunt illa Ciceronis: apud aliquem rectè esse:
 aliquem belle se habere: id est, τὰς τινος καλῶς ἔχ-
 ει: τινὶ καλῶς ἔχει τὸ σῶμα. προσκαθεσίει-
 ται.) futurum. 2. medium, ἀ προσκαθέζομαι.

προσεδρεύει.) ab ἐδρεῖ, sedes. Vtrunq; uerbum
 à sessione sumptum: ἔσ' ad moram diuturnitatemq;
 obsidionis translatum. ποδῖς αὐ.) περὶ αὐτοῦ,
 præsto, supero. Nam ποδῖς apud poëtas, ἔσ' in com-
 positione, ὅς οὐκ ἔστιν significat. πολιορκῶ μὲν αὐτήν.)
 πολιορκῶ, obsideo urbem: ἀ πόλις ἔσ' ἔρκος.

Δεῖ δ' ἢ πολλῶν.) Postremo loco ponitur τὸ
 συμπερασμάτιον: in quo nihil est, nisi simplex
 ἔσ' breuissima propositionis huius loci repetitio: et
 additio ὅτι πᾶσι τοῖς. Vult enim non tantum
 duos, sed duos magnos confici exercitus. In 1. Philip-
 pica quoq; binas comparari copias uult: sed alteras
 in urbe remanere: alteras facere excursiones in Ma-
 cedo-

cedoniam. Verum de eo multò ibi copiosius, quàm
 hic, disputatur. Καὶ ποδὶ μὲν.) Postquàm sen-
 tentiam suam dixit de ope bipartitò ferenda: uenit
 iā πρὸς τὸ δ' ὡς τὸ κεφάλαιον: ad partem
 eā status negotialis, quæ est facultatis. Probat enim,
 posse milites ali. Nam esse pecuniam: si theatralis
 ad militarem usum transferatur. Hic locus rectè su-
 perioribus subiungitur. Posteaquam enim Atheni-
 ensibus et uoluntatem huius belli gerendi attulit: et
 rationem, quemadmodum geri deberet, explicauit:
 proximum erat ostendere, posse sustentari eas, quæ
 opus essent, copias. Et hoc est præceptum apud Her-
 mogenem τακτικόν: τὸ παρακλητικώτερον
 τὸ ἐξ ἑκτὸς κεφαλᾶς, τελευτᾶν ὅτι θέλει: ita
 partes ponere, ut una ex alia nata aptaq; uideatur.
 Est autem propositio huius loci. Militi stipendium
 suppetit. Vnde? si ei theatralis pecunia detur. Cur
 danda sit, duæ præcipuè ponuntur causæ. Vna ἐκ
 τῶν ὑπαντίων ἐπομνάων, ex consequentibus con-
 trarijs. Si hæc pecunia militibus dabitur: non opus
 erit alia: si non dabitur: conferre opus erit. Altera
 item ex consequenti. Fruimini theatrali pecunia?
 Suscipite igitur etiam labores. Turpe, cum nihil la-
 borare uelitis, illam accipere. τὸ πᾶν δ' ὅτι ἢ ὡς
 φέλλαι ἰδίον ἐπομνάων, ὅτι τῆς ἀργίας. Senten-
 tiæ huius loci sunt fortè decem: quas suis locis anno-
 tabo.

Præceptum
 collocationis.

tabo. Καὶ πρὸς μὲν.) Prima sententia est μετὰ
 βατικῇ. Concludit superiorem de bipartita ope di
 sputationem: et ad caput facultatis transit. γιν
 γνώσκω.) Verbum consultationis, uerbum senato
 rium: ut et superius φημί. Dixit etiam ἢ γδμαε.
 Sed γιγνώσκειν et φάναε sunt uerba ἀποφάν
 τικὰ καὶ ἀξιωματικὰ: disertè quidpiam et cum
 dignitate affirmant. ἢ γδμαε autem est γνῶσις
 καὶ ἀπορητικὸς: habet dubitationem hæsita
 tionemq;. φημῶν πρὸς.) significat facul
 tatem pecuniariā: quam Aristoteles lib. primo rhe
 toricorum τὸς πόρος nominat: eamq; primo loco
 inter ea, de quibus homines deliberant, ponit. Om
 nino enim quinque de rebus omnem consultationē in
 stitui tradit: de pecunijs, de bello et pace, de agri cu
 stodia, de rebus exportādis, et importādis: de legūq;
 latione. De bello gerēdo Demosthenes multa dixit: q̄
 id utile sit et necessariū: et quomodo administrandū.
 Differit igitur iam de facultate rei pecuniariæ: quæ
 nisi esset, oratio omnis superior uana fuisset. Tolli
 tur enim deliberatio, si res aut prorsus non potest,
 aut difficulter fieri. Εἰς, ὃ αὐτὸς εἰς Αῑκνῶσι.)
 Altera sententia, quæ continet δὲ κεφάλαιον τοῦ
 δυνάτο: habetis pecuniam pro militibus. Vnde
 uerò illam habeant, non dicit: primū ne nominan
 da ea pecunia, offendat aures populi, quem inuitissi

num sciebat illam dimittere: deinde nemo tam imperitus erat: quin, qua de pecunia orator loqueretur, intelligeret. Oportet oratorem, ut docet Aristoteles, scire, quae habeat respub. pecunias: ut, si quid desit, addatur. Item reipub. sumptus, ut si quis superuacaneus, dematur. Εσιμ.) Επανάληψις τῶν πρὸς Βεβαίωσις: de qua Hermog. in methodo δ' ἐν νότῳ. Est resumptio uerbi, facta ideo, ut orator suam prudentiam, & amorem in patriam asseueret atq; commendet. Vos habetis pecuniam militarem: ego scio, negare non potestis: hanc, communi utilitati ut seruiat, debetis concedere. ὅσα.) πρόσληψις τοῦ πελίκου καὶ σύγκρισις: magnitudinem pecuniae comparatiuncula indicat. στρατιωτικῇ.) occupationis causa positum, ne dicant. Habemus quidem pecunias, sed ipsis ea nobis necessariae sunt: nec exercitui dare possumus. Imò, inquit orator, pecunias habetis ad militem alendum. Tria igitur in hoc loco sunt: δ' γενικὸν πρᾶγμα, est uobis pecunia: ἢ ποσότης, plurima: τὸ εἰδικὸν πρὸς ἀπὸ τῆς, eaq; militaris. ταῦτα δὲ.) tertia, ἐν τῇ τιμῇ, reprehensio uitiosae consuetudinis. Hanc autem uos ad libidinem uestram accipitis.

ὥς βάλειν.) ἄνευ πραγμάτων, εἰς τὰς ἐορτὰς. ὑποσιωπήσει, rem ingratam lenit.

λαμβάνετε.) διανέμετε, διασπάζετε,
αὐτὰ

ἀναλίσκετε. Εἰ μὲν δὲ.) Quarta, ἡ ἀξίωσις, ἢ προφορὰ ἢ πρὸς τὸ ἀρχαῖον ἔθος δ' ἐπαυνετόν. Restituite eam militibus. Addita est ratio ex contrarijs consequentibus: ita nulla opus erit alia pecunia. Si non restituetis, opus erit. Verum ipse una comprehensione utrunq; complexus est, et postulationem, et rationem: idq; ὑποθετικῶν ῥημάτων, forma conditionali. Τοῖς στρατευομένοις.) urbanum militem significat. Si enim dixisset, τοῖς στρατιώταις: τοὺς μισθοφόρους, ut historici: τὰ ξενικά καὶ τοὺς ξένους, ut Demosthenes uocat: significasset. ἀποδώσατε.) Ergo tenebant id, quod suum non erat. ἀποδίδομεν enim id, quod nostrum nō est: δίδομεν, quod iuris est possessionisq; nostræ. Hinc Demosthenes uolebat: ut Philippus insulam Halonesum Atheniensibus ἀποδοίκοιεν, non διοίκοιεν. Eam enim non Philippi, sed Atheniensium esse: ideo debere eos eam ἀπαίτειν καὶ ἀπολαμβάνειν, non αἰτεῖν καὶ λαμβάνειν. Hoc enim donationis et munificentiae: illud antiqui iuris atq; possessionis. Μᾶλλον.) ἐπανόρθωσις τῶν ῥημάτων. Facile apparet idea huius loci. Omnia sunt breuia, simplicia, aperta, et uerborum quotidianorum. Est tamen etiam hic acumen et subtilitas Attica: ut in ista uerborum distinctione, προσδεῖ, et γνῶδεῖ. Deinde in alijs duobus uerbis, γράφειν,

φειν, εἰς ἡγδμαί. Et illa superior uerbi resum-
 ptio grauitatem habet. γνῶσις.) ἐνδλειρ signifi-
 cat, prorsus non habere: προσδ'εῖρ, habere partē,
 sed adhuc alia quapiam ad perfectionem indigere.
 Hoc χῆμα, προσδ'εῖρ γνῶσις, τῶ ἀριστοῦ in me-
 thodo δεινότῃτ & appellatur, id est, τῶ ἀρχήχης
 σις: cūm idem uerbum alia syllaba assumpta, aliud
 etiam significat. τί δρ.) Quinta, ἡ προκατα-
 ληψις, occupatio. Quia enim in disputationem in-
 uidiosam, periculosamq; orator descenderat: propte-
 rea quòd capite sancitum esset: si quis quicquam hīc
 nouare studeret: tempore se se recipit, ne nimium pro-
 grediatur: & duorum uerborum distinctione eua-
 dit. Non, inquit, ea de re legem ferri uolo: sed tan-
 tum, quid mihi uideatur, dico. Proponitur autem ἡ
 ὑποφορὰ ἐρωτήσας. Fers ergo legem? μὲν
 οὐκ,) ἡ γνῶσις ἢ ἀρετῆς: non fero legem. Sed
 ὁρκῶ conformatur: de quo γνῶσις ἀφελεία ἢ τῆ
 μεθόδῳ διδασκάλῃτ &. ἐγὼ μὲν γὰρ) ἡ
 λύσις ἢ διὰ κρισίμ. Videtur hīc esse ἀφέ-
 λεια, simplicitas: cūm tamen sit summa δεινότης,
 calliditas. Ea fit præcipuè collocatione. Non enim
 dicit: ego dico hac pecunia militem alendum esse. Ne-
 cesse enim est militem hoc tempore habere: decet, qui
 pecuniam accipiunt, ut ijdem labores subeant: alio-
 qui opus erit conferre. Non sic. Hoc enim esset ἀγῶ

ὁ δὲ, contendere. Sed primum dubitanter affirmat: deinde primum ponit unam rationem: deinde propositionem interponit: postremo duas rationes subiungit. Milite opus esse puto: et hanc pecuniā eī dandam esse: *ἔ* qui frui pecunia uelint, etiam pericula subire debere, quod uos iam nō facitis: ideo conferre oportebit. Ita propositionem inter rationes abscondit: easq; sine ullis particulis causā significātib; proferens: *ἢ* *πρὸς ὑμᾶς* *καὶ* *ὡς* *ὑμᾶς* *καὶ* *ὡς* *ὑμᾶς* cum propositione confundit: nisi quod postrema, de pecuniæ collatione, scorsim *ἢ* *χωρισμὸν*, cum particula *συλλογιστικῇ*, *ἀλλ*, collocat. *ἡ* *πρώτη*.) prima ratio, *τὸ ἀναγκαῖον*. *καὶ* *ταῦτ' εἶναι*.) *ἡ* *πρότασις*. *καὶ* *μία*.) altera ratio, ex pari consequenti. Particula etiam *καὶ* hoc loco facit remissam orationem. *σύνταξις*.) id est, *μία* *χωρὰ*, *ἢ* *γὰρ*, *μία* *συνζυγία*: utrunq; , *ἔ* accipere, *ἔ* laborare, eodem loco, *ἔ* cōiugata esse debere. Extat oratio Demosthenis *περὶ* *συντάξεως*: de ueteri disciplina reuocanda: de cōstituenda republica: de pecunia theatri in locum antiquum restituenda: de officijs à singulis ciuib; praestandis. Ibi orator dicit: Hortor, ut uos consideretis: *ἔ* cum uestris animis reputetis: istam pecuniā, de qua deliberationem institulistis, parua esse: consuetudinem uerò, quæ inde in rempub. introdu-
citur,

ellur magnam. Si igitur etiam officium uestrum facere, non solum pecuniam accipere, decernetis: non modò non nocebitis, sed maximè etiam iuuabitis et tempus. et uosmetipsos. etc. ὑμεῖς δὲ.) Sexta sententia, ἐπανέληψις καὶ τοῦναντίου, καὶ ἀποσοφῶν, τῆς ὑπερτιμήσεως: quæ hîc etiam, ut antea, modesta est. ὅτω πως.) μόριον δεικτικὸν τῆς ἀργίας: particula, qua pigritia quasi manibus monstratur. Aut significat prorsus, omnino, planè. Homerus dicit αὐτως. φαῖς κερζὰ ποτόν τινά ἔμμεναι, ἄφρονά δ' αὐτως. Vlysses, cum ad dicendū surgit: principiò, oculis demissis, tacitus, atq; immotus stat: ita ut diceret eum iracundum hominem, et desipientem prorsus. Postea instar hybernæ niuis uerba fundit. αὐὲν πράγματάων.) ὧν δὲ, ποιῶντες. εἰς τὰς ἐορτάς.) Apertius dicit, quæ sit illa pecunia, quæ militibus debeat. Chares dux Atheniensium uoluptatibus deditus, piger, in exercitu psaltrias et mimas circumducens: pecuniarum, quibus bellum gerendum erat, partim in illum luxum insumebat: partim Athenis psephismatum scriptoribus et oratoribus dabat. Neq; id populus unquam agrè tulit: quippe qui totus similem degeret uitam: plusq; in comessationes et epulas publicas, quàm pro communi salute, expenderet. Vide Athenæum in Diogenesophist. li-

ὅτω πως.

Chares.

bro duodecimo. *Εσι δὲ.*) Septima, scilicet ἐκ-
 πληξίς ἐκ τοῦ φόβου ἀνάγκης. Non re ue-
 ra uult tributum pendere: sed maiore metu proposito,
 postulatum suum de theatrāli pecunia obtinere. Et
 hæc est tertia causa: quam ob rem eam concedere de-
 beant militātibz. *Οἶμα.*) Temperat tamen
 illam necessitatem conferendi, ἐπὶ πρῶτον τὸ ἀπο-
 ρητικὸν ῥήματ' ὀϊμα. *Δεῖ δὲ.*) Octava,
 συμπερασμὰ τιμῶν δὲ γνώμης τὸ ἀναγκά-
 ζον σημαίνουσας. Agite, ut libet: certè tamen opus
 est pecunia. *ἀνευ τούτων.*) Τὰ ῥήματα δὲ
 πάντων τῶν πρακτέων αἰτίων σωεργούν: δὲ
 δίχα μὴ ἐν δὲ πράττειν ἀξιόλογον διωα-
 τόν. *λέγουσι.*) Nona, πρόληψις ἠθικὴ. Si
 qua facilius pecuniæ faciendæ ratio ab alijs monstra-
 ri potest: non ueto, quin ea utamini. *Καὶ ἔως.*)
 Postrema sententia, προφορὰ ὡς φωνηματικὴ.
 Quicquid agere uultis, ita agite: ut modò reipub.
 consulatur: dum est tempus opportunum. Ita iste lo-
 cus breuiter absolutus est. Non enim uideri uult ora-
 tor Eubulo aduersari: sed necessitate rerum urgeri.
Αξίον δὲ συμβεβῆναι.) Transit iam ab Athe-
 niensium facultate pecuniaria, ad Philippi poten-
 tiam diminuendam, κατ' ἀντίθετον. Non enim
 tantum, quid nos possimus, in suadendo bello uiden-
 dum: sed hostiles etiam uires, quantæ sint, conside-
 randæ.

randa. Quæ causa est, cur hic locus rectè superiori
 attexatur. Diceret igitur aduersarius: ne laceſſamus
 Philippum. Est enim $\delta\upsilon\sigma\mu\acute{\alpha}\chi\eta\tau$ Θ . Refert ora
 tor $\kappa\alpha\tau'$ $\gamma\acute{\nu}\sigma\alpha\sigma\iota\mu$: non est $\delta\upsilon\sigma\mu\acute{\alpha}\chi\eta\tau$ Θ . Vi
 den dæ igitur ſententiæ huius loci: Θ quomodo Phi
 lippipotencia deſtruatur. Tantiũ enim ſerè hoc lo
 co orator eſt $\delta\iota\delta\alpha\kappa\tau\iota\kappa\acute{o}\varsigma$. Quanquam motus eti
 am hĩc eſt: quum Philippus in contemptiõnem addu
 citur. In Olynth. 2. iſta copioſius. $\text{Αξιου.}) \text{Εν-}$
 $\text{νοια μεταβάινουσα πρὸς τὸ τὴν τῷ Φιλίππῳ}$
 ἰχὺν κενελεῖν. Eſt πρότασις γενικὴ: uidea
 mus res Philippi. Nondum enim ibi dicit, eas malo
 loco eſſe: ſed iam dicturus eſt. $\text{ὅτε γὰρ.}) \text{ἢ εἰδο}$
 $\text{ποίητος πρότασις ἀρνητικὴ, ἢ πρόληψις.}$
 Et ſi uidetur potentiſſimus eſſe: tamen non ita potens
 eſt Philippus. $\text{ἀκριβῶς.})$ accuratè, ὡς τὸ ἀ-
 κρῶ βαίνω. $\text{ὅδ' ὡς αὖ κἀλλισα.})$ Negatio
 aliquando par eſt affirmatiõni: nõnunquam minus
 aut magis ſignificans. Par, cũm nolumus idem uer
 bum iterare: ut, omnibus alijs hæc res nota, nec mihi
 obſcura. Minus ſignificans, cũm aliquid affirmare
 uerentes, tutò loqui uolumus: ut, amice, non uideris
 mihi uir malus, nec ſtultus. Adimo ei ſtultitiã Θ
 malitiã: ſed bonitatem Θ prudentiam, quoniam
 eum hominem non noui, non tribuo. Magis ſigni
 ficans, cũm rem ſignificatione morali augemus: ut, mi

Απόφασις.

nimè lætatus est hostis aspectu: id est, ualde est terri-
 tus. Non optimè sese Philippi res habent: id est, ad-
 modum malè sese habent. Consolatur orator ciues
 suos. Vide Hermogenem in methodo διδόντος.
 Hoc loco est traiectio particulae αὐ. Coniungenda
 enim cum uerbo ἔχει. Οὐτ' αὖ δ' ἦνευκε.)
 Primum αἰτίου κωλυτικὸν potentiae Philippi,
 ἐκ τοῦ παρὰ προσδοκίαν ἐκβαίνοντος: scilicet,
 spes Philippi decepta, inopinata obsidionis huius mo-
 ra. Totus hic locus est σοχαστικὸς, nititur conie-
 cturis: et rationes ex loco coniunctorum deprom-
 ptas habet. Itaque prima ista est fortuna: et κατ' ἐπι-
 σινύναψιν, particula ὅτε, cum ipsa propositio
 ne coniungitur. Tractatur ἀντιθέτως: sperauit, se
 imparatos posse Olynthios subito bello perfundere:
 fefellit eum opinio sua. Εκφέρω πόλεμον, id est,
 ὀνίσσασθαι ἢ ἐπιφέρειν πόλεμον, suscipio aut in-
 fero bellum. ὡς ἔστιν.) Philippi consilium fictè ab
 oratore expositum. πολέμειν.) Id est, μεκύν-
 νεσθαι τὸν πόλεμον μέλλειν, bellum hoc
 ductum iri, diuturnum fore. ὡς ὡς, ὅτε ὡς
 θέσεως, ὅτε ὡς φερεῖς, ὅτε ἐφόδον, ut Diodorus
 loqueretur: id est, subito impetu et irruptione. Ita
 contraria uerba sunt hoc loco πολέμειν et ὡς ἐ-
 ναι: et ad temporis interuallum referuntur.
 ἑλπίς.) ὀνειροπολῶν τὴν ἀνέκτασιν καὶ τὴν
 ἀνδρα-

αὐτοῖς ἀποδοῖσιν τὸν ὀλυθίων ὅτι τὴν γνώμην
καὶ τοῖς πεπραγμένοις ἐπιβεβαιώσιν. (Philip. 1. αὐτοῖς ἀποδοῖσιν.) ἢ αὐτοῖς ἀποδοῖσιν celeritatem, et universam rerum eversionem significat. Αὐτὸ ἐπὶ τῇ ἐπιγνώσει subiungitur. Vtrunq; enim festinationis, impetus, et violentiæ est. Διὲς ἐνδοξόν.) ἢ πόδι πέτῃ, cōtrarius exitus. Repugnātia sunt, magna sperare, et spe falli. Significatur Olynthiorum potentia, et constantes inimicitie cum Philippo: qui ei fortiter et constanter resistit: ita ut opus sit Philippum προσκαθεζεῖσθαι προσεδρεύειν.

(ἄρα.) Δὲ πόδιν. Sunt enim tria hic ordine posita. 1. ἢ εὐελπίαν. 2. ἢ πόδι πέτῃ. 3. Δὲ ἀλῆλου θῶν, tristitia consecuta. πρῶτον.) Omnia ista sunt simplicia, dilucida, pura, atq; distincta. Particulæ enim ordinis, et eiusmodi distributiones, ad methodum τῆς ἐνκρίσεως pertinent. γεγο- νός.) Participium causæ efficientis. πρῶτον.) εἰς μεγάλῃ αὐτὸν λύπῃ ἐμβάλλει: περὶ εὐθυμίας αὐτὸν καθίστησιν. Εἰτα τὰ.) Altera causa φθαρτικὴ, perfidia Thessalorum: hi non iuvabunt amplius Philippum. Hoc tripliciter probat. 1. ἀπὸ τῆς φύσεως. 2. σκμείω γενικῶ. 3. ση- μείοις ἐιδικοῖς. Omnia sunt σοχαστικά καὶ περὶ θένεα. ταῦτα γὰρ.) Hominū voluntates sunt variæ: et ut variæ sunt: ita non semper levitate de-

lectantur: sed sæpe in constantia rerum susceptarum permanent: sicut Thessalos etiam perpetuò sui studiosos Philippus habuit: nec ab eo, ut Demosthenes fore hîc opinatur, defecerunt. Hoc igitur loco, cum Thessalos à Philippo defecturos demonstrare uult: rationem eius affert non τὴν βέλυσιν, sed τὴν φύσιν. Minimè uerò sæpe cōmutabile αἰτίον τοῦ ἐκείνου natura, sicut uoluntas. Neq; solùm in hominibus, sed in ipsis etiam rebus, in ipso solo, & omnibus ijs, quæ Thessalorum sunt, perfidiam innatam & infixam pulchro χηματισμῷ ostendit. Dicit enim, τὰ τὴν Θετταλῶν: non simpliciter, οἱ Θετταλοί. Ita rebus tribuens, quod hominum est, uehementer, etsi breuiter, τὴν φύσιν proponit.

ἄπισα.) perfidiosa, ἀτινὲ. Aliquando passiuè, ut πρᾶγμα ἄπισον, res incredibilis. δὲ ἄπειρος.) Nimirum, sine dubio. Particula, cuius usus est: cum res ita in promptu est, ut disputatione nō egeat: cum quasi testata dicimus. Καὶ ἄσι.) Signum generale, confirmans illam naturalem perfidiam: omnes mortales perpetuè eorum perfidiæ testes sunt. Est δὲ ἄόριστος αἰτία, effectus infinitè positus.

ὡς σιν.) Quia Iason Thessalus Medeam deseruit: & Thessali bello Peloponnesiaco ab Atheniensibus ad Lacedæmonios defecerunt, ut est in Thucydide. Hæc fuerunt probationis causa assumpta: fuit

πρόσλη-

πρόσληψις τῆς φύσεως, τὸ αἰτιατὸν, τὸ
 χρόνον, ὃν δὲ τὸ πῶς βολῆς, ὡς πῶς εὖς ὕνεκα.
 Si enim natura sunt fallaces: et semper aduersus o=
 mnes dolosè egerunt: uerisimile est, tales quoq; in
 Philippum fore. κομισθῆ.) ἢ πρότασις εἰδῆ=
 κα: alienis animis à Philippo sunt Thessali. Hoc tri=
 bus probabit signis aut effectis. 1. Pagasas uolunt re=
 petere. 2. Magnesium muniri prohibuerunt. 3. pri=
 uaturi sunt eum fructu ex portubus et emporijs.
 κομισθῆ admodum aut omnino significat: ut κομῶ=
 δῆν ἔσθ, admodum iuuenis, apud Herodianum li=
 bro primo ab initio. ὡς περὶ λῶ.) Naturam ex=
 pellas furca, tamen usq; recurret. Vide de Thessalis
 etiam in Olynth. 2. Παγασαῖς.) Ex posteris
 Herculis fuit Aleuas: qui et ipse, et eius posteri, re=
 gnum in Thessalis obtinuerunt. Quos cùm Philip=
 pus eiecisset: Thessali Pagasas et illa uectigalia ei
 concesserunt. Vlpianus. Μαγνησίαν.) Magne=
 siam, et regionem et ciuitatem Thessaliae: cùm à
 Thessalis defecisset: eis Philippus restituit: et cùm in
 ea castellum ædificare instituisset: uerbo quidem, ne
 rursus deficeret: re autem uera contra Thessalos:
 animaduertentes hoc illi, uetuerunt. Idem. ἢ κτ=
 ομ.) Ἀναφορὰ δὲ δὲ σφᾶλμα, ut ne temerè affir=
 mare, aut mendaciū dicere uideatur: ab alijs hoc ita
 dici ait: et ad rumores aliorum hominum, quos non

nominat, refert. καρπῶν.) καρπῶμαε τῶς
 λιμνῶας, fructū ex portubus percipio. τὰ γὰρ.)
 Ratio, ὁ τὸ θετὰ λῶν λογισμός. Οὐ φίλιπ-
 πον.) αὐθροπον δὲ αὐτοῖς προσήκοντα, ἐπὶ
 βελον, ἢ πλεονέκτω. Αὐδὲ.) Ἡ ἐκβασις.
 Repetitio propositionis, et cōclusiuncula rei finitæ:
 angustè suppetet ei stipendiū. Est ὠρισμῶν δ' ὕ-
 χρεσθμα, incōmodū singulare. Τὰ τῆς.) Id est, ἡ
 τροφή ἢ τοῖς ξυνοῖς χορηγητέα. Αλλὰ μὲν) δὲ
 φίτον αἰτίον ἐμποδισικὸν τῆς τοῦ φιλίππου
 δουλείας, σοχαστικὸν ἢ αὐτό. Barbari ut credi-
 bile est, inuiti ei seruiunt. Coniecturas duas affert. 1.
 δ' αἰ φιλελεύθερον, ἢ μῖσος τοῦ δουλείας: ὁ
 φυσικῶς τῶτοις ὑπάρχουσιν ἔθνεσι. 2. τὸ
 φιλίππου ὕβριν καὶ ὑπερφανίαν: quam pro-
 bat σοχαστικῶς ex antecedentibus et consequenti-
 bus. Utitur secundo fortunæ flatu Philippus: ergo
 magni sine dubio in eo spiritus: et multa in suos in-
 solentia atq; stultitia. Vnde conficitur uerisimiliter,
 eum esse regnum habiturū non diuturnum. Sed pro-
 batio illa Philippicæ arrogantiae θετικῶς, senten-
 tia generali, proponitur. Ita sunt tria, in quibus est
 ordo naturalis: fortuna prospera, superbia, defectio
 populorum, siue regni amissio. αὐτῶς.) κα-
 θόλου. πᾶσι, καὶ.) De quibus in Diodoro.

ἡ γὰρ ἡ γὰρ.) Id est, uerisimile est. Verbis ipsis
 indicatur,

indicatur, genus horum argumentorum esse conie-
cturale. ἀνθρώποις τῶν.) insueti, insolentes, insoliti
seruitutis: apud Ciceronem et Salustium. κατὰ
ἀκρότητον.) πρὸς τὸ ἐαυτὸν ἀξίαν τινὲς ὑπαλάξαι.
Vnde aliquoties arma contra Philippum ceperunt,
ut apud historicos est. ἀνθρώποις τῶν.) ὁ φίλιπ-
πος τῶν. Odiosæ species loco indiuidui ponitur, omis-
so etiam articulo ὁ. ὑβρις ἡ.) ebrius flagitio-
sus, bonorum fortiumq; uirorum contemptor, tur-
pissimorum latronum et adulatorum comitatu se-
ptus. Vide Olynth. 2. ὡς φασί.) μαρτυρία ἀό-
ριστος, et iterum ἀναφορὰ εἰς τὸς ἄλλους, de
qua paulò antea. ὁ μα.) βεβαίωσις ἢ πίσις,
fidei faciendæ causa cōfirmatio. Vtebantur enim, au-
tore Hermogene, ueteres duplici quadā uia ac ratio-
ne in narrando: relatione atq; cōfirmatione. Vtrāq;
uides hoc loco. εὐτυχεῖν.) εὐτυχεῖν, sicut
Philippus utitur fortuna secunda. Olynth. 2.

πρὸς τὸν ἀξίαν.) Quemadmodum Philippus
fuit obses apud Thebanos: et nō modò non est Græ-
cus: neq; ulla ei cognatio cum Græcis intercedit: sed
ne quidem est ex ea parte barbariæ, quæ honestè no-
minari possit: uerūm perditus Macedo. Philip. 3.

ἀφορμὴ.) occasio, causa, incitamentum, irrita-
mentum. Vt in illo: effodiuntur opes, irritamenta
malorum: id est, ἐκ γῆς ἀφορσυνῶν τὰ χεῖματα
ὁρῶνται

οὐτ' ἐτ' ἀφορμὴ. κακῶς φρονεῖν) Quod
 propter ambitionem, dum omnem rerum gestarum
 gloriam sibi tribuit, fortissimos viros repel-
 lit: quod homines iustos & temperantes despicit:
 quod sceleratissimorum familiaritate delectatur.
 Olynth. 2. τοῖς ἀνοήτοις.) Stulto Philippo,
 qui fortunam secundā minimē fert moderatē: quem
 non pudet iactare, se in Atticam inuasurum, cum id
 tamen nondum possit: qui suos assiduis expeditioni-
 bus debilitans, propriæ tantummodò ambitioni ser-
 uit: qui magnitudine rerum gestarum ebrius, nihil
 non, velut per somnium, sibi promittere audet. Res
 secundæ, ut inquit Salustius, sapientum animos fati-
 gant: nedum ille corruptis moribus moderatum se
 præberet. γίνετ.) Hanc dicit Hermogenes πε-
 ρὶ οὐλοῦ δίκωλον γνωμικῶν esse, libro quarto,
 de inuentione. Διόπερ.) Non minor est uirtus,
 quàm quærere, parta tueri. Huic sententiæ illa in
 2. Olynth. contraria uidetur. πολλὸν ῥᾶον, ἔχον-
 τας φυλάττειν, ἢ κτ' ἄλλ' πάντα πᾶν φυκε.
 Sed contraria non est. Natura enim facilius, quod
 iam in manu est, tenetur: quàm illud sumitur, quod
 in ea nondum est. Et uiris bonis, ac diligentibus, dif-
 ficilior est comparatio rerum, q̄ conseruatio. Vnde
 Salustius imperium facile his artibus, quibus initio
 partū est, retineri dicit. Improbi autem, sceleratīq;
 hōντι

homines: ut malis artibus, & contrà, quàm oportebat, rem inuenerunt: ita malis moribus, quemadmodum par est, plerunq; rursus amittunt. Sunt enim alijs odio: fortunaq; prospera stultitiã, insolentiam, profusionem, & similia uitia, in eis parit: quibus rebus aut alios magis offendunt: aut sua bona abliguriunt: aut in rebus suis nullam cautionem adhibent: atq; ita felicitate sua euertuntur. Ita fit, ut uideantur facilius bona sua fuisse consecuti, quàm conseruare potuisse: non ob naturam rei: sed propter eorum animi impotentiam, moresq; corruptos atq; uitiosos. Hac de causa Demosthenes in 2. Olynth. argumentatur, Philippi opes, quòd dolis partæ sint, non fore stabiles, neq; diuturnas. Huc etiam pertinent illa Theognidis. Εἰ δὲ θεὸς κακῶ ἀνδρὶ βίῃ οὐκ ὡς τοῦτο ὁπᾶσαι: Αφραίνων λακίλῳ δὲ δύναντ' κατέχει. Ὑβριμ, Κύρνε, θεὸς πρῶτον κακὸν ὥπασεν ἀνδρὶ: δὲ μέλλει χῶρῳ μὴ δ' ἐμίσαι θέμειναι. Sæpè uitiosi homines facilè ditescunt: quia deus id permittit: et quasi manu sua eis opes dat. Sed eas retinere non possunt. Cùm enim beneficium hoc deo acceptum non ferunt: sed sua industria partum existimant: stultè & insolenter agere incipiunt: quod malum eis diuinitus immittitur. Quo fit, ut mox in pœnis diuinis hæreant: quas ut præcaueant, nec possunt, nec uolunt, operam dare: ideoq;

**Demosthenes
Philosophatus.**

ideoq; saepenumero paruo momento, & leui causa,
ex summa beatitudine in extremas miserias incidit.
Exemplo esse unius Dionysius minor potest: qui, cum
in regnum, ut pater eius dicebat, adamante uinctum
successisset: ob ignauiam & furores suos eiectus est
Corinthiq; literas docēs reliquā aetate priuatus con-
sumpsit. *φυλάττει.*) Fraude deceptionibusq; singu-
lorū Græcorū Philippus creuit, et id facile. Singuli
enim ei confidebant: non ita perfidum putabant:
utilitatum Græciæ studiosum existimabant. Patefacta
uerò eius improbitate, & priuatae utilitatis stu-
dio: difficilius regnum suum retinebit, quàm adeptus
est: nemine uidelicet amplius ei fidem habente. *Ολυν-
2. κτήσασθαι.*) *πορίζεσθαι, λαβεῖν, ποδῖ πο-
εῖσθαι:* comparare, acquirere, adipisci. Pulchra fuit
hæc sententia moralis. Fuit enim Demosthenes etiam
Philosophorum disciplina eruditus. Vnde Lucianus
de eo scribit: quod Philosophiæ amor uirtutisq;
studium ciuilis, non ad Phrynes: sed ad Aristotelis,
Theophrasti, Platonis fores, ipsum duxerit. Cuius
etiam ex epistolis, teste Cicerone, intelligi licet:
quàm frequens fuerit Platonis auditor. *Δεῖ τοί-
νυν.*) *Συμπέρασμα προῤεπῆικόν,* ἐκ τῶν
προγενομένων ἐπενεχθῆν: conclusio, habens ad
hortationem, ex superioribus nata. Estq; ἐπ' αὐτοῖς
ὁ πρὸς τὸ προκείμενον, καὶ ἀποσκοπὴ
πρὸς

πρὸς τοὺς ἀκροαμένους: reditus ad rem proposi-
tam, oratione ad auditores conuersa. Habet autem
παραβολὴν ἐν μέσότητά τῶν νομιῶν: est adhorta-
tio sententijs plena, atq; circumducta. Vna enim sen-
tentia, est res ipsa, propositio infinita: debetis reip.
defensionem suscipere. Altera, ἐπὶ πανάληψις τοῦ
ὀνόματος κατ' αὐτὴν συγκριτικὴ: Phi-
lippi enim res malo loco sunt: Vobis autem est iam
magna opportunitas. Tertia continet τὸν ῥόπον,
rationes reipub. benè gerendæ tres: legationem, ur-
banam expeditionem, cæterorum Græcorum excita-
tionem. Quarta, τὸ ἐκ βεσούμενον κατ' αὐτὴν
σιν ἐν πλάσει: τὴν τοῦ Φιλίππου βέλυσιν
πολεμίαν. Si Philippo hæc occasio, quæ nobis
daretur: quàm cupidè nobis noceret? Proponit Phi-
lippi cogitationem hostilem: idq; quod euenturum
esset, fictione Atheniensium cunctationi opponit.

τὴν ἀκαρίαν.) Idem tempus prodest, idem
tempus nocet. Hæc non pugnant inter se: Fiunt enim
κατ' ἄλλο ἐν ἄλλο, diuersarum rerum considera-
tione. prodest Atheniensibus, sed nocet Philippo.
Quomodo enim aliter ἢ ἀκαρία esset καρός.
Ideo hanc obscuritatē, pronomib. uocabula distin-
guens, orator ipse tollit. Καρὸν.) id est, ἡμῶν
χρησίμω ἐν τῷ ἐκείνου ἀκαρίαν. Sed elegan-
ter τὴν ἀκαρίαν τὸν καρὸν opponit ut maneat in
quadam

quadam $\pi\eta\chi\eta\sigma\epsilon\iota$, assonantia. De occasione sua præ satis multa dixit: eam hîc repetit. $\sigma\omega\acute{\alpha}\rho\alpha\delta\iota\tau\acute{\alpha}\pi\rho\acute{\alpha}\gamma\mu\alpha\tau\alpha$.) Atticismus: pro eo, quod est: $\sigma\omega\acute{\alpha}\rho\alpha\delta\iota\tau\acute{\alpha}\pi\rho\acute{\alpha}\gamma\mu\alpha\sigma\iota$. Res et occasio uos ad sese adiuuandū hortantur: ergo sitis eis auxilio: et unā cum ipsis rempub. capeßite. $\pi\rho\epsilon\sigma\beta\epsilon\upsilon\omicron\mu\acute{\alpha}\nu\sigma\iota$.) Cū ad Olynthios confirmandos: tum ad cæteros Græcos contra Philippum excitandos: præsertim Thessalos: qui certiores reddendi, uos Olynthijs opem laturos. Cū enim illi Pagasas repetere decreuerint: deq; Magnesia uerba facere: facile à Philippi amicitia societateq; abduci poterunt. Olynth. 2. $\sigma\rho\alpha\tau\epsilon\upsilon\omicron\mu\acute{\alpha}\nu\omicron\upsilon\varsigma$.) $\delta\zeta\epsilon\rho\chi\omicron\mu\acute{\alpha}\nu\omicron\upsilon\varsigma$ ἀξίως τῆς πόλεως, ibidem. Debetis pro gloria maiorum uestrorum, et pro urbis maiestate, ipsi militare: non alieno et collectitio milite auxilium ferre.

$\pi\rho\phi\acute{\omicron}\nu\omicron\nu\omicron\tau\alpha\varsigma$.) Verū non uerba tantū eis nuntiare debent legati uestri: sed rem etiam posse ostendere: uobis scilicet conferendo, exeundo, omnia administrando, seriō in hoc bellum incumbentibus.

$\epsilon\iota\phi\acute{\iota}\lambda\iota\pi\pi\omicron$.) Odium Philippo, ut Atheniensium urbi infestissimo hosti, conflatur. Est aliqua $\pi\acute{\alpha}\theta\omicron\upsilon\varsigma$ significatio hoc loco. $\tau\omicron\iota\delta\epsilon\upsilon\kappa\alpha\iota\omicron\nu$) $\kappa\alpha\iota\omicron\nu\epsilon\upsilon\kappa\alpha\iota\omicron\nu$ uocat Herodianus. $\pi\rho\delta\tau\epsilon\chi\acute{\omega}\rho\alpha$.) prope nostrum agrum, uel in nostro agro: sicut iam in Thracia. $\pi\acute{\omega}\varsigma$.) $\theta\alpha\upsilon\mu\alpha\sigma\mu\acute{\omicron}\varsigma$ αὐξήσεως

ἔκστασις ἐνεκα: si per occasionem posset, quanta
cum uoluptate in nostram ditionem impressionem
faceret? Non est magnus motus in hoc loco: est tamen
aliquis: sed breuis et atticus. Maior is est in 3. et 4.
Philip. ubi hostem reipub. Atheniensi infensissi-
mum Philippum ostendit. Εἰτ' ὁκ.) Εὐθύμης
μα παθητικόν, uehemens et acre: quod habet com-
parationem Philippi et Atheniensium: illius tem-
poris alieni, et horum occasionis: illius uoluntatis
odio ardentis, et horum negligentiae. Sunt contra-
ria, μὴ δύνασθαι, et καρὸν ἔχειν: ποιεῖν, et
πάχειν. ἀλλότρια autem, repugnantia: habere ho-
stem acerrimum: et nolle de eo supplicium sumere:
habere facultatem rei gerendae: sed ea non uti. Com-
paratio uerò τοῦ ἴσου est, à pari: cuius pars prior
habet ὑπόθεσιν, καὶ πλάσιν τοῦ ἐκβεβηκότος.
Fingit, quid futurum esset, si Philippus posset. Alte-
ra uerò ὑπὸ τῆς ἐμῆς ἰσχυρίας, asperam obiurga-
tionem timiditatis, aut dubitationis, siue desidia. Il-
le, si posset, non parceret nobis: ergo nec nos, qui
possumus, ei parcere conuenit. Est sententia δεινὴ:
quæ fit uehementior τοῦ κατ' ἐρώτησιν ἐλεγ-
κτικῆς: quia interrogatione confirmata est ista in-
crepatio: quod est χῆμα τῆς ἰσχυρίας. Est
item τὸ κατὰ σφαιρῶν χῆμα: figura rotunda,
et circumacta, qualis est uortex aquarum. Ideo est

hic etiam ἡ δεινότης, καὶ ἡ γοργότης, calliditas
 atq; celeritas. Hermiogenes ambitus huius lib. 4. de
 inuentione mentionem facit: ubi περιόδου ὡς Τι-
 μητικῶς, ὅς μονόκωλον ὅς ὑπερβατο χοι-
 νοτενῆ esse dicit. Sunt tamē certē duo membra: quo-
 rum unum est, εἴτ' ὅκ αἰχύνεοθε, εἰ μηδὲ τῶν-
 τα ποιῆσαι, καὶ ὅν ἔχοντος, τολμήσετε:
 alterum, ὃ παθῇτ' αὖ, εἰ δύναετ' ἐκείνῳ;
 quorum illud χοινοτενὲς, oblongum: hoc uerò
 paulò maius inciso. Hæc sententia pertinet πρὸς τὸ
 τὸ αἰσ' ὅς ἡ αἰχρὸς κεφάλαιον. Turpe enim, ne-
 gligere occasionem rei bene gerendæ: turpe item, ho-
 stem inultum relinquere: ad eiusq; libidinem uexari
 se se pati: atque esse quodammodo, ut in prouerbio
 est, Mysorum prædam. Ideo dicit, ὅκ αἰχύνεοθε;
 παύοιτ' αὖ.) παύειν hic pati, affligi, malum
 aut damnum accipere, significat: quod etiam παύ-
 ειν κακῶς in Philip. 1. ὅς κακοπαθεῖν, atque
 κακῶν περιεῖναι, in orat. πρὸς Σεφώνου dici-
 tur. Sæpe rei bonæ tribuitur, ut εὖ παύειν benefi-
 cium accipere. τὸ μὲν εὖ παθόντα δ' εἰ μεμνή-
 ναι τὸ πάντα χρόνον: τὸ δὲ ποιήσαντα εὖ θύ-
 ναι ἐπιλαθέσθαι: εἰ δὲ τὸ μὲν χρῆσθαι, τὸ δὲ μὴ μι-
 κροψύχως ποιῆν ἔργον ἀνθρώπου. Beneficij
 accepti meminisse semper decet: dati obliuisci conti-
 nuò. Illud enim uiri boni: hoc hominis non angust-
 animi.

animi. Sic ποδὶ παρὰ πρὸς: δαυμάσια ἡλίκα
 πάχην ἐγάθῃ, maximis beneficijs affici. Habet
 item significationem rei turpis: unde Demosthenes
 ποδὶ σεφάνῃ matrem Aeschinis Empusam ait no-
 minatā fuisse, ἐκ τοῦ πάντα ποιεῖν καὶ πάχην.
 Sic pro Milone: facere enim probus adolescens peri-
 culosè, quàm perpeti turpiter, maluit. Et pro πο-
 εῖν accipitur, ut in illo Luciani de Timone. τί γάρ
 ἄρ' καὶ πάθος τίς: ὁ πόταν οἱ θεοὶ βιάζονται;
 Quid facerè, cū me dii cogāt? Et ποιεῖν τινα γίγνε-
 σθαι, διατίθεισθαι πὺς τὴν ψυχῇ: animo cōmo-
 ueri, affectu aliquo cōcitari. ut in orat. ποδὶ παρὰ
 πρὸς εἰσας, cū Satyrus histrio filias ueteris hospitis
 et amici sui Apollophanis, quæ in captiuis Olyn-
 thijs erāt, à Philippo sibi donari peteret: ut uirgines
 nubiles honestè in matrimoniū collocaret: tanta eo-
 rum, qui aderant, eius facti approbatio et plausus con-
 secutus est: ὥς ἐτ' Φίλιππον παθεῖν τι, καὶ δὲ
 καὶ: ut Philippus misericordia, aut affectu laudabi-
 li, cōmotus, eas daret. ΕΤΙ ΤΟΙΟΥΤΟΥ.) Postquam
 superiorem locum de Philippi incommodis acriter
 conclusit: quæ cōclusio pertinuit etiā ad cæteras par-
 tes superiores: et postquàm de Philippi uoluntate
 aduersus Athenienses hostili dixit: ordine et rectè
 subiungit istud, quod insequitur: scilicet eum, ubi O-
 lynthum ceperit, bellum in Atticam moturum. Est

autem hic locus partim κατασκευασικός, partim ἀνασκευασικός. Confirmatio μονομερής est, unius partis, sed ex contrario. Si Olynthus defensa erit: bellum in Macedoniam transferetur. Si philippus illam expugnarit, in Atticam ueniet. Refutatio uero τριμερής, obiectiōum trium: quarum una est, quæ secundo loco est posita: non cupiet in Atticam inuadere. Alia, quæ primo loco: etiamsi cupierit, tamen non poterit. impediētur enim ab alijs Græcis. Tertia, quæ postremo: etiamsi cupierit, et nemine obstante uenerit: tamen sine magno maleficio et damno nostri agri hic bellum sustinebimus. Sed uideamus locis suis partes singulas.

ΕΤΙ ΤΟΙΝΥΝ.) ἐπὶ ἀναλήψις illius capitis, quod antea fuit tractatum: de periculo, quod Atticæ immineat, si Olynthus amittatur. Est resumptio τοῦ ἐκ βλάβης κακῆς. Hæc enim sunt τοῦ χρηστέμευ, ἢ τοῦ ἀναγκαίου: bona, quæ habemus, conseruare: et mala, quæ nondum adsunt, uitare. Damnum autem et detrimenti: bona præsentia amittere: malisq; quæ adhuc absunt, implicari. Eorum tractatio fit τοῦ ἐκ βλάβης: capite eo, quod est rerum futurarum: bonarum, si negotium suscipiatur: malarum, si negligatur. Nam δὲ ἐκ βλάβος proponitur καὶ ὑπόθεσις ἐφ' ἑκάτορα τὰ ἀποβαίνοντων: fictione siue conditione in utranq; partem.

tem. αἰρεσίς δ' ἐστίν.) Hæc sententia habet διτ-
 τὸν δ' ἐκδοσόμενον, κατ' ἑναυτίωσιν ἢ αὐτὸν
 μεταβολῶν: duos contrarios euentus, contrario-
 rum cōmutatione propositos: uos illic, ille hīc. Am-
 bo uerò uno loco sunt coniuncti, σιωπῇ, εὐγμῶσι:
 ὅς αἰρεσίς, infinitè, propositi. Nondum enim di-
 cit, quomodo futurum sit: ut uel ipsi illic, uel ille hīc,
 bellum g. sturi sint. Iam autem utrunq; explicatè, se-
 paratimq; dicet. Figura habet συγχώρησιν ἢ ὑπό-
 πῶπλῶν, permissiōnem: utrunq; uobis propositum
 est: eligite, utrum uultis. Ita neminem, nisi semetip-
 sos, accusare poterunt: si non id, quod melius est, ele-
 gerint. χῆν,) Non significat τὸ ἀναγκάσιον hoc
 loco, sed τὸ μέλλον. Iam uobis optio est, utrum uos
 illic, an ille hīc belligeraturus sit. Εἰ μὲν.) Iam
 τὰ ὠρισμένα ἐκδοσόμενα, ὅτι ἡ χωρισμός.
 Eorum est hæc pars prior. αὐτέχῃ.) ἔχεσθαι,
 studiose ad rem aliquam incumbere: ut ἔχεσθαι τῶν
 πραγμάτων. Αὐτέχεσθαι, tueri, defendere: ut αὐ-
 τέχεσθαι τῶν πραγμάτων. Αὐτέχειν uerò, dura-
 re, persistere: ὅς absolutè ponitur. Vtrunq; posteri-
 us aliò refertur. Ο μὲν φίλιππος ἔχει τῆς
 τῶν Ὀλυθίων πολιουρίας: οἱ δὲ Ὀλύνθιοι αὐ-
 τέχονται τῆς αὐτῶν σωτηρίας: τὰ δ' αὐτῶν
 πράγματα αὐτέχει. πολεμήσετε.) τὸ
 ἐκδοσόμενον. τῶν ἐκείνου.) Duæ utilitates:

hostilem agrum depopulari, domi pace frui: Quam
 tum hæc est præsentis boni conseruatio: illa absen-
 tis boni cōsecutio. Vide Hermogenem de statu nego-
 tiali. κακῶς ποιήσετε.) κακῶς ποιῶ, affli-
 go, uexo. κακῶς πράττω, infelix sum. Contraria
 eis sunt, εὖ ποιῶ: εὖ πράττω. τὴν ὑπάρχου-
 χου (αμ.) hoc εὖ ad præcedentia, εὖ ad sequentia
 referri potest. Differentia sunt, ἢ ἐκείνου χώρα,
 ἢ οἰκία: κακῶς ποιῶν, καὶ ἀδελῶς καρπὸν
 ὄσ. Αμ δ' ἐκείνα.) pars altera εὖ contraria.

ἐκείνα.) τὰ λβ. τὸ οὐκ ὀλιγὸν πολίσματα,
 ἢ αὐτὴν ἢ τὴν οὐκ ὀλιγον. τίς.) ὁ δεινός.
 Vehemens interrogatio pro uniuersali negatione.
 Hic tantum τὸ ἐκ βλάβος ponitur: mala uerò,
 quæ superioribus bonis opponenda erant, omittuntur:
 sed εὖ suprâ de ijs dixit: εὖ mox postea dicet.

Κωλύσει.) τίς αὐτὸν ἔτι τῷ δεινῷ μετὰ
 δ' αὐτῶς ἐμβάλλει, ἢ τὴν χώραν πορθεῖν
 ἐφύξει; ut historici loquuntur. Hactenus illa con-
 firmatio, de eo, quod euenturum sit. Quam partem,
 etsi antea tractarat, tamen repetijt: quòd nemo tam
 bonorum comparandorum spe, ad agendum excite-
 tur: quàm periculo amittendarum rerum commo-
 ueatur. Vitio autem pigritiæ uel maximè labora-
 bant Athenienses: eaq; de causa subinde Demosthe-
 nes eos obiurgat: desidiarq; ubiq; expellere cona-
 tur.

tur. Iam ipsa refutatio: quæ superiorem exentum
 magis cōfirmat: illamq; ἐκπληξιν, territationem,
 facit uehementiorem. Est enim locus hic non modò
 δαδαικός, sed etiam παθητικός: in quo me-
 tum ciuibus suis formidinemq; adferre conatur. φε-
 βερὸς uerò hostis et potens, et nocere uolens: quod
 in Philippo utrunq; esse, et idcirco eum in Atticam
 uenturum, probat. Repetam igitur docendi causa
 ordinem sententiarum huius loci: qui ordo talis es-
 set. ἢ πρότασις, succurrendum est Olynthijs. καὶ
 αἰτίου τοῦ ἐκβυβδύνειν: alioqui Philippus nos in-
 uadet. Hæc iam habuimus: sequuntur reliqua, quæ
 sunt προληπτικὰ καὶ ἀνασκευαστικὰ: occupa-
 tiones et refutationes eorum, quæ ab aduersarijs re-
 ferri possunt. Obijcerentur. n. hæc. Primū ἢ ὑπότα-
 σις, negatio: Philippus non cupiet nos aggredi. De-
 inde ἢ ἀντιπρότασις, quæ nominē relationē: etiā si
 cupiuerit, propter cæteros Græcos nō poterit. Tum
 altera ἀντιπρότασις, nata ex priorum duarum
 rerum concessione: etiamsi et huc uenire uoluerit,
 et uenire tutò potuerit: tamen in nostris finibus bel-
 lum gerere sine magno incommodo poterimus. Vnde
 efficeretur, non esse necesse, opem Olynthijs fer-
 re. Hic esset, ut dixi, partium huius loci ordo, habens
 quandam gradationem. Sed orator τὴν ὑπότασιν
 inter utranq; ἀντιπρότασιν interiecit, et à prio-

re ἀντιπρᾶξις initium fecit: idq; propter uerbum unum, κωλύσει. Si enim dixisset, δ' εὖρο βασιλεὺς: subiunxisset τὴν ἑνῶσιν, ἔχει βουλήσεται. Quia uerò dixit, κωλύσει: τῇ ἀντιπρᾶξις locum dedit. Solet aliquando ἑνῶσις priore loco poni, aliquādo ἡ ἀντιπρᾶξις, pro natura causae, et negotij utilitate. Sed hoc loco τὴν ἑνῶσιν utrinq; ἀντιπρᾶξις firmavit. Potest tamen etiam primum illud de facultate pro ἑνῶσις haberi: alterū de uoluntate, pro ἀντιπρᾶξις. Ita unam ἑνῶσιν duae sequentur ἀντιπρᾶξεις.

τίς αὐτῶν.) Hoc ἐκ βεβαιότητος est ratio: cur Philippus in Atticam sit uenturus: scilicet ideo, quia poterit: et idcirco poterit, quia nemo obstabit. Nam in huius ἀντιπρᾶξεως refutatione confirmatur ἡ δύναμις, Philippum posse uenire. Ἀντιπρᾶξις fuit, non poterit: ei κατ' ἑνῶσιν opponitur, poterit, quia non impeditur. Quomodo non impeditur? Quoniam neq; Thebani, neq; Phocenses, neq; quisquā alius officiet. Est κατασκευὴ ἐπαγωγικὴ, ἐκ τῆς τῶν μερῶν ἀφαιρέσεως: cuius priores duae partes sunt ὠρισμένα καὶ κατασκευασμένα, singularium gentium, et probatae: tertia uerò ἀόριστος καὶ ἀκατασκευάστος.

Θηβαῖοι;) Una pars remotionis, καὶ τὸ ἀντίθετον, inuersione. Thebani adiunabunt eum: tam

tum abest, ut sint impedituri. Totus locus est ἀγώνικος, asper, impeditus, salebrosus: non habens διευθεσίαν, expositionem æquabilem. Id fit propter interrogatiunculas et responsiunculas, quibus interrumpitur. Μη λίσαν.) προθεραπεία, præmunitio in re odiosa, aut fortè incredibili: qua lenit τὴν τραχύτητα τοῦ τολμήματος, asperitatem sententiæ audacter proferendæ. πικρὸν εἶπερ.) Latinè per supinum posterius, acerbum dictu.

σωεσθῶσι.) propter veteres similitudines et offensiones ob agri vicinitatem: id est, ὅτι καὶ τῶν γειτνιάσιον ἀψιμαχιῶν, καὶ τῶν πολεμικῶν, ἐκασοτε τὰς πόλεις πρὸς ἀλλήλας ἀναξαινομένων, ut Plutarchus ait. Erant item hanc ob causam inter Thebanos et Athenienses inimicitiae: quod illi bellum cum Phocensibus, Philippo adiuvante, gerebant: hi eosdem adiuvabant, saluosq; esse cupiebant. Φωκῆς.) Alterius partis ἀφαιρέσις, ex repugnantiis. ipsi aliorum ope egent: quomodo igitur Philippo resisterent? In Phocide erant viginti duæ ciuitates, orat: ποδὶ προπρεσβείας. τὴν οἰκίαν.) Aegre sese tutantur ipsi, tot præliis fracti, ducibusq; tribus Philomelo, Onomarcho, Phayllo, amissis: quarto, qui superest, Phalæco, contra Philippum et Thebanos non multum proficiente. Vide Diodorum,

itemq; Pausaniam in Phocide. Οἱ οἱ τε οὐτὸν.)
 οἷός τε, id est, ὁ δ' ὡς αὐτός, ὁ δ' ὡς αὐτὸς. ὑμεῖς.)
 Athenienses etiam sacrilegio delphico sese pollue-
 runt, ope Phocensibus ferenda: ut Iustinus et Diodo-
 rus scribunt. Delphi autem erat una ex ciuitatibus
 Phocidis. ἢ ἄλλῃ.) Tertia remotio, num quis
 alius? infinita, nec probata. Non enim probatione
 opus erat: propterea quod duabus potentioribus gen-
 tibus reiectis: in cæteris infirmioribus non multum
 erat præsidij. Peloponnesiacæ porro gentes non ita
 propinquæ: sed et ipsæ bellis intestinis in plures par-
 tes distractæ. Quæ res facilem Philippo ad poten-
 tiam aditum præbuit. Possunt tamen hæc uerba, ἢ
 ἄλλῃ τῇς, cum Phocensibus cōiungi: qui suo mar-
 te se defendere nō possint: nisi aut ab Atheniensibus,
 aut ab alio quopiam, ut à Lacedæmonijs, adiueni-
 tur. Ἀλλ', ὥ ταν.) Post facultatis probationem
 sequitur de uoluntate Philippi. Fuerat γνῶσις ad-
 uersarij, ut antea dixi: Philippum non cupere in
 Atticā uenire. Orator uerò hīc cōtrὰ ostendit, eum
 ualde cupere. Atq; τὴν βέλυσιν probat à signo,
 uel dicto Philippi: iactat se uenturum, ergo etiam fa-
 ciet. ἄλλ', ὥ ταν.) ἢ γνῶντία γνῶσις, δ' ἐξ
 τῆς εἰρωνικῆς: contrarij asseueratio per ironi-
 cam interrogationem: nempe, ὅτι βέλυσεται.
 Ἐτῆς, equalis, socius, ciuis, ἀπὸ τοῦ ἕθους: in casu
 vocandi,

uocandi, ὡς ἔτα: pro quo ἀττικῶς ὡς τὰν: προσ-
 φώνησις εἰρωνικὴ, ut εἰς δ', ὡς οὐτ', in Timoa-
 ne Luciani. Sed ὡς γὰρ ἐν bonam εἰς malam para-
 tem, ibidem. Cūm Demosthenes procul à finibus At-
 ticæ prælium conferendum cum Philippo suaderet:
 Rhocio, ὡς τὰν, ἔφη, μὴ πῶς μαχώμεθα, σκοπῶ
 μιν: ἀλλὰ, πῶς νικήσωμεν. ὅτ' ὡς γὰρ ἔσαι μα-
 κρὰν ὁ πόλεμος. τῶν ἀτοπωτάτων.)
 Refutatio ἀπὸ σημείων, habens σύγκρισιν τοῦ
 αἰτιοῦ καὶ τοῦ ἀλλοῦ. Si, cūm non potest, hoc ia-
 ctat: quantò magis, cūm poterit, faciet. Est autem οὗτος
 loco repugnantium: quod ipse etiam orator indicat:
 cūm dicit, τῶν ἀτοπωτάτων. ἀλλότριαι enim εἰ-
 ἀτοπᾶς sunt: aliquid iactare, quando id nondum po-
 tes efficere: idemq; cūm facultas data sit, nolle susci-
 pere. Sic inuentio huius argumētī est τοῦ ἀλλοτρίου:
 tractatio uerò συγκριτικὴ. ἀνοικαὶν ὀφλισκάν-
 ων.) id est, μὴ δυνάμεν: consequens loco an-
 tecedentis. Pulchra περίοδος ἀντικειμένη, ut
 Aristoteles uocat, ex contrarijs rebus composita.
 contraria sunt, δύνανται, μὴ δύνανται: ut contra-
 ria, siue differentia, ἐκλαλεῖν, πράττειν. Ἀνοικα-
 αὶν ὀφλισκάνειν, stultè aliquid facere, stultitiæ
 damnari. Sic Philip. 1. ἀέχυναι, ἀνανδρίαν,
 πάντα τὰ ἀέχιστα ὀφληνέστα εἶναι: turpitudi-
 nis, ignamiae, omnis dedecoris condemnatum esse. con-
 trarium

Ανοικαὶν ὀφ-
 λισκάνειν.

trarium est, καλῶς ποιῶν: quo utimur, cū nō honorificam alicuius mentionem facimus: cū nō eius instituta laudamus: cū ea deum fortunare precamur: ut mox, de diuitibus loquēs hominibus, faciet Demosthenes. Vtraq; autem formula κατ' ἐπεμβολῶν ferè solet ὑποκριτικῶς interponi: hoc est, quando orator aliqua de re, uel laudandi, uel uituperandi causa, suum fert iudicium. In duabus istis refutatiunculis: quæ asperitate ἀσφαλογυῖα constiterunt: habemus exemplum Hermogeneæ γοργότης, uel locitatis: quæ tamen ex alijs etiam ideis aliquid habet. Sententiæ non prorsus ἀφελῆς simplices: sed, ut in uera idea, ἡν δὲ ἀθεῖναι, motu incitata: ὅσφοι ἀρά, uehementes: quia ἐλεγκτικαί, καὶ τῶν ἀντιλεγόντων ἐπιτιμητικαί: quibus aduersarij reprehenduntur ὅσφ conuincuntur. Cætera ferè γοργά. Methodus enim uelocis ideæ, τὸ ταῖς ἀπαντήσεσι ταχείαις καὶ βραχείαις χρῆσθαι, ταῖς τε ἀντιθέσεσιν ὥσ αὐτως: uti breuibus obiectionibus atq; responsionibus. Figura ἐρωτηματικὴ, habens interrogationes ὅσφ responsiones: item κατ' ἀποστροφῶν, ut ὦ ταῦ: et κατ' ἐπιστροφῶν, de qua antea. Tractatur etiam τῆ εἰρωνεία: quæ est τῆς ἀληθείας ἡ εὐταξία, itemq; τῆς ἀκμῆς: pertinet ad uerum, graue, neruosum dicendi genus. Verba ὅσφ membra, ut in celeritate, breuia. In
compe

γοργότης.

compositione pauci uocalium hiatus. Rhythmi in ueloci forma ferè trochaici: sed ut nihil est unius generis in Demosthene: ita hic quoq; alios inuenias pedes. Clausula natura sua in eo genere trochæo constat, ut in ἀλλ' οὐ τίς: sed ferè hoc loco spondei sunt. ἐκλαλεῖ.) iactat, effutit. uerbum odiosum. Philip- pus est ἀμετροπὴς καὶ ὑψαγόρης, immoderati et superbi sermonis, ut loquitur Homerus.

Αλλὰ μὲν.) Tertia ἀφάρεσις, refutatio: qua probatur, bellum in Atticam admittere, detri- mentosum esse atq; turpe. Argumentum sumitur ex comparatione rei minoris. Non possumus sine ma- gna iactura bellum extra nostrum agrum gerere. Quantò igitur maiora damna sentiemus: cū id in nostro territorio gerendum fuerit? Habet autem huius αὐτὴ περὶ ἀσέως ἀνάσκειν ἡ partes quatuor: atq; tractatur διεξοδικῶς, non amplius διαλο- γικῶς. Αλλὰ μὲν.) Prima pars, ἀόριστος πρότασις duarum rerum differentium: multū in- terest, hic an illic bellum geratur. Finita propositio fuisset: malum est, huc transferri bellum: aut, prae- stat foris, quàm domi, belligerare. Αλλὰ μὲν, hic est particula μεταβατικὴ, transitionis ad rem al- liam, κατ' αὐξήσιν τοῦ λόγου. ἔνθα δὲ) in Attica. ἐκεῖ.) in Macedonia aut Thracia. Οὐδὲ λόγου.) πεποίθσις, fiducia in re aperta: et lon- gioris

gioris probationis ἀποδείξεις. Οὐκ ἐν δὲ διαφαι-
 πτήσιν γὰρ τὰ ὁμολογούμενα κατασκευάζει-
 ζεν: non immorandum in rebus manifestis proban-
 dis. Εἰ γάρ.) Altera pars, ἡ πρότασις τῆς
 συγκρίσεως, καὶ πλάσιμ: quæ habet πόδας
 ἄλλω ἢ αὐξήσιμ ἐκ τῆς πόδας ἄσεω. Hic enim
 est τὸ πρόσωπον, καὶ τὸ αἶτιον: si uos oportet
 ret. Deinde ὁ χρόνος, tantum triginta dies. Deinde
 τὸ πρᾶγμα, καὶ ὁ τόπος: foris bellum gerere.
 Deinde ὁ ὅπος, siue τὸ δυνάμεν: commeatu ex
 uestro agro. Deinde ἡ ποσότης: eo tantum, qui sa-
 tis exercitui esset. Deinde iterum τὸ πρόσωπον,
 nullo inibi hoste uersante. Deinde ἡ ἐκβάσις τοῦ
 κακοῦ καὶ σύγκρισιν ἀόριστον: plus noceretur
 aratoribus uestris: quam uos omni superiore bello
 cōsumpsistis. Loquitur de bello Amphipolitano: in
 quod 1200. talenta Athenienses insumpserunt.

ὑμᾶς.) qui parceretis agro uestro. δέξασθαι
 εἰ.) At hostis ultrò ueniet. τριάκοντα.) hostis
 tamdiu in nostro agro erit, quandiu poterit, Εξω.)
 In Thracia aut Macedonia: non in Attica. ὅτι
 ἀνέγκη.) At hostis non necessaria solum accipe-
 ret: sed prorsus nihil reliqui nobis faceret. ὅσα.)
 scilicet λαμβάνειν. τῶν ἐκ.) λαμβάνω τὰς
 ἐκ τῶν χωρᾶς, potest significare, omnia accipere. Sed
 λαμβάνω τῶν ἐκ τῶν χωρᾶς, partem accipio. Μη-
 δὲ

Πενὸς ὄντ' Θ.) participium exceptionis. Etiam si nullus adesset hostis. πῶδ' ὅλ' ἢ ἀπὸ τοῦ μέζονος.

λέγω.) Si uera est lectio: uerbum λέγω maioris rei addendæ, et uehementiæ causa interpositum est. Id est, inquam, addo. οἶμα.) Verbo opinionationis utitur. Difficile enim homini, certam magnitudinem sumptuum bellicorum affirmare: præsertim cum, ut Crobylus apud Plutarchum ait, ὅστις τῆς τεταγμένης πόλεως. πρὸ τοῦ.) πρὸ τούτου, scilicet χρόνου. διεδ' ἀπάνητε.) ἀνακλώκατε, impendistis, insumpsisistis. Εἰ δὲ δ' ἡ.) Tertia pars, ἢ ὅτι συγκρίσεως ἀπὸ δόσεως.

ἡξεί.) πολέμιοι ἡξέουσιν, ὑπαλλαγή. ἡξεί νομίσαι.) νομίσειν. Ζημιωθήσεσθ'.) τὸς ὑμῶν γεωργός. Vnῶν ἐκδοσίμων, scilicet agrorum depopulatio, aut amissio bonorum. πρόσθε δ' ἡ.) Pars quarta, aliorum duorum euentuum ἐπισύναψις, extra comparisonem. ὕβρις.) ὁ τοῦ σώματος Θ' αἰκισμός, αἰσθητικὴ, ἢ εἰς τὴν δουλείαν ἀπαγωγή: vexatio corporis, uerbena, abreptio in seruitutem. etc. Phil. 4. αἰσχύνει.) Turpe enim, cum prohibere possis, eὖ pati rem redigi: ut et bona diripiantur: et liberi homines in seruitutem abducantur: iidemque cogantur omnes in dignitates contumeliasque perferre. Tria magna mala, ἢ ὅτι χάρας πόρνευσις, ἢ τοῦ σώματος Θ' ὕβρις

Βρις, ἢ αἰχὺνὴ ἐκ τῶν λακῶς διωκυθῆναι τῶν
πραγμάτων: quæ maximè quoduis hominum ge-
nus moueant: si eorum contrarijs minus ijdem se pa-
tiantur moueri. ὁ δ' ἐμὲ μὲν.) Sophocles in Ele-
ctra: Ζῆν' αἰχρὸν αἰχρῶς τοῖς καλῶς πεφυ-
κόσι: benè institutis turpe, uiuere turpiter.

Τοῖς γε.) Particula γε διαφωρίζει τὸ
πρᾶγμα, διασέλλει καὶ εἰς διόποιε: rem decla-
rat, distinguit ab alijs, et certam speciem constituit.
Τοῖς γε σώφροσι: non autem τοῖς ἀνοήτοις, ἢ τοῖς
δουλοῖς, οἷς αἰὲν ὡς πλὴν γὰρ μόνον φοβερά.

σώφροσι.) prudentibus hominibus quales nu-
merabantur Athenienses. Σώφρων prudens, ἀπὸ
τοῦ σώζειν τὴν φρενῆα: et pro temperante, unde
ἢ σωφροσύνη. Propositio huius comparationis co-
piosior fuit, quàm redditio: sed breuitatem reddi-
tionis orator τῇ κατὰ χωρισμὸν προδήκῃ τῇ
ἐκ τῆς ὁμιλίᾳ compensauit. πάντα δὲ ταῦτα
τα.) Absoluta tota confirmatione: sequitur ea pars,
quæ in quaq; oratione extrema esse consuevit, ipsa
peroratio: quæ eiusdem ferè magnitudinis cum exor-
dio est. Quia enim cætera omnia breuia fuerunt: id-
circo nec principium, nec ipsius causæ terminum,
longiora esse conueniebat. Vt autem tota causa sua-
sionem rei suscipiendæ continet: ita etiam epilogus
iste est προτεπικός. Eius partes sunt quatuor:

una, propositionis repetitio: altera, cohortatio generum hominum: tertia, causa finalis: postrema, optatio. *πάντα δὲ ταῦτα.*) Olynthios constanter Philippo repugnatu-
 ros: bello hoc nostram libertatem & salutem agi: nunc esse occasionem Philippum vindicandi, & otium decusq; recuperandi: eum non esse invictum. &c. Loco huius enumerationis utitur *ὅς γε νικῶ μογίῳ*, hæc omnia. Rarò enim suadori ἢ ἀπαρτίθμης necessaria: propterea quòd eius causæ non ita sint, ut in iudicijs fit, multiplices atq; impeditæ. *σωιδόντας.*) animadvertentes, perpendentes, cum animo suo uolentes, ut Salustius loquitur. Iubet eos diligenter ista considerare, atq; saluti communi providere. *προνοίας* enim, ut Sophocles ait, *ὅδ' ἔν' ἀνθρώποις ἔφ' κέρδι' ἔλαβειν ἄμεινον, ὅδ' ἐν δόφον.* Oportet in tantis rebus νοῆσαι ἅμα πρόσω *ὀπίσω*, ut Homerus loquitur. *Βοηθεῖν.*) Toῖς Ολυθίοις. Sed non nominat eos, ut nec à principio: ne magis eorum incolumitati, quàm saluti publicæ, consulere uideatur. *ἀπωθεῖν.*) detrudere, uel quouis modo. Translatum à corporibus, & fortè à luctantib. *Ἐξελάειν γνῖθ' ὅδε κύνες κήρεσι φορέτ' ὅς.* Homerus. *ἐκείσε.*) in Thraciam & Macedoniam. Repetit unum præcipuum *ὡς φάλαμον*, scilicet utilitatis: ut patria sit in quiete
 r atq;

atq; pace. Epilogus enim semper ἐκ τῶν ἰσχυρῶν
 σωτικῶν sumendus: id est, ex rationibus firmis,
 et causis continentibus. Hæc fuit ἡ φησὶ προτάσεως
 ἐπὶ ἀνάλυσις καὶ πρόβλεψις. τὸς μὲν ἐν-
 πόρους.) Ο μερισμὸς τῶν προσώπων: ὅτι ἡ τοῦ
 ἑκάστοις ποιητῆος διήλωσις. Ponit distributio-
 nem trium generū cūm: singulisq; officium suum
 attribuit. Simul etiam τὰ τελικὰ αἰτία κατ' αἰ-
 πόλοσιν ἐκαστῶν, redditionem causæ finalis singu-
 lorum, adiungit. Pertinent hæc ad locum rerum dif-
 ferentium et propriarum: est διαστολή τῶν δια-
 φόρων πραγμάτων, τῆς τοῦ ἑκάστοις ιδιότητος
 γνωριμότης. ἐν πόροις.) πλουσίους, τὸς τὰς
 ὁσίας ἔχοντας. Philip. 4. ὑπὲρ τῶν πολλῶν.)
 δύο κακῶν προκειμένων, αἰρετέον τὸ ἥττορ.
 In duobus malis cūm fugiendū maius sit, Leuius est
 eligendum. Cicero epist. ad Octaviū. ὧν.) pro
 αἰ. Vt enim apud Latinos aliquando antecedens po-
 nitur in eodem cum relatiuo casu: ut, urbem quam
 statuo, uestra est: ita sæpenumero apud grecos rela-
 tiuum imitatur casum antecedentis: ut, ὑπὲρ πολ-
 λῶν, ὧν ἔχω, μικρὰ ἀναλίσκω: ἄνωμα, οἷς
 ἔχω, βιβλίοις. Neq; enim cum genitiuo, neq; cum
 datiuo, uerbum ἔχω per se conuenitur, sed cum ac-
 cusatiuo. Quod uerò cum alijs nōnunquam casibus,
 uel ipsum, uel alia uerba, inueniuntur: καὶ συμβε-
 βηκός

ἀντίπρῶτος

ὁ καλὸς fit, ob consociationem scilicet aliorum causa
 suam. καλῶς ποιοῦντες.) De hoc antea dictum
 est. Bonum ἄνθρωπος oratoris: non inuidet locum
 plethibus, nec eos insectatur: sed laudat, et benè euenire
 illis diuitias honestè comparatas precatur. Ideo
 hoc occupationis causa interiectum. Eadem formula
 est in Philip. 4. ἡ τύχη καλῶς ποιοῦσα πολλὰ
 ἀπεποίηκε τὰ λοιπὰ: fortuna, cui equidem
 gratia habenda, facultates reipub. auxit. Et ibidem
 etiam separatim posita: οἱ γὰρ ἔνδοροι πάντες
 ἔρχονται μετέφροντες τοῦτο, ὅτι καλῶς ποιοῦσι:
 diuites omnes eius rei participes fiunt, et rectè.
 Cicero solet dicere: quem honoris causa nomino: sed
 de absente. Μικρὰ ἀναλίσκοντες.) In singulis
 sunt tria: τὸ πρόσωπον, ἡ πράξις, τὸ τέλος.
 Hoc loco οἱ πλεῖστοι, εἰς φέρειν, ἢ ἀδελφείας
 τοιπῶν ἀπολαύσεις. Τὰ λοιπὰ. Τὰ κεφάλαια,
 τὰ ἀρχαῖα, πολλὰ ὄντα. Τὸ δὲ γένος.) Hic
 etiā tria: οἱ νέοι, ἡ στρατεία, ἡ φύσις χώρας φυλάσσει.
 Οἱ γὰρ ἡλικίαι, sunt iuuenes robusti, alacres, ad
 militiam apti. Ηλικία enim dicitur ὅτι ἀεὶ ἵσως ὡς
 νέων, ut Vlpianus ait. Nam in iuuentute possumus
 omnia facere. Ἔργα νέων, βουλαὶ δὲ μέσων, ἐν
 χάρι δὲ γερόντων: id est, uis iuuenum, ratioque uir-
 tutum, pietasque senectutis. Et apud Homerum iliad. 13.
 ἄνθρωπος, ὅτι κράτος ὅτι μέγιστον. ἔβλεπε νο

καὶ τῇ ἡλικίᾳ. ἐν τῇ τῷ.) ὅτι ἐν τῇ οἰκείᾳ.
 Sic olim Germani faciebant: qui publicè maximam
 putabant esse laudem: quàm latissimè à suis finibus
 uacare agros: ut scribit Cæsar lib. 4. de bello Gal-
 lico. φοβεροί.) φόβον ἐμποιοῦντες τοῖς πο-
 λεμίοις, terrorem hostibus inferentes. φύλα-
 κες.) ὑπερασπισαί. ἀκεραΐδ.) ἀπορρήτῃ,
 καὶ οἶον εἰ μὴ λειρομάνης, ut opinor: uel ἀνευ-
 τῆς κηρὸς ὅσῃς, quæ peste aut morte careat: uel
 μὴ κεραιζομάνης: quod uerbum poetis excinde-
 re significat. ἀκεραΐδ, id est, ἕως ὅστις ἀκέραιος
 ἢ παῖς. Τὸς δὲ λέγοντας.) Et hīc tria: οἱ
 ῥήτορες, τὰ πολιτεύματα, αἱ εὐθύναι ῥά-
 εἰσι. τὸς λέγοντας uocat κατ' ὄχλῳ τὸς
 συμβουλευόντας. Nam οἱ ἐγκωμιάζοντες,
 καὶ οἱ κατήγοροὶ ἢ ἀπολογόμηνοι, non
 ita possunt, etiam si peccent, reip. nocere, ut οἱ συμ-
 βουλευόντες. Hi enim in publicis, illi uerò in pri-
 uatis rebus uersantur. τῷ πεπολιτευμένῳ.)
 τῶν κοινῶν πεπραγμένῳ καὶ διακεχει-
 σμένῳ. εὐθύναι.) sunt rationes, rerum in re-
 pub. gestarum reddendæ: contra eos, qui aut remp.
 malè geßisse, aut legationem non fideliter obiisse pu-
 tantur: quas ab unoquoq; licebat institui apud quæ-
 stores ærarios, qui λογισταὶ nominabantur. Erant
 itē εὐθύναι, ut Suidas scribit, magistratus Athenis
 uirorum

uirorum decem: ad quos, qui aliquam rem publicè
curassent, rationes referebant. ὥς ὁποῖ' ἄτ' ἔ
αὐ.) ἐκπληξίς. Terret improbos & mercena-
rios Philippi oratores: cuiusmodi fuerunt Aeschia-
nes, Philocrates, & alij nonnulli. ποδὶς κ.)
Si benè res ceciderit, bona eorum consilia: sin malè,
improba fuisse existimabitis. Atqui optimum sæpe
bonus uir dat consilium: id tamen non bonum ha-
bet exitum. Et ipse orator in oratione de corona
se salutariter suasisse: quantum humano consilio
prouideri potuerit, affirmat: sed fortunam sibi ad-
uersatam fuisse. Ideo iniquum est, oratorum consi-
lia ex euentu uelle ponderare. Verùm Demosthe-
nes proditorum, & nummariorum oratorum ter-
ritandorum causa, in hoc loco ita loquitur.

Τοιῶτοι.) ὡς κείς ἢ πικροί. πεπραγ-
μένων.) πεπολιτευμένων. Eadem persona-
rum diuisio est etiam apud Plutarchum. Interro-
gatus enim ab Hyperide Phocio: quando bellum su-
scipiendum Atheniensibus existimaret: cùm, in-
quit, iuuenes uidero seruare uelle ordines, diuites cō-
ferre, oratores à peculatu abstinere. Similis est
illa duodec. Iliad. Aiakis utriusque ad milites ad-
hortatio.

ὦ φίλοι Αργείων, ὅς τ' ἔφοχθ'· ὅς τε μεσῆδες,
ὅς εἰς χερσὶ τῶνδε: ἐπεὶ ὅπω πάντες ὁμοιοί

τ 3

ἀνέρες

αὐτοὶ ἐς γὰρ πολέμῳ: νῦν ἔπλεον ἔρπον ἅπασιν

Id est,

Argui, seu quis princeps est, siue secundus,

Siue quis inferior: quia non gradus omnibus idem,

Qui sunt in bello: nunc est labor omnibus æquè.

Χρησά.) Votum. πάντες εἰνεκα.) pro-

pter diuites, iuvenes, oratores,

atq; totam rempu-

blicam.

EPI

EPITOME EX DIO
doro Siculo de statu Græciæ tem
poribus Demosthenis, con
fecta à Martino Crus
sio M.F.

AMYNTAS Macedonia rex ab
Illyrijs victus, uectigalisq; factus,
eis filium suum minimum natu Phi
lippum dedit obsidem. Eum illi
tradiderunt Thebanis: à quibus ad

Philippus ob
ses Thebis.

patrem Epaminonda educandus erudiendusq; dedu
ctus fuit. Cum autem Epaminondas magistro quo
dam Pythagoreo Philosopho uteretur: Philippus
una cū Epaminonda multum in illa disciplina ope
ra studijq; posuit. Quare factum est: cum uterq; in
genio bono, multoq; labore esset: ut utriusq; uirtus
existeret præclara. Itaq; ut Epaminondas magnis
periculis ac prælijs patriam præter expectationem
effecit Græciæ principem: ita Philippus similiter
ex paruis principijs gloriam est consecutus Epami
nonda laude non minorem. Nam Alexander filio
rum Amyntæ natu maximus, post patris mortem in
regnum successit. Hunc Ptolemæus Alorita interfe
ciens, ipse id occupauit. Quo item sublato, rex fa

Etus est Perdiccās: qui magno praelio ab Illyrijs supe-
 ratus occiditur. Ibi Philippus frater ex Thebana
 ciuitate elapsus, regnum patrium recuperat. Olym-
 pias ea erat centesima quinta: prætor Athenis Calli-
 medes: consules Romæ C. Genutius Auentinensis,
 L. Aemylius Mamercus II. annus à condita urbe
 Roma trecentessimus nonagesimus secundus: ante
 Christi diem natalem trecentessimus quinquagesi-
 mus circiter nonus. Tum igitur Philippus redijt in
 regnum, & quidem afflictum. In superiore enim pu-
 gna ceciderāt amplius quatuor millia Macedonum:
 cæteri omnes animis erant percussī. Macedoniam ue-
 xabant Pæones uicini: manus Illyrij cogeant. Qui-
 dā porrò Pausanias ex regia familia, ope regis Thra-
 ciæ regnum recipere conabatur. Athenienses à Phi-
 lippo alieni, regem constituere uolebant Argæum
 duce Mantia: qui habebat exercitum trium armato-
 rum millium, classēq; haud contemnendam. Con-
 trā Macedones cū ob illam cladem, tum propter
 ingruentium periculorum multitudinem, magno in-
 metu erant. Sed eos cōtinuis concionibus Philippus
 confirmauit: militarem disciplinam restituit ac cor-
 rexerit: arma militi suppeditauit: eum in perpetua
 continuit exercitatione: primusq; Macedonicæ pha-
 langis fuit inuentor. Quibus rebus, comitate etiam,
 præmijs, & pollicitationibus, maximam populi
 gratiam

Regnum patri-
 um recuperat.

Industria
 Philippi.

gratiam conciliauit. Periculis item prudenter occurrit. Amphipolin enim, in qua recipienda omnes neruos contendebāt Athenienses, ultrò dimisit liberam. Cum Pæonibus pacem fecit: muneribus partim dandis, partim promittendis. Reditum Pausaniæ, corrumpeus eum pecunijs, à quo reducendus erat, impediuit. Mantias uerò nauigans Methonen, ibi substitit: Argæum cum mercenario milite Aegas misit. Argæus. Eum, cum ab oppidanis, ut intromitteretur, obtinere non potuisset: Methonen reuertentem improuiso adortus Philippus: magnum eius militum numerum concidit: cæteros in collem quendam compulso, in deditiōem accepit, ac dimisit: receptis, qui ad eos confugerant, exulibus. Ex hac prima pugna non parum animi Macedonibus ad insequentia prælia accessit. Quo etiam tempore Thasij Crenidas ædificauerunt: quas postea numero ciuium Philippus auxit: atq; de nomine suo Philippos appellauit.

PRAETOR ATHENIS EVCHARISTUS, Coss. Romæ Q. Seruilius Hala. II. L. Genutius Auentinensis. II. annus ab
V.C. 393. ante Christum. 358.

Legatos Athenas misit Philippus: per quos populo persuasit, ut pacem faceret: se non amplius sibi
Pax cum Atheniensibus.

us sibi uendicare Amphipolim. Hoc bello liberatus,
 cū audiret Agin regem Pæonū mortuū esse: eos ag-
 gressus, uictos Macedonib. parēre cogit. Deinde in
 Illyriam copias ducit peditū non minus decē milliū,
 et sexcentorum equitum. Bardyllis Illyriorum rex
 missis legatis, pacem facere cupiebat: sed ea cōditio-
 ne, ut quibus urbibus utriq; tum imperarent, eas re-
 tinerēt. Philippus pacem se uelle ostendebat: sed ita,
 si omnibus Macedonicis ciuitatibus Illyrij excede-
 rent. Legati re infecta redierunt. Bardyllis enim su-
 perioribus uictorijs elatus: uirtutiq; suorum confu-
 sus: cum decem millibus peditum delectorum, et e-
 quitibus circiter quingentis, occurrit. Cōmisso præ-
 lio, uincuntur Illyrij, cæsis suorum amplius septem
 millibus. Itaq; per legatos pacem à Philippo ea gens
 impetrat: excedēdo omnibus Macedonicis ciuitatib.

PRAETOR ATHENIS CEPHI-
 sodotus, Coss. Romæ C. Sulpitius Peticus II. C. Li-
 cinius Stolo Caluus. II. annus ab
 V. C. 394. ante Chri-
 stum 357.

Euboica
 seditio.

Euboenses dissensionibus intestinis laborabant.
 Eorum pars Boeotorum, alteri Atheniensium
 opem implorabant. Multis igitur uelitationibus fa-
 ctis: modò Thebani, modò Athenienses superiores
 erant.

erant: ceterum ad praelium non uenerunt. Insula ci-
uili bello perdita, multisq; utrinq; caesis: uix tandem
incolae damnis suis eruditi, pacem fecerunt. Boeoti
domum reuersi, quiescebant. Ab Atheniensibus cum
Chij, Rhodij, Coi, Byzantij defecissent: bellum or-
tum est, quod sociale nominatum fuit: idq; annos du-
rauit tres. Missi igitur ab Atheniensibus Chares et
Chabrias cum exercitu in Chium: cum auxilia à By-
zantijs, Rhodijs, Cois, et Cariae principe Mausolo
ei insulae missa essent: urbem terra mariq; oppu-
gnabant. Chares ex continenti pugnabat: Chabrias
classe hostes aggressus, succumbebat. Ibi ceterae na-
ues temporari cedentes euaserunt: ipse pro ea, in qua
erat, propugnans: mortem gloriosam turpi fuga
anteponit. Sub idem tempus, post Illyrios uictos:
omnesq; qui usq; ad Lychnitidem paludem habita-
bant, in potestatem redactos: in Macedoniam Philip-
pus reuertitur: pace gloriosa cum Illyrijs facta: lau-
deq; ob fortitudinem illustri apud Macedones para-
ta. Post haec contra Amphipolitanos, à quibus mul-
tum lacebatur, proficiscitur: admotisq; tormen-
tis, et continenter oppugnans, muri partem arietibus
deijcit. Qua parte introrumpens: magno eorum,
qui defendebant, numero occiso: urbe potitus est.
Eos igitur, qui suis rationibus aduersabantur, exter-
minauit: in ceteros humanum sese praebuit. Quae

Urbs,

Bellū sociale,

Chabrias
mors.

Amphipolis,

Olynthij. urbs, quòd opportuno loco aduersus Thraciam, uici-
 cinaq; loca, sita esset: multum Philippo ad incremen-
 tum regni sui conferebat. Celeriter enim Pylnam fe-
 cit suam: & cum Olynthijs societatem fecit: quibus
 se Potidæam, de qua ciuitate ualde illi laborabant,
 traditurum promisit. De Olyntho enim, quòd urbs
 opibus ualens esset: multitudineq; ciuium magno ad
 bellum gerendum usui: certabant ij, qui dominari cu-
 piebant. Quocirca & Atheniensibus & Philippo
 in studio erat, adiungere sibi Olynthiorum societa-
 tem. Verum Philippus Potidæam expugnat: præsi-
 diumq; Atheniense educit: & humaniter Athenas
 remittit. Admodum enim uerebatur dignitatem et
 potentiam eius urbis. Pydnam uerò in seruitutem
 redactam, Olynthijs dedit: agrum item eius utendū
 fruendum illis concessit. Deinde uenit Crenidas,
 quas Philippos nominauit: numeroq; ciuium adau-
 xit. Auri uerò metalla, cum iacerent, ita auxit, ut
 quotannis ex ijs fructum amplius mille talentorum
 perciperet. Quare celeriter magna pecunia facta,
 regnum Macedonicum uehementer amplificauit.
 Monetam enim cudens, quæ de nomine eius Philip-
 pica dicebatur: magnum exterorum militum nume-
 rum conduxit: multosq; in Græcia proditores pa-
 triæ effecit. Eo tempore in Sicilia Dio Hipparini fi-
 lius: quem Dionysius minor, ut uirum patriæ liber-

tatis

tatis studiosum, interficere conabatur: Corinthum confugit: copiasq; ad patriam seruitute liberandam colligit.

PRAETOR ATHENIS AGA-

thocles, Coss. Romæ M Fabius Ambustus,

C. Petilius Balbus, annus ab V.C.

395. ante Christum 356.

Dio Syracusas, Dionysio in arcem compulso, occupat: easq; in libertatem restituere conatur. In Græcia Alexander Pheræorum princeps, ab uxore sua Thebe, fratribusq; eius Lycophrone & Tisiphono dolose interficitur. His principio, ut tyranni percussoribus, magni honores habiti. Postea mercenarijs militibus pecunia corruptis, in tyranni locum succedunt: multos aduersantium interficiunt: manuq; facta, ui dominantur. Aleuadae igitur, quorum apud Thessalos nomen nobile & clarum erat: tyrannis inimici, cum per se non satis ualerent: Philippum Macedonem sibi adiungunt. Is illos deuicit: libertateq; ciuitatibus restituta, beneuolentiâ Thessalorum in posterum semper non sibi modò, sed etiam filio Alexandro, conciliatam habuit. Ab hoc tempore scriptores quidam, belli sacri, orti ab occupatione Delphici templi, initium faciunt.

Alexander
Pheræus.

Olym

OLYMPIAS 100. PRAETOR Athenis Elpinus, Coss. Romae M. Popilius Lenas, Cn. Manlius Capitolinus imperiosus, annus ab V.C. 396. ante Christum. 355.

Res in bello sociali gesta.

Bello sociali, Atheniensium, et eorum, qui ab eis defecerant, populorum, apparatus erat magni: constituebantque rem ad nauale deducere praerant. Athenienses igitur, qui Charetem antea cum sexaginta nauibus miserant: alteras sexaginta, ducibus Iphicrate et Timotheo nobilissimis ciuibus, ad illum emiserunt. Contra aduersarij, comparatis centum nauibus, insulas Atheniensium Imbrum et Lemnum populabantur. Samum progressi, agrum uastabant: ciuitatem ipsam terra marique oppugnabant. Multis item alijs insulis, quae in ditione Atheniensium erant, uexatis: pecunias ad bellum cogeabant. Atheniensium ducibus, cum conuenissent, primo in animo erat obsidere Byzantium. Cum autem Chij cum socijs Sami oppugnationem relinquerent: et Byzantijs succurrerent: omnes classes circa Hellespontum conuenerunt. Pugnare uolentibus, magnus uentus obstitit. Chares tamen nihilominus decertare cupiebat. Id cum ceteri duces non permitterent propter magnitudinem tempestatis: ille milites obtestans, collegas proditionis insinulauit: literisque Athe-

Chares.

nas missis, eos de industrial occasione pugnandi omisiss
 se significavit. Athenienses, iudicio de Iphicrate &
 Timotheo habito, multis talentis mulctarunt: impe-
 riūq; eis abrogarunt. Chares itaq; solus iā classis to-
 tius imperator: cupiens sumptu liberare Athenienses:
 rem periculosam suscipit. Nam cum Artabazus ab
 rege Persarum defecisset: et cum paucis aduersus Sa-
 trapas, qui septuaginta millia militum habebant, di-
 micaturus esset: Chares ad eum sese contulit: atq; in
 toto regio apparatu superando adiutor fuit. Eius
 beneficij non immemor Artabazus, Chareti stipen-
 dij satis ad totum exercitum alendum dedit. Res ea
 primò apud Athenienses laudata. Postea uerò, cum
 rex in literis de Charete quereretur, sententiam mis-
 tarunt. Sparsus enim fuerat rumor: regem Persa-
 rum promississe hostibus Atheniensium contra eos au-
 xilium trecentarum nauium. Hoc metu populus ter-
 ritus: decreuit cum ijs, qui defecerant, in gratiam re-
 dire. Qui cum ipsi quoq; pacem cuperent: bello so-
 ciali finis factus est. Illo tempore tres reges, quibus
 suspecta erant Philippi incrementa, aduersus eum
 conspirarunt: rex Thraciæ, Pæonum, Illyriorum.
 Singuli enim per se parum poterant: præsertim ob
 superiora detrimenta. Coniunctos autem se illi offi-
 cere posse sperabant. Verum dum illi copias cogunt:
 Philippus derepente adortus, ac percellens, cū Ma-
 cedonis

Artabazus
 potius, quàm
 Pharnabazus.

cedonibus eos sentire cogit. Hoc item anno Dio, ex arce Syracusana Dionysio in Italiam proficiscente, urbem Syracusas in libertatem vindicat.

PRAETOR ATHENIS CAL-
listratus, Coss. Romæ C. Fabius Ambustus, Cn. Plau-
tius Proculus, annus ab V. C. 397.

ante Christum

354.

Bellum sacrum.

HOc tempore bellum sacrum, quod nouem an-
nos durauit, excitatur à Philomelo Phocensi,
homine improbo & audaci. Nam cum Lacedæmo-
nij à Boeotis Leuctrico prælio superati essent: The-
bani ab eis, quod Cadmeam occupassent, in Amphic-
tynico concilio condemnatis, grandem pecuniam
petiuerunt. Fuerunt item Phocenses ab iisdem iudi-
cibus damnati multis talentis: quod partem magnam
agri sacri Cirrhæi ararent. Quam pecuniam cum
non soluerent: nomen eorum religionum antistites
ad Amphictyonicum conciliū detulerunt: agrumq;
ipsorum postularunt, nisi iudicatum soluissent, deo
consecrari. Poscebant item, ut cæteri, quæ deberent,
dissoluerent: in quorum numero erant Lacedæmo-
nij. Quod si non facerent: communi Græciæ uoce sce-
leratos & hostes iudicandos esse. Decreta itaq; Am-
phictyonum Græcis approbantibus: cum religione
Phocens

Phocensis ager iam obstringendus esset: Philomelus, Philomelus.
 qui autoritate apud suos maximè præstabat: pro
 concione docet, tantam pecuniam exolui non posse.
 Pati uerò agrum fieri sacrum: non solum magnæ
 ignauitæ esse: sed etiam ad euersionem fortunarum
 omnium spectare. Conabatur omnibus modis rem
 iudicatam rescindere: propterea quòd cum paruu-
 lum quiddam de agro aratum fuisset: multa irroga-
 ta esset maxima. Summi etiam uetustissimiq; poetæ
 Homeri testimonio probabat: principatum Delphi
 ci templi antiquitus fuisse penes Phocenses. Home-
 rum enim dicere.

Homerus.

Phocenses Schedius duxere, & Epistrophus àcer:
 Qui Cyparissos, & horrentem Pythona colebant.

Quapropter de iure oraculi, ut à maioribus tra-
 dito, contendendū dicebat. Quòd si ad sese belli sum-
 ma deferretur: se hoc institutum ad felicem exitum
 perducturum. Phocenses igitur metu multa petita
 eum summum constituerunt imperatorem: ipse stu-
 diosè, quæ receperat, exequebatur. Primum omni-
 um Spartam proficiscebatur: secretò cum Lacedæ-
 moniorum rege Archidamo de his rebus communi-
 cabat: utrisque in hoc communiter elaborandum es-
 se docebat: ut irrita fieret Amphictyonum senten-
 tia. Nam Lacedæmonios quoq; iniquo iudicio ab il-
 lis oppressos esse. Se igitur Delphos occupaturum:

Templi Del-
phici occupa-
tio.

ac, si ad se dominatū redegisset, decreta Amphicty-
onum antiquaturum. Probat hoc institutum Archi-
damus: uerū palām se modō auxiliaturum recu-
sat: clām in nulla re defuturum, nec pecunia, nec mi-
lite mercenario, pollicetur. Philomelus itaq; cū
ab eo quindecim accepisset talenta, alterum tantum
addit: militem conscribit exterum: ex Phocensibus
mille deligit, quos peltastas nominat. Cū his tem-
plum occupat: Delphos Thracidas, qui nominaban-
tur, resistentes interficit: eorum bona publicat. Cete-
ros metu perculsos confirmat: non malē eis fore.
Quibus rebus mox diuulgatis, Locri confestim Phi-
lomelum aggrediuntur: qui praelio uicti, domum re-
uertuntur. Ea ille uictoria inflatus, decreta Amphi-
ctyonum in columnis scripta excidit: libellos, in quib-
us nomina condemnatorum erant, perdit: rumos
rem spargit, se neq; templum spoliare statuisse: neq;
quicquam contra ius fasq; facere. De iure à maiori-
bus tradito se contendere: iniquis Amphictyonum
decretis intercedere: leges ueteres Phocensium sal-
uas esse uelle. Boeoti in concione constituunt reli-
gionis defensionem suscipere: militesq; continuō e-
mittunt. Philomelus muro templum circundat: ex-
ercitum cogit: stipendium dat sesquiple: ex Phocen-
sibus fortissimū quēq; deligit: millia circiter quinque
militum conficit. Formidolosus admodum erat iam
aduero

aduersarijs. Deinde in Locridem inuadit: eam depopulatur: castellum quoddam cum frustra oppugnaret: in quadā cum Locris pugna uiginti milites amittit. Quos cum ad sepulturam per caduceatorem peteret: respondebatur, legem esse in Græcia, sacrilegos insepultos abijci. Iterum igitur præliatur: magnāq; diligentia adhibita, aliquot hostilibus potitur cadaueribus: ita suos reddi sibi cogit. Impunè autem passim uagatus: multaq; loca populatus: Delphos milite locupletato redit. Quibus rebus gestis: oraculum audire de belli huius exitu uolens: Pythiam ascendere tripodem, et uaticinari cogit. Hoc loco fortè non absurdum fuerit: ueterem de tripode Delphico historiam recensere. Dicitur oraculum hoc olim à capris inuentum esse. Quæ causa est, quòd Delphi oraculum petitori, maximè utantur capris. Nam cum in illo loco, in quo nunc est ea templi pars, quæ adytum dicitur, hiatus esset: eòdemq; capræ, nòdum condita Delphorum urbe, uenissent: unamquamq; earum, quæ accessisset, in hiatusq; despexisset, miro quodam modo saltasse: diuersamq; à priore uocem emisisset. Pastorem rei admiratione motum, accessisse: eiq; postquam hiatus uidisset, idem, quod capris, accidisse. ut enim hæ imitatæ essent eos, qui numine quodam afflati sunt: ita illum futura prædixisse. Hac re patefacta, complures ex accolis ad eum lo-

Tripus Delphicus.

cum adiisse: eosq; quos rei nouitas propius accedere hortata esset, quodam diuino furore fuisse cōcitatos. Hac de causa locum in admiratione habitum: & estimatum, ipsius terræ esse id oraculum. Itaq; ad tempus eos, qui uaticinari uoluissent, ad hiatum accessisse: aliosq; alijs inter se res futuras aperuisse. Tandem, ubi multi furore in eum hiatum desiliissent, omnesq; euaniissent: uisum incolis, ut ne quis periclitaretur: uatem constituere aliquam fæminam: quæ deinceps petentibus oraculum ederet. Ei quandam machinam extructam esse: in quam ascendens, tutò uaticinaretur. Illam autem habere bases tres: à quibus ei nomen tripodis positum. Ad huius formā plerosq; qui iam cōficiuntur, æneos tripodes fieri sole re. Vaticinari porrò fertur solitas antiquitus uirgines: cum ob naturæ integritatem: tum ob coniunctionem cum Diana. Maximè enim eas oracula & res arcanas reticere posse. Recentioribus post temporibus quendam Echecraten Thessalum, cum eò uenisset, uatemq; uirginem uidisset, pulchritudine eius captum, abreptam secum affortasse. Delphos ea de causa tulisse legem: ne qua amplius uirgo oraculo præponeretur: sed mulier annos nata amplius quinquaginta: quæ, ut quodammodo ueterem repræsentaret consuetudinem, habitu ornatuq; esset uirginali. Hæc de oraculi huius inuentione. Eo Philomelus petitus:

potitus: mandabat Pythia, ut ritu patrio ex tripode responderet. Cum illa ei declararet patrium morem: minis eam coëgit in tripodem ascendere. Respondit illa ad uoluntatem eius, qui cogebat: ei licere, quicquid liberet, facere. Eo responso ille acquiescens: id in libellis scriptum publicè proposuit: ut perspicuum esset omnibus: ipsi, quod uellet, agendi potestatem à deo factam. Itaque conciones habet: multitudinem ex illo oraculo confirmat: bellum gerere constituit. Accidit ei quoddam in templo Apollinis augurium. Aquila enim supra id uolans: in terram delapsa, columbas, quæ in templo alebantur, aucupabatur: quarum aliquas abripuit ab aris. Respondebant augures, Phocenses et Philomelū rerum apud Delphos potituros: id illo augurio portendi. Quibus rebus ille elatus: Legatos Athenas, Spartam, et Thebas mittit: itemque ad cæteras nobiliores urbes Græciæ. Iis sese purgabat: ideo à se templum occupatum: quòd de eius imperio contenderet: non ut sacras pecunias diriperet. Iure enim uetusto huius dominos et principes esse Phocenses. Se de pecunia, et de pondere numeroque ornamentorum, quicumque posceret, rationes redditurum. Petebat item, si quis Phocensibus inimicus esset, maximè ut is socius fieret: sin minus, quiesceret. Quod cum legati nuntiassent: Athenienses, Lacedæmonij, et alij nonnulli, Philomelo

Templi Del-
phici occupa-
tio.

ac, si ad se dominatū redegisset, decreta Amphicty-
onum antiquaturum. Probat hoc institutum Archi-
damus: uerū palām se modō auxiliaturum recu-
sat: clām in nulla re defuturum, nec pecunia, nec mi-
lite mercenario, pollicetur. Philomelus itaq; cū
ab eo quindecim accepisset talenta, alterum tantum
addit: militem conscribit exterum: ex Phocensibus
mille deligit, quos peltastas nominat. Cū his tem-
plum occupat: Delphos Thracidas, qui nominaban-
tur, resistentes interficit: eorum bona publicat. Cete-
ros metu perculsos confirmat: non malē eis fore.
Quibus rebus mox diuulgatis, Locri confestim Phi-
lomelum aggrediuntur: qui praelio uicti, domum re-
uertuntur. Ea ille uictoria inflatus, decreta Amphi-
ctyonum in columnis scripta excidit: libellos, in qui-
bus nomina condemnatorum erant, perdit: rumo-
rem spargit, se neq; templum spoliare statuisse: neq;
quicquam contra ius fasq; facere. De iure à maiori-
bus tradito se contendere: iniquis Amphictyonum
decretis intercedere: leges ueteres Phocensium sal-
uas esse uelle. Boeoti in concione constituunt reli-
gionis defensionem suscipere: militesq; continuo e-
mittunt. Philomelus muro templum circundat: ex-
ercitum cogit: stipendium dat sesquiple: ex Phocen-
sibus fortissimū quēq; deligit: millia circiter quinque
militum conficit. Formidolosus admodum erat iam
aduere

inuersarijs. Deinde in Locridem inuadit: eam depopulatur: castellum quoddam cum frustra oppugnaret: in quadā cum Locris pugna uiginti milites amittit. Quos cum ad sepulturam per caduceatorem peteret: respondebatur, legem esse in Græcia, sacrilegos insepultos abijci. Iterum igitur præliatur: magnāq; diligentia adhibita, aliquot hostilibus potitur cadaueribus: ita suos reddi sibi cogit. Impunè autem passim uagatus: multaq; loca populatus: Delphos milite locupletato redit. Quibus rebus gestis: oraculum audire de belli huius exitu uolens: Pythiam ascendere tripodem, et uaticinari cogit. Hoc loco fortè non absurdum fuerit: ueterem de tripode Delphico historiam recensere. Dicitur oraculum hoc olim à capris inuentum esse. Quæ causa est, quòd Delphi oraculum petitori, maximè utantur capris. Nam cum in illo loco, in quo nunc est ea templi pars, quæ adytum dicitur, hiatus esset: eòdemq; capræ, nòdum condita Delphorum urbe, uenissent: unamquamq; earum, quæ accessisset, in hiatusq; despexisset, miro quodam modo saltasse: diuersamq; à priore uocem emisisse. Pastorem rei admiratione motum, accessisse: eiq; postquam hiatus uidisset, idem, quod capris, accidisse. ut enim hæ imitatæ essent eos, qui numine quodam afflati sunt: ita illum futura prædixisse. Hac re patefacta, complures ex accolis ad eum lo-

Tripus Delphicus.

cum adiisse: eosq; quos rei nouitas propius accedere hortata esset, quodam diuino furore fuisse cōcitatos. Hac de causa locum in admiratione habitum: & estimatum, ipsius terræ esse id oraculum. Itaq; ad tempus eos, qui uaticinari uoluissent, ad hiatum accessisse: aliosq; alijs inter se res futuras aperuisse. Tandem, ubi multi furore in eum hiatum defiliissent, omnesq; euaniissent: uisum incolis, ut ne quis periclitaretur: uatem constituere aliquam fœminam: quæ deinceps petentibus oraculum ederet. Ei quandam machinam extructam esse: in quam ascendens, tutò uaticinaretur. Illam autem habere bases tres: à quibus ei nomen tripodis positum. Ad huius formā plerosq; qui iam cōficiuntur, æneos tripodes fieri sole re. Vaticinari porrò fertur solitas antiquitus uirgines: cum ob naturæ integritatem: tum ob coniunctionem cum Diana. Maximè enim eas oracula & res arcanas reticere posse. Recentioribus post temporibus quendam Echecraten Thessalum, cum eò uenisset, uatemq; uirginem uidisset, pulchritudine eius captum, abreptam secum affortasse. Delphos ea de causa tulisse legem: ne qua amplius uirgo oraculo præponeretur: sed mulier annos nata amplius quinquaginta: quæ, ut quodammodo ueterem repræsentaret consuetudinem, habitu ornatuq; esset uirginali. Hec de oraculi huius inuentione. Eo Philomelus potitus:

potitus: mandabat Pythiæ, ut ritu patrio ex tripode responderet. Cum illa ei declararet patrium morem: minis eam coëgit in tripodem ascendere. Respondit illa ad uoluntatem eius, qui cogebat: ei licere, quicquid liberet, facere. Eo responso ille acquiescens: id in libellis scriptum publicè proposuit: ut perspicuum esset omnibus: ipsi, quod uellet, agendi potestatem à deo factam. Itaque conciones habet: multitudinem ex illo oraculo confirmat: bellum gerere constituit. Accidit ei quoddam in templo Apollinis augurium. Aquila enim supra id uolans: in terram delapsa, columbas, quæ in templo alebantur, aucupabatur: quarum aliquas abripuit ab aris. Respondebant augures, Phocenses et Philomelū rerum apud Delphos potituros: id illo augurio portendi. Quibus rebus ille elatus: Legatos Athenas, Spartam, et Thebas mittit: itemque ad cæteras nobiliores urbes Græciæ. Iis sese purgabat: ideo à se templum occupatum: quòd de eius imperio contenderet: non ut sacras pecunias diriperet. Iure enim uetusto huius dominos et principes esse Phocenses. Se de pecunia, et de pondere numeroque ornamentorum, quicumque posceret, rationes redditurum. Petebat item, si quis Phocensibus inimicus esset, maximè ut is socius fieret: sin minus, quiesceret. Quod cum legati nuntiassent: Athenienses, Lacedæmonij, et alij nonnulli, Philomelo

argento & auro monetam conficiebat: quam socijs dabat, maximeq; ea principes illorum sibi deuinciebat. Multos item ex aduersarijs aut ad societatem perducebat: aut ad pacem agendam adducebat. Id propter hominum auaritiam facile assequebatur. Itaq; Thessalis quoq;, qui dignitate ceteros praecedebant, persuasit, ut quiescerent. Phocenses sibi obstantes interficiebat: bona eorum proscribebat. Deinde in hostium agrum profectus, Thronium capit: Amphissanos, terrore illato, sibi parere cogit: Doricas ciuitates uastat, agrumq; igne populatur: in Boeotia Orchomenum expugnat. Chæroneam obsidere uolens, à Thebanis uincitur, domumq; redit.

Pammenes.

Eodem tempore Thebani Pammenem ducem cum quinque millibus Artabazo auxilio mittunt: qui cum Persicis satrapis bellum gerebat: in quo eum antea Chares adiuuerat. Is Pammenes bis satrapas magnis prælijs uincit: quæ res & ipsi, & patriæ gloriosa fuit. Mirabile enim uidebatur: Boeotos, qui à Thessalis deserti, bello Phocensi impliciti essent: tamen in Asiam auxilia mittere. Dum hæc geruntur: Lacedæmonij uincunt Argiuos ad ciuitatem Orneas: qua etiam expugnata, Spartam redeunt. Atheniensium dux Chares in Hellespontum nauigans, Sestum oppidum capit, iuniores interficit, cæteris seruitutem iniungit. Cum Cersobleptes Cotys filius, tum ob

Philip

Philippi odium, tum ob Atheniensium amicitiam, eis Cherrhonesi ciuitates tradidisset, præter Cardiam: populus colonos in illas misit. Methonen, quod ea ciuitas hostibus receptaculum esset, Philippus oppugnat: ac post aliquam obsidionis moram illa potitur. Ciuibus potestatem discedendi cum singulis uestimentis dedit: ipsam ciuitatem destruxit: agrum diuisit Macedonibus. In huius obsidione alterum oculorum sagitta percussum amisit. Postea Thessalorum accersitu in eorum agrum copias ducit: & contra Lycophronem Pheræorum tyrannum iuuat. Huic septem millia auxilio ab Onomarcho, duce Phayllo fratre, mittuntur: quos omnes Philippus uictos & Thessalia fugat. Celeriter omnibus copijs Onomarchus, spe totius Thessaliæ occupandæ, Lycophroni subsidio uenit: Philippum duobus prælijs fundit: magnum numerum Macedonum concidit. Rex in maximo periculo à multis suorum desertus: uix oratione reliquis retentis, in Macedoniam redit. Deinde Onomarchus in Boeotiam accedit, Boeotos superat, Coroneam capit. Redit Philippus in Thessalam aduersus Lycophronem. Qui per se infirmus, auxilium Phocensium accersit: pollicens se eis in subiicienda Thessalia fore adiutorem. Venit itaq; Onomarchus cum uiginti millibus peditum, & equitibus quingentis. Philippus, ad communem belli societatem

Methone.

Philippus in Thessalia.

Onomarchi
interitus.

tem Thessalis adductis: peditatum conducit amplius
uiginti millium, trium millium equitatu. Acre com-
mittitur praelium: in quo Thessalorum equitum nu-
mero et uirtute Philippus uictor existit. Victi ad
mare fugiebant. Casu enim praeternauiabat Chares
Atheniensium dux. Magna Phocensium caedes. Qui
fugiebant, armis abiectis, ad triremes adnatabant:
in quibus et Onomarchus. Intersectorum Phocen-
sium numerus fuit amplius sex millium: inter quos
ipse etiam dux: capta non minus tria millia. Rex On-
omarchum suspendit: ceteros, ut sacrilegos, in ma-
ri suffocauit. Succedit in locum interfecti ducis fra-
ter Phayllus: qui damnum acceptum sarcit, mercena-
rios conscribit, stipendium duplicat, auxilia a sociis
accersit, arma fabricat, numisma aureum et argen-
teum cudit. Eodem hoc anno moritur Cariae princeps
Mausolus, uigesimo quarto anno administrationis
suae: cui succedit soror, eademque uxor, Artemisia,
quae biennium ei prouinciae praest.

OLYMPIAS 107. PRAETOR

Athenis Aristodemus, Cos. Romae C. Sulpitius Pe-

ticius III. M. Valerius Publicola, annus

ab V. C. 400. ante

Christum 351.

Phayllus.

Phayllus igitur Phocensium fortunam afflatare
erigit:

erigit: pecuniasq; dilargiens, non solum magnum exercitum conficit: sed potentissimarum etiam urbium societatem sibi conciliat. Lacedæmonij ei mille milites mittūt, Achæi duo millia: Athenienses quinque millia peditū, equites quadringentos, duce Nausicle. Pheræorum tyranni Lycophron et Pitholaus, morte Onomarchi societate destituti, Pheras Philippo tradūt: ipsi, pactione facta, dimissi, mercenarios suos conducunt numero bis mille: cum quibus se ad Phaylli ductum applicāt. Nec pauca etiam oppida, ob stipendij magnitudinem, cum Phocensibus mereabantur. Phayllus, copijs in Bœotiam ductis, ter vincitur: semel ad Orchomenum, iterum ad flumen Cephisum, tertio ad Coroneam. Philippus, Thessaliæ rebus compositis, Thermopylas contra Phocenses progreditur. Quarū aditu ab Atheniensibus occupato: in regnum suum redit, clarus rebus gestis, & pietate aduersus deos. Phayllus in Locros Epicnemidios profectus: cæteris oppidis omnibus potitus: cū Arycam etiam nocturna proditione cepisset: inde rursum eiectus est, amissis suorum multis. Cū castra circum Abas posuisset: Boeoti nocturno impetu non paucos interfecerūt. Inde in Phocensem agrum inuadentes: magna eius parte uastata, prædas egerunt. Postea ciuitati Arycæ obsessæ suppetias ueniunt. Verū eos Phayllus fugans, illā uicem capit, dirigit,
pit,

Mors Phaylli.

Phalæcus.

Bellum Peloponnesiacum.

pit, ac destruit. Nō multō pōst in phthisin incidēs,
 diuturno morbo miserē, sceleribūq; suis dignē, con-
 fectus interit. Relinquit pro se ducem Phalæcum, fi-
 lium Onomarchi, adulta iam ætate puerum: cui tu-
 torem Mnaseam quendam suum amicum præficit.
 Is quadam nocte improuiso cum ducentis militibus
 à Boeotis opprimitur. Nec multō pōst equestri pu-
 gna Phalæcus ad Chæroneam uictus, non paucos de
 suis amittit. Circiter hoc tempus etiam in Pelopon-
 neso ortæ perturbationes. Lacedæmonijs cum Me-
 galopolitanis controuersie erant: ideo duce Archi-
 damo eorum ditionem uastabant. Megalopolitanē
 iniurijs irritati, cū soli hostem ulcisci non possent,
 à socijs auxilium petiuerunt. Confestim eis ab Ar-
 giuis, Sicyonijs, & Messenijs succurritur. Thebanē
 quatuor millia peditum, quingentos equites mise-
 runt, duce Cephisone. Eductis itaq; copijs, ad fon-
 tem Alphei fluminis castra fecerunt. Lacedæmonios
 tribus millibus peditum Phocenses: centum quin-
 quaginta equitibus Lycophron & Pitholaus, qui
 Pheris electi fuerant, iuuerunt. Conflatis igitur co-
 pijs non paruis, circa Mantineam confederunt. In-
 de ad Orneas ciuitatem Argiuorum, quæ cum Me-
 galopolitanis societate cōiuncta erat, castris motis:
 ante hostium accessum eam expugnarunt. Argiuo-
 rum, item plures ducentis interfecerunt. Veniunt
 Thebanē

Thebani cum copijs duplo maioribus, sed minus bene instructis: cumq; ancipiti praelio diu et acriter certatum esset: Argiui cum socijs in sua sese oppida retulerunt. Lacedaemonij, postquam Elisuntem Arcadiae ciuitatem uicessissent et diripuissent, Spartam reuersi sunt. Paulò post Thebani auxilio sociorum circa Telphusam magnũ hostium numerũ concidunt: Anaxander dux in potestatem eorum uiuus cum uiris amplius sexaginta peruenit. Breui tempore post alijs duabus pugnis multos hostes interficiunt. Ad extremum, magno praelio cum uicissent Lacedaemonij: amborum exercitus in suas ciuitates se recipiunt. Factis deinceps inducijs inter Lacedaemonios et Megalopolitanos: Thebani redeunt in Boeotiã. Quibus in locis commoratus Phalæcus, Cheroneam capit: ex eaq; rursum à Thebanis eijcitur. Boeoti deinde magno exercitu Phocidem maxima ex parte depopulati, nonnullis oppidis captis, cum praeda domum reuertuntur.

PRAETOR ATHENIS THESSALUS,
Coss. Romæ M. Fabius Ambustus III. T.

Quintius Capitolinus, annus ab V. C.

401. ante Christum.

350.

Thebanis bello Phocensi defatigatis, pecuniãq;
defuturis,

Artaxerxes.

Fortè Idrieus.

destitutis, Rex persarum Artaxerxes, à quo pecuniam petierant, trecenta dat talenta. Inter Boeotos & Phocenses aliquot excursiones & uelitares pugnae: paucae uerò res memoria dignae in hoc anno. Defecerat ab Artaxerxe Aegyptus, Phoenicia, Cyprus. Phoeniciae urbs maxima est, et summae amplitudinis, Tripolis, diuisa in ciuitates tres: quarum una Aradiorum est, alia Tyrriorum, Sidoniorum tertia: singulae inter se spatium unius stadij distant. Cum autem Satrapae regijq; duces, qui Sidone commorabantur, superbe & iniuste agerent: Sidonij una cum ceteris Phoenicibus se cum Nectanebo rege Aegypti coniunxerunt. Hic eis Mentorem Rhodum cum quatuor millibus Graecorum subsidio mittit. Quorum auxilio, et ciuium suorum ope, Tennes Rex Sidoniorum Regios praefectos bellum inferentes uincit, & Phoenicia expellit. Cypri urbes erant nouem: quibus singulis aliquot parebant oppida. Harum unaquaeq; regulum suum habebat, qui Persis seruebat: ij omnes defecerunt. Garieus itaq; nuper Cariae praefectus, copias iussu Artaxerxis misit pedestres & nauales: quarum duces erant Phocio Atheniensis, & Euagoras, qui olim in illa insula regnum obtinuerat. Hi amplissimam inter ceteras urbem Salaminem obsident. Artaxerxes copias in Phoeniciam maximas ducit: Mentori, qui se ei Sidonem traditurum,

diturum, & Aegyptum recuperaturum promittebat, ignoscit: Græcos auxilia in Aegyptū postulat. Athenienses & Lacedæmonij amicitiam se seruaturus pollicentur: cæterum ad hanc rem adiutores fore negant. Thebani cum Lacrate, Argiui cum Nicostrato, auxilia mittunt. Idem faciebant Græci, qui Asiæ oram maritimam incolebant. Verum ante horum aduentum Rex Sidonem proditione Tennæ, qui re cum Mentore intus remanente cōmunicata, urbe ad regē specie pacificatoris egressus fuit, recipit: viros nobilissimos, dolose à Tenne eductos, sibiq; traditos, ut autores defectionis supplicio afficit: urbe potitus, ipsum etiam proditorem Tennen interficit. Ciues in domos suas sese cum uxoribus et liberis includentes, eas incenderunt: hominum conflagrarunt millia amplius quadraginta: cæteræ ciuitates timore perterritæ, ultrò in deditionem uenerunt. Hoc tempore moritur Artemisia in Caria: cui frater succedit Idrieus, regnans annos septem.

PRAETOR ATHENIS APOLL
 lodorus, Coss. Romæ C. Sulpitius Peticus IIII.

M. Valerius Publicola II. annus ab

V. C. 402: ante Chri-

stum 349.

Cypri ciuitates omnes sese Persis dedunt: Salaminem,

minem, quam Protagoras defendebat, recuperare
 Euagoras, ut patrium regnum, per Artaxerxen co-
 natur. Post in inuidiam apud regem, qui Protagoras
 causam uolebat, uocatus: reditu in regnum despera-
 to: cum sese de criminibus purgasset: prouincia in
 Asia praefectus est maiori. In qua cum male se gessis-
 set: in Cyprum redijt: ubi comprehensus, poenas luit:
 Protagoras, dicto Persarum audiens, regnum Sala-
 minium obtinuit. Artaxerxes, recepta Sidone, in
 Aegyptum proficiscitur. Occurrit ei Nectanebos
 ipse. Is, cum antea rem praclare gessisset per fortissi-
 mos et prudentissimos duces Diophantum Atheni-
 ensem, et Lamium Spartanum: tunc exercitus im-
 perator ipse, imperitia sua, et arrogantia propter
 uictorias ante partas, omnia subuertit. Artaxerxes
 enim uirtute Graecorum ducum, Nicostrati, Lacra-
 ta, Mentoris, primum nobiliores urbes, deinde to-
 tam Aegyptum recipit: Nectanebos in Aethiopi-
 am profugit: Rex magnis rebus gestis, cum maxima
 praeda, postquam Pherendaten Aegypti satrapam
 constituisset, in regnum suum redit:

Græcos premijs affectos

domum dimit-

tit.

PRAE

PRAETOR ATHENIS CAL-

limachus, Coss. Romæ P. Valerius Publicola,

C. Martius Rutilius 11. annus ab

V. C. 403. ante Chri-

stum 348.

HOc anno Artaxerxes maximis honoribus Mentorem afficit: eiusq; rogatu Artabazo et Memnoni, qui inimici Persico nomini fuerant, et ex Asia ad Philippum confugerant, ignoscit: Mentor illi in regno augendo egregiè nauat operam. In Europa Philippus macedo contra Chalcidica oppida uenit: Giram castellum expugnatum diruit: nonnulla alia oppida in potestatem redigit. In Thes- saliam profectus, Pitholaũ principẽ Pheris eijcit.

OLYMPIAS 108. PRAETOR

Athenis Theophilus, Coss. Romæ C. Sulpitius Pe-

ticus V. T. Quintius Poenus, annus

ab V. C. 404. ante Chri-

stum 347.

Philippus maturans ciuitates Hellepontis sibi subijcere: Micybernam & Toronam proditio- ne absque periculo occupat. Inde contra maximam in illis locis urbem Olynthum cum magno exercitu uenit: Olynthios duobus prælijs uictos in urbẽ com- pellit, eamq; obsidet. Continuis autem oppugnationibus

Olynthum
capta.

t 2 nibus

nibusurgens, multos ex suis amittit. Ad extremum principibus pecunia corruptis, Euthycrate & Laſthene: horum scelere Olynthum capit: eam diripit: homines subire ſeruitutem cogit: ſectionem eius urbis uendit. Hoc modo magna pecuniæ ui cumulatus: terrorem reliquis, quæ aduerſabantur, ciuitatibus inferebat. Præmia fortiffimo cuiq; militum propter uirtutem dans: iſſq; qui in quaq; ciuitate plurimum poterant, magnas largitiones faciens: multos, qui patriam proderent, habuit. Fatebatur etiam ipſe, auro ſe plus, quàm armis, regnum amplificaffe. Athenienſes, quibus ſuſpecta eius potentia erat: ſingulis, qui ab illo oppugnabantur, ſubſidio uenire: per legatos ad libertatem defendendam, proditoresq; plectendos, hortari: auxilium omnibus polliceri. Nec ipſi inimicos ſe Philippo eſſe obſcurè ſerebant. Maximè uerò eos ad Græciam tuendam excitabat eloquentiffimus ac prudentiffimus illorum temporum orator Demoſthenes. Nec tamen reſpublica luxuriam proditiſ in ciuib; ſuis ulla ratione coërcere potuit: tanta tunc in Græcia ubertas erat hominum perditorum. Itaq; Philippum aiunt, cum munitiffimum quoddam caſtellum oppugnaret: ac quidam ex incolis ei diceret, ui capi non poſſe: interrogaffe, an ne quidem aurum trans murū in illud poſſet aſcendere. Res enim ipſa eum docuerat: quæ armis

Demoſthenes.

**Auri ſacra
fames.**

mis non possent, ea facile auro debellari. Passim igitur per ciuitates largitionibus proditores comparabat: quos appellabat hospites & amicos. Post Olympiæ expugnationem Olympia dijs ob uictoriam adeptam celebrans: & sacrificia, ludosq; magnificos faciens: multos, qui aderant, hospites ad epulas inuitauit. Ibi multa comiter dicens, multos poculis inuitans, non paucis munera dans, omnibus magna promittens, multos amicitiae suae cupidos effecit. Cum in cōuiuio Satyrum histrionem uideret subtristem: quærebat, cur ille solus nihil peteret ab regia libertate. Peterem equidem, inquit ille, munus: nisi metuerem, ne frustra peterem. Rex hilari uultu, quicquid peteret, se facturum cōfirmavit. Duæ sunt, inquit Satyrus, in captiuis puellæ uirgines, filiae cuiusdam mei hospitis, nubiles ambæ: has mihi concede. Non eas quæstui habebō: dotem dabo, & utranq; nuptum collocabo: ne quid ista ætate indignum eis accidat. Rex, probata illius petitione, libenter eas dedit. Aliam item multam sementem munerum & beneficiorum faciens: multis partibus uberiores demetendo fructum percepit. Multi enim spe remunerationis in fraudem illecti: certatim et sese, & patrias in manus Philippo tradebant.

Satyrus.

PRAETOR ATHENIS THEMISTOCLES, COS. ROMÆ M. POPILIUS LENAS III. L. CORNELIUS SCIPIO ARUINA, annus ab V. C.

405. ante Christum

346.

Boeoti magnam partem Phocidis populanturæ et ad Hyampolin in quadam uelitatione circiter septuaginta ex hostibus interficiunt: ipsorum postea complures circa Coroneam à Phocensibus cæduntur. Cum autem hi multa oppida in Boeotia tenerent: Boeoti in Phocidem profecti, frumentum corrumpunt: et in redeundo uincuntur. Eo tempore Phalæcus accusatus, quod multum de sacra pecunia interuertisset, imperium deponere cogitur: cuius in locum substituti Dinocrates, Callias, et Sophanes. His ducibus inquisitio de sacris pecunijs instituta est. Ibi Philo, cum rationes reddere non posset: et ipse supplicio sacrilegorum affectus est: et cæteri, quorum ille scelera patefecerat in questionibus. Omnis tamen antè, quæ ex sacrilegio reliqua erat, pecunia reddita. Philomelus pecunia sacra abstinuerat: de ea frater eius Onomarchus permultum consumpsit: Phayllus, Onomarchi frater, non pauca uasa, à Croeso Lydio alijsq; deo dicata, in stipendium militum conflauit. Summa omnis auri et ornamentorum cœcisorum fuit amplius decem millium talentorum.

Sacrilegium in
Delphicum.

Ad

Ad hæc quoque Phalæci duces sub templo circa for-
cū & tripodē fodere cœperāt: quòd quidam dixisset,
ibi grande esse auri argentiq; pondus: idq; uetustissi-
mi et clarissimi poëtæ Homeri testimonio probasset.
Nec bona, quanta tegit uel uatis Apollinis incus
Limen marmoreum, Pythiæ in sede petrosa.

Cùm autem milites circum tripodem foderent:
magnis terræmotibus ab incepto deterriti fuerant.
Huius impietatis dux Philo mox deo pœnas persola-
uit, ut demonstratum est. Sacrilegium porrò totum
Phocensibus assignatum: quorū tamen partes etiam
Athenienses secuti: quippe quibus fatale fuerit per
id tempus deos uiolare. Nam paulò superiore me-
moriam Iphicrates: qui classe circa Corcyram uersa-
batur: signa aurea & eburnea, à Dionysio Syracu-
sarum rege Delphos et Olympiā missa, interceptit:
atque per nuntium ex populo quæsiuit: quid his fa-
ciendum esset. Qui respondit, non religionem spe-
ctandum, sed commeatum exercitui prouidendum
esse. Iphicrates uoci patriæ paruit: Dionysius lita-
ras Athenas misit.

Athenienses
sacrilegi.

Dionysius senatui populoq; Atheniensi.

Salutem adscribere non cōuenit: quandoquidem
deos & in mari & in terra spoliatis: signaq; à no-
bis missa, ut dijs dedicarentur, erepta concidistis: &
impij extitistis in summos deos, Apollinem Delphi-

Pœna sacri-
legij.

cum, & Iouem Olympium. Hæc faciebant Athe-
nienses: qui tamen Apollinem pro patrio deo, & ge-
neris sui principe, uendicabant. Lacedæmonij uerò,
qui præclarissimam illam reipub. formam ex Del-
phico oraculo consecuti fuerant: & de maximis re-
bus identidem Apollinem consulebant: ausi fuerunt
Phocensium societate eiusmodi scelus in sese admit-
tere. Cæterum Phocenses ex tribus ciuitatibus, quas
in Boeotia tenebant, Orchomeno, Coronea, Corsijs,
Boeotis bellum faciebant: agrum rapinis & incen-
dijs uastabant: in plerisq; conflictibus uictores e-
rant. Humiles igitur Boeoti redacti, multis homini-
bus amissis, pecunia destituti: Philippi opem per le-
gatos implorarunt. Qui spiritus eorum Leuctrica
uictoria sumptos coangustari lætatus: multos mili-
tes eis auxilio mittit: in eam rem unicè dans operã:
ut omnia pietatis & religionis causa facere uideretur.
Cum autem Phocenses ad Abas, ubi fanum est
Apollini consecratum, castellum facerent: à Boeotis
superuenientibus dissipati cæteri sunt: quingenti ue-
rò circiter, qui in id fanum confugerant: circa quod
multum stupæ erat: quæ diuinitus igne, qui in fugi-
entium tabernaculis relictus erat, exarsit: omnes
unà cum ipso fano, ut sacrilegos oportebat,
uiui combusti fuerunt.

P R A E

PRAETOR ATHENIS ARCHI

es, Cos. Romæ L. Furius Camillus, Ap. Clau-
dius Crassus, annus ab V. C. 406.

ante Christum. 345.

Cum belli diuturnitate utriq; debilitati, auxi-
lium peterent: Phocensibus rex Spartanorum
Archidamus cum mille armatis subuenit: Boeotos
Philippus, cum Thessalis in Locridem ueniens, uali-
do exercitu iuuuit. Phalæcus, qui Nicææ cum merce-
narijs militibus commorabatur: diffusus rebus suis,
de compositione ad regem legatos misit. Ea ita con-
stituta, ut, quocunque uellet, abiret: cum merce-
narijs, qui numero erant octo millium, in Pelopon-
nesum discedit. Phocenses, omni spe depulsi, Philip-
po sese tradunt. Ita præter spem sine prælio finis
bello Phocensi factus est. Rex de Boeotorum &
Thessalorum sententia concilium Amphictyoni-
cum conuocat: cui totius causæ cognitionem permit-
tit. Ibi decretum est, ornari Philippum & posteros
eius Amphictyonica dignitate: & duo suffragia,
quæ Phocensium fuerant, habere. Trium in Pho-
cide urbium moenia diruenda esse: excludendos
oraculo Amphictyonicoque concilio Phocenses.
Non licere eis equos aut arma parare: priusquam
omnem sacram pecuniam restituisent. Eos, qui ex
Phocensibus, cæterisq; sacrilegis profugissent, pro-

Finis belli
sacri.

t s scribi:

*Pœnæ sacræ
legorum.*

Scribi: & omni ex loco abripi & acciri licere. Omnes ciuitates Phocidis, mœnibus dirutis, in uicos redigendas: in quibus essent quinquagena non amplius domus. Phocenses agrum colere: & quotannis deo sexaginta talenta pendere: usq; eò, dum pecuniam in tabulas sacrilegij relatam exoluissent. Philippum, Boeotos, Thessalos, quòd Corinthij eodem secum Phocensibus scelere contaminassent, Pythijs ludis præesse faciendis. Arma Phocensium, & conductitiorum militum, à Philippo & Amphictyonibus cõcidenda saxis, fragmenta comburenda, equos uendendos esse. Præterea de curatione oraculi, item de religione ac pace Græciæ, consentanea superioribus ab Amphictyonibus fuerunt decreta. Quibus rebus ita gestis, Philippus domum redijt: non tantum laude pietatis et uirtutis imperatoriæ parta: sed magnis etiam ad futura incrementa fundamentis iactis. Imperator enim à Græcis deligi: & in Persas bellum mouere cupiebat. Sed operæ precium est uidere: quæ pœnæ diuinitus secutæ sint, non modò ducis sacrilegij: sed etiam eos, qui tantum id scelus attigerunt. Philomelus, qui princeps oraculum occupauerat: coactus est sese de loco præcelso deijcere. Huius successor Onomarchus, in Thessalia in crucem sublatus fuit. Phayllus, qui maximam donorum partem absumpserat, diuturna lue contabuit. His Phalegus.

leucus diutius uixit: ut ex grauioribus ærumnis notior fieret eius impietas omnibus mortalibus. Primum enim aliquandiu cum sacrilegorum reliquijs in Peloponneso cōmoratus: cū in Siciliam & Italiam, ubi Lucani & Tarentini bello inter se contendeant, stipendij faciendi causa nauigaret: propterea quod se accitum fuisse diceret: milites, cognito mendacio, eum retrō redire coëgerūt. Inde in Cretam & Cnosijs accersitus: improviso impetu oppidum Lyctum occupat. Lacedæmonij, cū auxilium ab eis Tarentini petissent: pedestrem & naualem exercitum, Archidamo duce, mittunt. Is, priusquam in Italiam traiceret, rogatu Lyctiorum in Cretam profectus: patriam illis, uictō Phalæco, restituit. Copijs inde in Italiam transportatis: cum Tarentinis aduersus Lucanos fortissimè pugnans, interficitur: uir cæteroquin omni laude ornatissimus: una in rem male audiens: qui iuuisset Phocenses: occupationisq; templi autor magna ex parte extitisset. Mortuus est anno regni sui tertio & uigesimo: succedente filio Agide. Mercenarij eius milites, sacrilegij participes, sagittis à Lucanis confecti fuerunt. Phalæcus Lyctō eiectus, Calydoniam oppugnare aggrediebatur. Cū autem machinas ad oppidum ageret: eas de cælo percussæ deflagrarunt: simul etiam multi milites, qui ignem restinguere uolebant, una cum duce Phalæco,

Phalæco, fuere combusti. Quanquam sunt, qui à militibus quodam, quem offenderat, occisum dicant. Reliqui ab exulibus Eleis in Peloponnesum reducti, ciuitatem Elidem oppugnabant. Verum oppidani ope Arcadum magnum eorum numerum interfecerunt: ceteri, qui numero ad quatuor millia erant, uiui in hostium potestatem peruenerunt: atque in præda fuerunt diuisi. Arcades igitur eos, qui sibi obuenerant, omnes uoci præconis subiecerunt: Elei suos ob Delphicum scelus necauerunt. Vrbes item clarissimæ in Græcia ab Antipatro posterius deuictæ, imperium iuxta ac libertatem amiserunt. Neq; uerò mulieres primariæ Phocensium, quæ sacrilegio se inquinauerant, id impune tulerunt. Quæ enim Helenes monile gestarat: ea pudicitiam in propatulo habere cepit. Quæ Eriphyles, uiua in domo sua combusta est: cum quidem eam filius eius maximus natus per furem incendisset. Ita qui religionis nullam rationem duxerant: in diuinis pœnis optimo iure hæserunt.

PRAETOR ATHENIS EVBV-
lus, Coss. Romæ M. Valerius Publicola Coruinus,
M. Popilius Lenas IIII. annus ab
V.C. 407. ante Chri-
stū 344.

Hoc anno à Corinthijs auxilio missus Syracusanis,

nis, qui à compluribus tyrannis uexabantur, Timoleo: inuitis Carthaginensibus, qui multa in Sicilia possidebāt, itemq; Hiceta, & Dionysio minore urbem Syracusas in libertatem restituere conatur. Timoleo.

OLYMPIAS 109. PRAETOR Athenis Lyciscus, Coss. Romæ T. Manlius Torquatus, C. Plautius Venox, annus ab V.

C. 408. ante Christi-

stum 343.

Timoleo, pulsus Carthaginensibus & Hiceta, Syracusana urbe potitur. Philippus, depopulatus Illyriam, multis oppidis subactis, cum magna præda reuertitur in Macedoniam. Deinde Thessaliae ciuitates, tyrannorum exactione, magno sibi beneficio deuincit. Quarum iudicium uicini Græci secuti: ipsi quoq; se ad Philippi societatem contulerūt.

PRAETOR ATHENIS PYTHODORUS, Coss. Romæ M. Valerius Coruinus II. C. Petilius Balbus II. annus ab V. C.

409. ante Christum.

342.

Syracusæ libertatem recuperant beneficio Timoleontis. Dionysius, regno relicto, Corinthum se confert: reliquamq; uitam priuatus ibi degit. Philip-
pus

pus Macedo in Thraciam proficiscitur. Huius enim rex Cersobleptes ciuitates ad Hellespontum Thraciae confines sub ditionem suam subiungebat. Compluribus itaq; praelijs secundis factis: Barbaros decimas pendere cogit: oppidaq; locis opportunis contra eos constituit. Ita Graecae ciuitates in Thracia metu solutae ac liberae, libentissime Philippo se coniungebant.

PRAETOR ATHENIS SOSIGENES, Coss. Romae M. Fabius Dorsuo, Serai. Sulpitius Camerinus, annus ab V.C. 410.
ante Christum.

341.

Hoc anno Molossorum rex moritur Arymbas: cum decem annos regnasset: filiumq; Aeacidem patrem Pyrrhi reliquisset. Eius in locum Alexander Olympiadis frater succedit ope Philippi Macedonis. In Sicilia Timoleo rem bene gerit. A Carthaginensibus copiae magnae parantur.

PRAETOR ATHENIS NICOMACHUS, Coss. Romae C. Martius Rutilus III. T. Manlius Torquatus II. annus ab V.C.

411. ante Christum 340.

Phocio Atheniensis Clitarchum, tyrannum
Philippo

Philippo Eretria constitutum, deuincit. Perinthum urbem, Atheniensium studiosam, sibi aduersantem, grauissimè Philippus oppugnat: cui animos è quoq; Perinthij, præsertim militibus scutatis & telis à Byzantijs adiuti, resistunt. Ille exercitu triginta millium uirorum, quotidie dies ac noctes, omni telorum & machinarum genere, eos urget. Nec propius quicquam factum: quàm ut urbs caperetur. Sed Persarum rex, qui Philippi potentiam uerebatur: militem, pecuniã, arma, rem frumentariam, summisit: quod item à Byzantijs factum est. Cum itaq; ea parte, qua murus ariete deiectus erat, hostis irramperet: manus acerrimè comminus conferebantur. Hostes spes prædandæ opulentissimæ urbis, & præmiorum à Philippo consequendorum: oppidanos supplicia, cruciatuq; imminentes urbe capta, ad fortiter dimicandum accendebant. Sed his multum ad salutem situs urbis adferebat. Perinthus enim ad mare est: in quodam edito Cherrhonesi loco, proiecto per unius stadij spatium. Domos habet crebras, coarctatas, atq; celsas: quarum aliæ subinde alijs propter clauis ascensum superiores sunt. Quo fit, ut totius formam urbis theatro similem præbeant. Moenibus itaque occupatis, damni nihil erat. Nam plateis uicisq; inædificatis & obstructis: infimo ædium ordine pro fortissimo muro utebantur. Igitur Philippus, qui &

hoc

Perinthus &
Byzantium
obsessa.

hoc uidebat: et ex Byzantiorum urbe facile omnia, quæ ad bellum usui essent, supportari non ignorabat: copias bipartito diuisit, atq; partem unam cum fortissimis ducibus in obsidione reliquit: cum altera confestim festinauit ipse Byzantium: uehementerq; eam urbem oppugnavit. Byzantiorum res, qui omnes facultates suas ad iuuandos Perinthios contulerant, admodum erat in angusto.

OLYMPIAS 110. PRAETOR Athenis Theophrastus, Coss. Romæ M. Valerius Corvinus III. A. Cornelius Cossus, annus ab V. C. 412. ante Christum 339.

T Imoleo Carthaginensium exercitum, qui in Siciliam transmiserat, memorabili prælio superat: maximumq; illi genti terrorem inijcit. Athenienses, quod Philippum Byzantium obsidentem, pacem uiolasse, et hostem iudicarent: confestim copias nauales Byzantijs auxilio miserunt. Quod item Chij fecerunt, Rhodij, et quidam alij Græci. Quo metu Philippus exterritus: et urbium obsidione absistit: et cum Græcis pacem facit.

PRAE

PRAETOR ATHENIS LYSI-
machides, Coss. Romæ Q. Servilius Hala III. C.
Martius Rutilius IIII. annus ab V.

C. 413. ante Chri-
stum. 338.

T Imoleo Carthaginensibus, qui Græcas ciuita-
tes omnes restituebāt, pacem petentibus, eam
cōcedit: passim eijcit improbos magistratus: ex Græ-
cia multos colonos in Siciliam accersit: summum o-
m̃ium felicitatemq; in sulæ affert.

PRAETOR ATHENIS CHAE-
rondas, Coss. Romæ L. Aemilius Mamercus, C.
Plautius Venox II. annus ab V. C.

414. ante Christum
337.

Philippus, qui plerosq; Græcos sibi concilia-
rat: omnino studebat, metu Atheniensibus inie-
cto, imperatorem se certum constituere Græciæ. Su-
bitò igitur Elatea occupata: exercituq; ibi coacto: **Elatea.**
bellum Atheniensibus inferre cogitabat: quos impa-
ratos ob pacem facile à se opprimi posse sperabat.
Nuntiata noctu Elatæ occupatione: & quòd ex-
templo in Atticā Philippus uenturus esset: trepida-
tio perturbatioq; populum magna incescit. Postri-
die prima luce statim omnes in theatrum conueni-

to rei

re: cumq; à ducibus index productus, rem exposuisset: silentium & metus per totum theatrum fuit: neque ex oratoribus quisquam, quamuis saepe à præcone ad dicendum uocatus, de communi salute uerba facere audebat. Surrexit Demosthenes: bonum animum habere iussit: legatos Thebas censuit mittendos: qui Boeotos communiter suscipere libertatis defensionem hortarentur. Nam quia Rex biduo in Attica fore putabatur: ob temporis exiguitatem, ad cæteros socios legati non potuerunt mitti. Ac perspicuum erat fore, ut Philippus, Boeotorum amicus et socius, transiens, eos ad bellum contra Athenienses sibi socios ascisceret. Probata fuit Demosthenis sententia: decretum ab eo de legatione scriptum: ipse, ut eloquentissimus, missus: qui, celeriter re ex sententia confecta, Athenas rediit. Populus, duplicatis Boeotorum accessione suis uiribus: Charetem et Lysiclem cum exercitu in Boeotiã mittit. Qui cum maturè Chæroneam uenissent: incitamentorum industriam Boeoti admirati: ipsi quoq; ad celeritatem sibi nihil reliqui fecerunt. Copijs itaq; coniunctis, hostem expectabant. Philippus ad commune Boeotorum legatos misit: cuius legationis princeps erat Pytho. Is cæteroqui eloquentiæ laude clarus: & apud Boeotos, cum de societate eorum concilianda uerba fierent, cum Demosthene compositus: cæteros

ceteros omnes dicendo superauit, uno hoc fuit infe-
rior. Quin ipse Demosthenes, ut re magna gesta,
glorietur his uerbis. Ibi ego Pythoni, cum audacius
exultaret, et fluminis instar in nos efferuesceret, non
cessi. Hac spe Philippus lapsus: nihilo secius cum utris-
que collatis signis decernere constituit. Itaque auxiliari-
bus copiis expectatis: in Boeotiam pedites plus tri-
cies mille, duo millia equitum duxit. Exercitus uterque
fortis, et spei bonae plenus: sed numero militum, et
scientia rei militaris rex, ut pote qui varijs casibus
esset exercitus, prestabat. Atheniensium duces for-
tissimi decesserant: Iphicrates, Chabrias, Timotheus.
Qui superstes his uiuebat Chares: non maiorem in
re militari usum habebat, quam quiuis homunculus
e multis. Cum lucefceret: acies utrinque instructae fue-
runt. Rex filium Alexandrum adulta etate puerum
in uno cornu cum clarissimo quoque duce constituit:
ipse cum delecta manu in altera parte sese tenuit: sin-
gula, quae tali tempore opus essent, conuenienter ad-
ministravit. Graecorum acies generatim constitit: in
qua unam partem Athenienses, Boeoti alteram te-
nuerunt. Commisso praelio, primo aliquandiu du-
bia uictoria decertatum est. Deinde Alexander, ut
uirtutis suae specimen patri daret: cum multis fortis-
sibus uiris princeps exercitum hostium perfregit: ma-
gnum numerum interfecit: ceteros in eo cornu in fla-

Orat. πρὸς
στράτην.

Prælium ad
Cheroneam.

gam coniecit. Postremò rex, ne de uictoria filio concederet: agmen, quod sibi obuenerat, in fugam dedit. Ceciderunt Athenienses amplius mille: in potestatem hostium non minus bis mille peruenerunt. Eodem modo ex Boeotis multi cæsi, nec pauci capti fuerunt. Hac uictoria parta, rex Trophæũ statuit: corpora interfectorum ad sepulturam dedit: dijs fecit sacrificia: præmijs eos affecit, quorum opera egregia extiterat. Sunt, qui dicant, postquam benè potus esset: cum amicis per captiuorum gregem more commessantium ingressum: petulantibus uerbis eorum miserijs illuisse. Ibi Demadem, qui in eo numero erat, dixisse liberè. An non te, rex, pudet: cum fortuna tibi personā attribuerit Agamemnonis: rē Therapite dignam facere? Eo dicto Regem percussum, ita mentem mutasse: utserta abiecerit: cetera commestationis insignia deposuerit: hunc uirum admiratus fuerit: ad sese receperit: nec ipsum solū, sed omnes etiam captiuos, attica eius suauitate permulsus, gratis manumiserit. Misisse item legatos Athenas: amicitiamq; & societatem cum populo confirmasse. Boeotis uerò, præsidio Thebis imposito, pacem concessisse. Accepta hac clade, capitis ab Atheniensibus dux Lysicles condemnatus est, accusatore Lycurgo. Hic erat orator summa autoritate: ob uectigaliaq; publica duodecim annos benè tractata: & ob cæte-

Demades.

Lycurgus.

nam uitæ innocentiam clarus & illustris: sed idem
accusator maximè peracerbus: id quod ex isto loco
patet. Dux fuisti, Lysicles: tū ne mille ciuibus inter-
fectis, bis mille captis, trophæo aduersus rempub.
constituto, tota Græcia in seruitutem redacta: his re-
bus omnibus tuo ductu, imperio tuo factis: audes ui-
uere, intueri lucem solis, in publicum prodire: mo-
numentum turpitudinis & dedecoris patriæ? Eo-
dem die, eademq; hora, qua ad Chæroneam pugna-
tum est: Lucani in Italia Tarentinos superarunt:
quo in prælio Archidamus Lacedæmonius, qui Ta-
rentinis subsidio iuerat, cecidit: ut suprâ demonstra-
tum est.

PRAETOR ATHENIS PHRY-
nichus, Coss. Romæ T. Manlius Torquatus III.
P. Decius Mus, annus ab V. C. 415.
ante Christū 336.

Philippus superiore illa uictoria elatus: præci-
puiq; urbibus tremefactis: rumores dissipat de
bello in Persas transferendo: atq; humanitate sua er-
ga omnes publica & priuata beneuolentiam Græ-
corum colligit. Concilio igitur Corinthi indicto:
cū egisset de bello Persico: magnamq; spem dedisset:
de communi Græcorum sententia, summa rerum ad
eum defertur. Magnos igitur delectus habet: ciuita-

Philippus im-
perator Græ-
ciæ.

tibus milites imperat: atq; in Macedoniam redit.
Hoc tempore moritur Timoleo: cui magnificum funus Syracusani faciunt.

OLYMPIAS III. PRAETOR Athenis Pythodorus, Coss. Romæ T. Aemilius Mæmercus, Q. Publilius Philo, annus ab
V.C. 416. ante Christum 335.

Imperator factus Græcorum Philippus, Attalum & Parmenionem ad Græcas ciuitates in libertatem uindicandas, cum parte copiarum in Asiam præmittit. Ipse cum Apollinis oraculum consuleret: num superaturus bello Persarum regem esset: respondit ipsa sacerdos.

Iam finis: mactator adest: stat taurus ad aras.

Ambiguum hoc erat: sed Philippus ad suam uoluntatem interpretabatur: Persam scilicet taurum esse, quem ipse esset mactaturus. Verum aliud erat. Nihilominus erat ille hilaris: magnifice dijs sacrificabat: Cleopatrae filiae, quam ex Olympiade suscepserat: Alexandroq; Epeirotarum regi, germano Olympiadis fratri, collocauerat: nuptias regio luxu, et splendore, ludisq; celebrabat. Ad quod conuiuium plurimos amicos & hospites suos ex omni Græcia inuitauerat. Quoniam enim per illos imperium Græciæ

Græciæ consecutus erat: summopere omnem in eos
 humanitatem & benignitatem declarare uolebat.
 Fiebant hæc in oppido Macedoniæ Aegis. Ibi non
 modò singulares homines, sed etiã amplissimæ res-
 publicæ eum coronis aureis donabant: in quibus erat
 etiam Atheniensis ciuitas. Cuius coronã præco pro-
 nuntians, in extremo adiecit: si quis Philippi insidia-
 tor Athenas confugeret, eum dedendum esse. Quia
 his uerbis nimirũ, ut omine quodã, insidiæ aduer-
 sus Philippũ futuræ præsignificatæ fuerũt. Simili-
 ter Neoptolemus histrio, qui uoce et arte præstabat,
 iussu regis recitabat uersus de eius in Asiã transmis-
 sione, de fine regni Persarũ. Verũ huius potius mor-
 tem prædicebat. Animos gerite nunc cœlo celsiores:
 uobis tamen tacitè Orcus appropinquat. Delecta-
 bant eiusmodi sententiæ Philippum. Cũ n̄ finis esset
 epularum: ludorumq; dies postridie instaret: multa
 de nocte in theatrum multitudo confluxit. Pompa
 ducebatur prima luce: in qua inter cætera ornamen-
 ta, duodecim deorum signa, mira arte & dignitate
 perfectã, portabantur. His accedebat tertio decimo
 loco simulacrum Philippi. Theatro hominibus re-
 ferto: ipse cum candida ueste, satellitibus longo inter-
 uallo sequentibus: quòd in summo Græcorum fauo-
 re nulla mali suspicio erat: Processit. Hic insidiæ, &
 interitus Regis inopinatus. Erat Macedo quidam

Pausanias.

Pausanias: qui à latere regis non discedebat: propter pulchritudinem illi charus. Hic cum à rege alterum quendam Pausaniam diligi uideret: maledictis petulantius insectatus est: mollem esse dicens, & à quouis pati continuo se amari. Ille contumeliam non ferens, in praesentia dissimulat: Attalo cuidam amico suo, quid futurum esset, indicat: mortem sibi uoluntariam adfert. In praelio enim Philippi aduersus Pleuriam regem Illyriorum, omnia tela, quae in illum conijciebantur, suo corpore recepit. Quare patefacta: Attalus Pausaniam ad coenam uocat: corpusque eius, qui bene potauisset, mulionibus illudendum tradit. Ille, cum crapulam edormisset, ob dedecus magno dolore affectus: Attalum ad Regem accusat. Cui res displicuit quidem illa: uerum ob coniunctionem Attali cum Cleopatra altera uxore sua: & quod is copijs in Asiam praemisus praefectus, magno sibi usui futurus esset: scelus non uindicauit: sed, ut iustam Pausaniae iram leniret, magna ei munera dedit: atque ad summam dignitatem in uitae suae custodia perduxit. At ille implacabilis, non modo auctorem iniuriae: sed eum etiam, qui conuiueret, uindicare decreuit. Quam uoluntatem in eo non minimam partem incitauit Hermocrates dicendi magister. Huic enim dans operam Pausanias, quaesuit: ecquonam modo aliquis nomen suum potissimum nobile efficeret. Si, inquit ille, eum interf-

Hermocrates.

interficiat, qui res maximas gessit. Cū tyranni enim mentione etiam recordationem intersectoris coniunctum iri. Quod uerbum ille penitus animo suo mentiq; mandans: nullam moram interponendam ratus: illis ipsis ludis insidias facit. Nam equis pro foribus constitutis: ad theatri introitum cum occulto gladio gallico assistit. Cū autem rex amicos sequentes iuberet prægredi: cumq; satellites duabus in partibus starent: Pausanias, qui præsidio illum nudatum uideret: aduolat, latusq; confodiens interficit. Hoc facinore cōmisso, ipse extemplo ad equos præparatos currere: satellitū partim ad regem festinare: partim insequi percussorem. Ille cū equum ad uitam deligatis citò soluere non posset: à Perdicca alijsq; superuenientibus, multis uulneribus cōfoditur. Hic fuit potentissimi regis exitus: qui cū afflictū miserumq; de principio regnū consecutus esset: idem amplissimū florentissimūq; comitate plus, q̃ ui usus, reliquit: postquā per annos uigintiquatuor id administrasset.

Philippi
mors.

PRAETOR ATHENIS EVAE
neus, Coss. Romæ L. Furius Camillus II. C. Me-
nius Nepos, annus ab V. C. 417. an-
te Christum 334.

Alexander in patris locum admodum iuuenis
succedens: & si ob ætatem à multis contemne-
batur.

Alexander
Magnus.

batur: tamen regnum benè constituit. Athenienses
 autem Demosthenis impulsu latati Philippi morte:
 Macedonibus de potentatu non concedebāt: sed clau-
 destina cum Attalo consilia inibant: multasq; urbes
 Græciæ ad libertatis studium excitabant. Aetoli re-
 stituere Acarnanes exules à Philippo eiectos decre-
 uerūt. Ambraciota Aristarchi suasu Philippi præ-
 sidium eiecerunt: restitueruntq; popularem potesta-
 tem. Præsidium in arce Cadmea constitutū Thebani
 expellere decreuerunt: & Alexandrum Græciæ im-
 perio prohibere. Arcades, Argiui, Elei, Lacedæmo-
 nij, cæteri in Peloponneso, libertatem reuocare stu-
 debant. Præterea barbari pleriq; inclinabant ad de-
 fectionem. Tamen ex his tot malis Alexāder sese ex-
 pediuit: quosdam sibi conciliando: alijs metum affe-
 rendo: nonnullos ui cogendo. Thessalos igitur, bar-
 baros finitimos, Ambraciotas, ad sententiam suam
 perducit amicè: ab Amphictyonibus imperiū Græ-
 ciæ impetrat. Aduersantes celeri aduētū terret: atq;
 in Boeotiam progressus, haud procul à Cadmea ca-
 stra locat. Iam non amplius eū Athenienses cōtemne-
 re: sed & frumentū ex agro in urbem conferendū, et
 moenia instauranda decernere. Legatos etiā ad Ale-
 xandrum miserunt deprecatum: quòd non continuo
 imperiū ei concessissent. Vnus ex legatis fuit Demo-
 sthenes: sed is ex Cithærone domum reuertens, Ale-
 xandrum

xandrum aspicere nō uoluit: siue quòd Macedonem
 metueret: siue quòd Persarum regi, à quo grandem
 pecuniam ad impediendū Macedones acceperat, ser
 uare fidem uellet. Vnde illud Aeschinis. Nūc tamen
 profusam luxuriam eius uelut unda obruit regium
 aurū. Sed neq; hoc satis erit. Improbo enim ingenio
 nulla pecunia satis. Alexāder liberaliter respondēs
 legatis, Athenienses metu liberat. His rebus gestis,
 in cōmuni concilio imperator Græciæ Corinthi con
 stituitur: auxiliaq; ei in Persas promittūtur. Inde in
 Macedoniā redit. In Asia Attalum conspirationis
 cum Atheniensibus factæ pœnitet. Itaq; epistolam,
 quam à Demosthene acceperat, ad Alexandrum mit
 tit: eiq; se purgare conatur. Sed Hecatæus mandato
 Alexādræ ex insidijs eū interficit. Ita exercitus Par
 menioni dicto audiens, in fide Regis manet. Contra
 has copias Darius Arsanis filius Memnonē Rhodiū
 emittit. Alexander, postquā res Græciæ constituisset:
 Thraces, Pæones, Illyrios, alios barbaros domat.
 Affertur ad eum, quasdam urbes in Græcia nouis re
 bus studere, maximè Thebanos. Hi dū ex arce præ
 sidium expellere nituntur: rex cum omnibus copijs
 superuenit. Illi eos, qui in arce erant, operibus muni
 tionibusq; septos, omni frumēto et subsidio interclus
 serant: in Peloponnesum et Athenas de auxilio mi
 serant: inermes armis à Demosthene donatis arma
 bant.

Sturmius le
 git ἐπικεκ
 λυφε: nōnul
 li ἐπικέκλυ
 κε: ego ὡς κε
 κλυκε.

bant. Peloponnesij mittebant auxilium ad Isthmum: quod ibi morabatur, quod rex expectaretur. Athenienses à Demosthene persuasi, auxiliū decreuerāt: sed momentū belli expectantes, nondū miserāt. Thebis à ducibus et multitudine una mēte libertatis propugnatio decernitur. Alexander tempus ducebat: dans illis spatium ad sanitatem reuertendi. Nō enim sibi ab eis repugnatum iri putabat: qui tum amplius triginta millia peditum, tria millia equitum, secum haberet: copias in omnibus ferē Philippi praelijs inuictas: quibus se Persiam subacturū cōfidebat. Cū autē despiciatui se ab illis duci uideret: funditus eā urbem delere, & cæteris ad defectiones propensis huius exemplo terrorē inferre, decreuit. Itaq; publica præconis uoce monuit: qui pace cōmuni Græciæ frui uellet, exiret. Illi contra per præconē ab alta turri responderunt: qui cum Persis & Thebanis ad liberandam seruitute Græciā, et tyrannū opprimendū, esse uellet: ad ipsos ueniret. Rex ira maxima percussus, omne machinationis genus ad oppugnationem comparabat. Miserebat cæteros Græcos Thebanorū sortis: sed auxiliari nemo audebat: quod ea urbs temerē in manifestum exitium se iecisset: id quod ex multis ostentis portendebatur. Nam in templo Cere ris tela aranei pendeat, magnitudine uestis, forma iridis coelestis in ambitu. Statue in foro sudoris ma-

gnas guttas emiserunt. In lacu, qui in Orchesto est, uox mugitui similis exaudita fuit. In Dirce fonte superne spuma sanguinea apparuit. In fano, quod in Phocide Thebani edificarant, lacunar cruentatum est uisum. Harum rerū homines intelligentes interitum portendi dicebant, pacemq; suadebant. Verū pristinae uirtutis, Leuctricae praesertim gloriae, recordatio, mirandum in modum Thebanorum animos confirmabat. Triduo rebus omnibus, quae ad usum oppugnationis pertinebant, expeditis: rex triplicem struit aciem. Vnam partem ad inuadendas munitiones, quae pro urbe erant, mittit: aliam erupturis oppidanis opponit: tertiam praestolari iubet, & laborantibus subsidio currere. Thebani equitatum intra munitiones constituerunt: libertos, exules, inquilinos, in moenibus disposuerunt: ipsi pro urbe cum regijs copijs, quae multo maiores erant, decreuerunt praelio dimicare. Vxores uerò & liberi in templis erant, deorum opem implorantes. Signo tuba dato, clamore ex utraq; parte sublato: primò missilibus eminus certare: mox, his consumptis, gladijs comminus rem gerere. Summa ui animorum, crebra pristinae uirtutis commemoratione, multo sanguine ac cæde, ab utrisq; fortissimè dimicatur. Alexander, qui cedere suos animaduvertebat, aciem subsidiariam inducit. Res ea Thebanos nequaquam
exter-

Thebarum
interitus.

exterruit: sed, cum in alijs praelijs integri fessis terribiles esse consueverint, contrarium in Thebanis uisum fuit. Videtis, exclamabant, Macedones fateri se Thebanis de uirtute concedere? Cum hoc modo acerrime pugnaretur: Perdiccas iussu Regis per quamdam portam, quae nuda à propugnatoribus erat, in urbem irrumpit. Thebani, qui primam aciem profligarant, alteri fortiter resistebant: in spem de victoria uenerant. At uero conspecta urbis parte occupata: confestim intra moenia se recipere. Simul equitatus eorum, perturbatis ordinibus, magno suorum numero conculcato, ingredi. In exitu uiarum et fossis peribant suis proprijs armis confixi. Simul illi, qui in arce erant, ex ea, duce Philota, sese eiciunt: magnamque Thebanorum caedem faciunt. Macedones ob superioris praconij superbiam, postquam urbe potiti fuerant: crudelius, quam pro iure belli, furentes, nemini parcebant. Contra Thebani generosam pro libertate mortem occumbere. Itaque hostem ultrò ad caedem lacessabant: non modò uitam non orabant. Non conspectus est ullus ex Thebanis sese ad uincendum pedes abijcere: neque tantae tamen uirtutis ullam hostes misericordiam capiebant: sed ne dies quidem quamuis longus illam atrocitatem capere poterat. Urbs tota exinanita: pueri infantes, uirginesque puellae, parentis nomen miserabiliter implorantes, abstratis

Præti: communis seruitus omnibus imposita. Pars
ciuium uulneribus confecta, & exanimata, tamen
cum hostibus manum conserens, in horum interitu
interibat. Alij hastarum fragmentis nixi, illis obuia
amibant: antiquiorem salute libertatem ducentes.
Cædes tanta, ut nemo non, qui uidisset, miseros mise
ratus non fuisset. Etenim Theßpienses, Plataenses,
Orchomenij, alij nonnulli Græci, qui stipendia apud
Regem merebantur: ueterem similitatem sanguine
miserorum crudelissimè satiabant: non mouente eos
uel natione, uel lingua communi. Nec tunc domus di
repta: foeminae, liberi, senes, qui ad aras confuge
rant, indignissimis modis abducti. Cæsa fuerunt The
banorum plus sex millia: captiuorum numerus fuit
hominum triginta amplius millium: præda ingens
parta. Macedones ceciderunt plures quingentis. De
inde concilio conuocato: decretum est de sententia eo
rum, quos inueteratum odium stimulabat: quoniam
Thebani Persis & olim & nunc studuissent: urbem
excindendâ, captiuos uendendos, exules eorum per
totam Græciam proscribendos, eisq; aqua & igni
interdicendum esse. Hæc ita facta sunt. Græcis defice
re cogitantibus maximum timorem ea res attulit.
Redegit ex præda uendita rex quadringenta et qua
draginta talenta. His ita gestis, postulat decem ad
uersarios oratores sibi ab Atheniensibus dedi: quo-

rum principes erant Demosthenes et Lycurgus. Populi in concione dubitatio magna: huc dignitatis amore eum uocante: alio terrore ob Thebanam Cladem impellente. Cum multa dicta essent: Phocio, qui cum Demosthenea factione de repub. dissentiebat: exprobrabat eis molliciem: qui pro salute communi mori dubitarent: dicebat, eos debere Leocoras & Hyacinthidas puellas imitari: mortemque pro patria contemnere. Verum hunc strepitu populus exploravit: Demosthenes oratione elaborata misericordiam populo concitavit: Demades, quinque talentis, ut ferretur, ab ijs, qui circum Demosthenem erant, acceptis: hos viros conseruandos suavit: decretum artificiose a se factum recitavit: in quo & deprecatio pro illis continebatur: & promissio, ex patriae legibus illos mulctatum iri, si poenam commeruissent. Probata sententia Demadis, eiusque decreto: is inter alios ad regem missus: salutem non solum oratoribus, sed etiam exulibus Thebanorum, qui Athenis erant, impetrauit.

PRAETOR ATHENIS CTESICLES, Coss. Romae C. Sulpitius Longus, P. Aelius Paetus, annus ab V.C. 418. ante Christum. 333.

Alexander cum uno & triginta millibus pedum, equitum quatuor millibus & quingentis, in

his, in Asiam transit: Antipatro in Europa relicto cum duodecim millibus peditum, undecim equitum millibus & quingentis. In Phrygia, quæ ad Hellespontum est, propter Granicum flumen equestri pugna, & ite pedestri, regios præfectos superat: Sardes et Miletum capit: Græcas urbes summa humanitate in libertatem vindicat. Memnon à Rege Persarum summa rerum præpositus: cum Halicarnassum defendere non posset: in insulam Cón abscedit: urbe potitur Alexander.

PRAETOR ATHENIS NICO-

crates, Coss. Romæ L. Papyrius Crassus, Cæso

Duillius Helua, annus ab V. C. 419.

ante Christum 332.

Memnon, occupatis compluribus in mediter-
raneo mari insulis: magna spe Græcis, qui
Persis fauebant, allata, præsertim Spartanis: in me-
dio cursu moritur: simul cum eo regnum Persicum
corrui. Cum enim Dario suaderent amici: ut ad bel-
lum ipse proficisceretur: Charidemus Atheniensis,
qui olim ordines duxerat apud Philippum, uir ma-
gnus: imperatorem aliquem præstantem aduersus Ale-
xandrum emittendum esse docebat: non in una Re-
gis persona summam regni periclitandam. Hic cum
vehementer à Darij amicis contradiceretur: qui su-

Charidemus.

x

spicionem

**Clades Persa-
rum.**

spicionem iniiciebant: eum, si imperator fieret, exercitum proditurum: ille ira commotus, Persis ignauiam & molliciam obijciebat. Qua de causa Darius ira incensus, hominē interfici iussit. Qui cū duce retur: breui fore exclamauit: ut iniustæ huius sententiæ Regem amissione regni poeniteret. Idq; breui secutum est. Cū enim neminem tantis rebus parem imperatorem Darius haberet: ipse ad periculum descendere cogebatur. Profectus itaq; cum exercitu quingentorum millium in Ciliciam: ingenti prælio ad Issum superatus est. Ex Persis enim ceciderunt centum & uiginti millia peditum, equitum millia decem: ex Macedonibus tantū trecenti pedites, equites centum quinquaginta. Capta est mater Darij, uxor, duæ filię nobiles, et filius ætate puer: qui summa mansuetudine Alexādrī usi fuerunt. Darius Babylonem confugit: epistolam ad Alexandrū mittit: qua hortatur, ne fortuna secūda abutatur: captiuos accepto precio reddat: se ei, si amicus esse uelit, magnam partem Asiæ concessurum. Quas ad res cū nihil responderet Alexander: ille de nouo copias summo studio comparat.

OLYM.

OLYMPIAS 112. PRAETOR A-
thenis Niceratus, Coss. Romæ M. Valerius Corui-
nus IIII. M. Attilius Regulus Calenus, an-
nus ab V. C. 420. ante Chri-
stum 331.

Tyrus ab Alexandro diuturna obsidione uix
tandem expugnatur. Lacedæmoniorum rex
Agis, ut Regi Persarum gratificaretur: assumptis
octo millibus mercenariorum, qui ex pugna Ißica
euaferant: ab illo classe pecuniaq; adiutus: pleraque
oppida Cretæ occupat. Concilium Græcorum coro-
na aurea missa, uictoriam Ißicam gratulatur Ale-
xandro.

PRAETOR ATHENIS ARI-
stophanes, Coss. Romæ T. Veturius Caluinus,
SP. Posthumius Albinus, annus ab
V. C. 421. ante Chri-
stum 330.

Alexander Aegyptum, incolis propter inso-
lentiam Persarum non inuitis, occupat. Inde
templū Iouis Ammonis petit: à cuius uate postquā
oraculum accepit: se filium esse Ammonis: et uicto-
rem orbis terræ fore: Alexandrina ciuitate in Aeg-
ypto condita, cum copijs in Syriam redit. Darius
cum octingentis peditum millibus, ducentis millibus
equitum, propter uicū Mesopotamiæ Arbela ca-
strame-

strametatur. Iterum legatos ad Alexandrū mittit: per quos ei gratias agit pro omni eius erga captiuos humanitate: eum præterea amicum sibi reddere cupit. Itaq; , si socius regni uelit esse: omnem terram se ei daturum promittit Euphrate flumine tenus: talenta item ter mille, alteramq; filiarum uxorem. Cū concilio cōuocato Parmenio diceret: acciperem conditionem istam, si Alexander essem: Alexander respondit: Et ego, si Parmenio essem. Legatis responsum dedit: ut duos soles ferre mundus non posset: ita nec regibus duobus orbem terrarum quietum esse posse. Aut igitur Alexandro Darius imperium concederet, manens aliorum princeps: aut bellum redintegraret. Eo tempore moritur uxor Darij: quam humari curat honorificè Alexander. Deinde Tigrin flumen exercitum traicit: nec procul à Persis castra locat. Cū totam illam noctem uigilasset: dormiuit ad multā diem. Vix tandem excitatus ab amicis: cū ij causam quærerent, respondit: se, quòd hoc prælium copias suas unum in locum Darius conduxisset, uacuum esse à timore: quòd uno die diuturnorū laborū atq; periculorū se finē facturū speraret. Itaq; prælio cōmisso, iterū Darius uincitur. Cæsa fuerunt ex peditatu & equitatu Persarū millia amplius nonaginta: ex Macedonibus uiri circiter quingenti: sed permulti uulnerati.

P R A E

PRAETOR ATHENIS ARI-
stophon, Coss. Romæ L. Cornelius Scipio Aruina.

II. Cn. Domitius Calvinus, annus ab

V. C. 422. ante Chri-

stum. 329.

Multæ ciuitates in Græcia, quod formidarent
incrementum Macedonum: cogitabant defice-
re, dum esset adhuc Persarum regnum. Sperabant
enim, à Dario sese ad magnum exercitum alendum
pecunia adiutum iri: & incommodum fore Alexan-
dro, diuidere suas copias. Accedebat, quòd Memnō,
qui Thraciam obtinebat, deficiebat ab Alexandro:
copiasq; non paruas habebat. Dum contra hunc An-
tipater proficiscitur: Lacedæmonij, maxima parte
Peloponnesi adiuuante, exercitum uiginti millium
peditum comparant, & equitum bis mille. Antipa-
ter, rebus in Thracia quoquo modo compositis: in
Peloponnesum cum omnibus copijs uenit. Acceden-
tibus autem Græcorum, qui cum ipso faciebant, aus-
xilijs: in exercitu habuit non minus quadraginta
millia hominum. Commissa pugna, ceciderunt Lace-
dæmoniorum & sociorum amplius quinque millia,
et trecenti uiri: ex parte uerò Antipatri tria millia,
& quingenti. Reliqui Lacedæmonij Spartam rede-
unt. Agis, qui multis uulneribus aduersis acceptis, à
militibus abducebatur: cū n hostes insequentes effu-

Agidis mors.

gere non posset: ceteros discedere ad patriam tuendam iubet: ipse armatus genibus nitens, hostes sustinet. E quibus cum nonnullos interfecisset: à sagittarijs cōfectus est: postq̃ annos nouē regnū administrasset. In Asia Alexāder Persicā gazam Arbelis diripit: Babylonij ultrò se illi dedūt: ipse copijs nouis ex Europa augetur. Vltrà progressus, Susa occupat: Persepōlin caput Persiæ diripit: in utroq; loco gaza potitur maxima: ibi arcē regiā, Thaide muliere Atheniensi instigante, per ebrietatē cōburit. Ceteris Persiæ urbibus partim sibi humanitate cōciliatis, partim ui captis: Dariū insequitur. Is, dum ex Bactriana, et alijs prouincijs, nouas colligit copias: ex insidijs à duce Besso interficitur. Quē cum adhuc spirantem Alexander equitatu persecutus inuenisset: rogatus ab eo, in latronē se animaduersurum pollicitus est. In Græcia Lacedæmonij propter superiorē cladem Antipatro quinquaginta dant obsides ex nobilissimis Spartanis: Legatos item deprecatum ad Alexandrum in Asiam mittunt.

PRAETOR ATHENIS CEPHISOPHON, Coss. Romæ T. Valerius, M. Claudius Marcellus, annus ab V. C. 423. ante Christum 328.

Bessus in Bactriana exercitum facit aduersus Alexandrum:

alexandrum: qui Hyrcaniam, Mardos, & alias gentes subigit: se inuictum existimans, delicias & luxum Persicum imitatur: nonnullos amicos, à quibus insidiæ uitæ suæ factæ fuerant, interficit: inter quos Parmenio fuit, & filius eius Philotas: inde Dranginen, Arimassos, Cedrosios, Arachosiam, sub imperium ditionemque suam redigit.

OLYMPIAS 113. PRAETOR

Athenis Euthycritus, Coss. Romæ L. Papyrius

Crassus II. L. Plautius Venox, annus ab

V. C. 424. ante Chris-

stum 327.

Alexander gentem Paropamisadum occupat: & Alexandriam urbem ad montem Caucasum ædificat. Bessus, qui se regem aduersus Alexandrum constituerat, à suis proprijs ductoribus illi traditur. Itaque à fratre Darij, cæterisque regia stirpe ortis, omnibus cruciatibus excarnificatus est: corpusque minutatim concisum ac dispersum. Alexander in Sogdianos, Scythas, Bactrianos, proficiscitur: rebus ibi ex animi sententia confectis: in conuiuio principem Clitum, qui in ipsum liberius in conuiuio quodam inuectus fuerat, interficit. Philosophus item Callisthenes, quod eum more Persico uenerari recusasset, necatur. Deinde in Indiam pergit: ubi nonnullas consequitur victorias.

Plutarch. in
Alexandro.

PRAETOR ATHENIS CHRE-
mes, Coss. Romæ L. Aemilius Mamercus Priuer-
nas, C. Plautius Decianus, annus ab
V. C. 425. ante Chri-
stum 325.

Harpalus.

Porus Indiae rex magno praelio ab Alexandro
uictus, atq; captus: propter uirtutē in regnum
suum restituitur. Cateri quoq; praefecti et reges In-
diae in potestatem Alexandri ueniunt. Eius milites
transire flumen Gangen in Gangaridas recusant. Fi-
ne igitur expeditionis ibi facto: cum nouus ad eum
ex Graecia exercitus uenisset: reliqua Indiam, ua-
riasq; gentes, etiam Oceano Indico nauigans, non
absq; laboribus atq; periculis domat: ac Susa se tan-
dem refert. Harpalus pecunijs & uectigalibus Bas-
bylone praepositus: cum Alexander in Indiam profe-
ctus esset: desperato eius reditu, sese uoluptatibus de-
derat: in quas maximas profuderat pecunias. Cum
autem Alexander ex India rediret: multosq; Satra-
pas ob eorum flagitia supplicio afficeret: tum metu
consimilis poenae, couasatis quinq; talentorū millib.
coactis sex millib. mercenariorū militū: ex Asia pro-
fugiens, in Atticā nauigauit. Cū à nemine recipere
tur: milites in Laconibus ad promontoriū Tanarū
reliquit: ipse cum parte pecuniarum ad populum
Atheniensem supplex uenit. Antipatro & Olym-
piade

piade eum sibi dedi postulantibus: magnam pecuniam
am cratoribus, qui causam ipsius agerent, distribuit.
Verum de spe depulsus, in Tanarum ad milites suos
fugit. Vnde cum in Cretam nauigasset: per insidias
a quodam amico suo Thibrone iugulatus est. Athenienses
Demosthenem, & alios quosdam oratores
ob pecuniam ab illo acceptam condemnarunt.

PRAETOR ATHENIS ANTio
cles, Coss. Romae P. Cornelius Scapula, P. Plantius
Proculus, annus ab V. C. 426. ante
Christum 325.

Alexander supplementum exercitui suo ex Per
sis conscribit. Moritur Hephaestio, quo nemo
illi amicior & iucundior unquam fuit. In illo tem
pore bellum in Graecia coortum est, quod Lamiaenum
fuit nominatum. Omnes enim Satrapae iussu Alexan
dri milites suos missos fecerant. Hi passim praedis
per Asiam faciendis vitam sibi propagantes, tandem
ad Tanarum in Lacones transierunt. Eodem mulo
ti duces & Satrapae confluxerunt cum pecunijs ac
militibus. Copijs igitur coniunctis, ducem belli Leo
sthenem delegerunt: hominem Atheniensem, & ui
rum magnitudine animi praestantem, summoque in
Alexandrum odio. Hunc Athenienses quinquaginta
talentis armisque clam iuuabant: idemque Legatos
x s ad

ad gentem Aetolorum de societate misit. Eodem anno Cossæorum nationem Alexander devicit.

PRAETOR ATHENIS SOSI-
cles, Coss. Romæ L. Cornelius Lentulus, Q. Publius
lius Philo II. annus ab V. C. 427.

ante Christum 324.

Alexandro Babylonem uersus proficiscenti
Chaldaei astrologi prædicunt mortem: si in eam
urbem ingrediatur. Desistit igitur: & stadiis circi-
ter ducentis ab ea cum exercitu consistet. Cum id om-
nes mirarentur: Græci complures ad eum uenerunt:
inter quos ij, qui circa Anaxarchum erant. Qui post-
quam causam audiuiissent: tantum effecerunt Philo-
sophicis rationibus: ut rex, contempta omni uaticina-
tione, in primis Chaldaeorum, urbem intraret.

OLYMPIAS 114. PRAETOR A-
thenis Synagesius, Coss. Romæ L. Papyrius Cursor
et Mugillanus, C. Petilius Balbus III. an-
nus ab V. C. 428. ante

Christum 323.

Hephestio apparatissima magnificentia Baby-
lone ab Alexandro sepelitur: atq; in deos re-
ponitur. Ipse rex, præcedentibus aliquot malis omi-
nibus: cum in cōuiuio quodam nimium potasset: mori-
ritur

ritur Babylone, ita uti Chaldaei prædixerant: cum
quidem antè annulum sibi detractum Perdiccæ de-
disset: dixissetq; se ei, qui optimus et fortissimus es-
set, regnum relinquere: item, sibi à principibus uiris
amicis suis magnum certamen funebre institutū iri.
Regnavit annos duodecim, et septem menses. Tra-
dunt aliqui, ei à Casandro Antipatri filio, instinctu
patris, qui ab Alexandro offenso sibi periculum me-
tuebat, uenenum in poculo datum fuisse.

Mors Ale-
xandri.

PRAETOR ATHENIS CEPHI-
sodorus, Coss. Romæ L. Furius Camillus III. D. Iu-
nius Brutus Scaua, annus ab V. C. 429. ante Chri-
stum 322. Sequenti anno L. Papyrius Cursor dicta-
tor fuit absq; Coss. Numerus consus-
lum in Diodoro saepe
deprauatus.

IN locum Alexandri, post quandam dissensionem
peditū et equitū de successore cōstituēdo, substitui-
tur filius Philippi Macedonis Arrhidæus: quē muta-
to nomine Philippum appellarunt. Regionum nego-
tiorum procuratio Perdiccæ, cui Alexander mori-
ens annulum dederat, transmittitur. Is principibus
singulis prouincias et nationes attribuit. Græcos,
qui in prouincijs interioribus constituti, defecerant,
vindicat duce Pithone. In Europa uerò Rhodij ex-

x

6

pulso

Antipater.

Bellum Lamiacum.

Leosthenes.

pulso Macedonico praesidio, libertatem repetiverunt: Athenienses bellum Lamiacum aduersus Antipatrum susceperunt. Alexander enim non multo ante obitum suum decreuerat omnes exules Graecos restituere: tum gloriae causa, tum ut Graecorum defectioribus, et studio rerum nouarum, opponeret per singulas ciuitates horum erga sese beneuolentiam. Hac de re epistola eius in maxima illa quinquennali Olympiorum celebritate recitata fuit. Quod si qua ciuitas repugnaret: Antipatro datum erat negotium: ut ui et malo cogeret. Confluxerant autem tum omnes illi exules in eum conuentum Graeciae: quorum numerus erat amplius hominum uiginti milium. Cateri graeci non inuiti regio mandato obtineperabant: solis Atheniensibus et Aetolis res molesta uisa est. Aetoli enim Oeniadas eiecerant: ob quam rem grauius eis Rex minatus fuerat. Athenienses insulam Samum, quod, expulsis Samijs, colonos deduxerant, amittere nolebant. Alexandro itaque uiuo, quiescebant: eo mortuo, ausi fuerunt de libertate et imperio Graeciae uindicando inire consilia. Quam ad rem magnum eis adiuumentum adscribunt tum pecuniae ab Harpalo relictae: tum ij milites, qui ad Tannarum commorabantur: ut supra demonstratum est. Leostheni itaque negotium clam dederunt: ut illorum dux fieret: omniaque priuatim, nullo populi consilio, se et

se et illos agere simularet: idq; ea de causa, ut Antipater ipsum despiciebat, minus ad bellum hoc incumberet: & ita populo tempus & facultatem omnium eorum, quæ opus essent, comparandorum daret. Hæc Leosthenes summa diligentia executus est: idq; factum fuit, cum nihil dum de morte Alexandri constaret. Eo sublato, palam agere populus coepit. Leosthenes Aetolos sibi adiungebat: aliosq; nonnullos Græcos sollicitabat ad rem pub. dignitatemq; pristinam recuperandam. Qui homines Athenis opibus affluentes erant: ij paci consulendum dicebant. Sed eorum, qui ex mercede uiuebant: quibus olim Philippus dixerat bellum pro pace esse, pacem pro bello: sententia uincebat. Continuò psephisma oratores fecerunt: populum communis libertatis Græciæ curam suscipere: præsidia ex ciuitatibus exturbare: triremes comparare quadraginta: tres tribus in statione & excubijs pro agro Attico esse: reliquas septem paratas esse ex eodem ad bellum proficisci: Legatos mittere ad cæteros Græcos: qui docerent, ut olim factitasset, ita nunc etiam populum Atheniensem commoda sua pro salute communi in discrimen obiecturum. Prudentibus hominibus hæc ad honestatem præclara, ad securitatem parum utilia uisa sunt: uidelicet populum ante tempus contra maximas iniectasq; copias in tantum se periculum conijcere:

nulla

nulla praesertim necessitate cogente: neque Thebana
 calamitate sapere. Legati, ciuitates et gentes obeun-
 tes, multas ad belli societatem adduxerunt. Caeteri
 Graeci partim cum Macedonibus faciebant: partim
 otium bello anteferebant. Cum Atheniensibus conspe-
 rarunt Aetoli, Thessali, Oetaei, Phthiotae, Helien-
 ses, Dores, Locri, Phocenses, Aenianes, Clyzæi, Do-
 lopes, Athamanes, Leucadij, aliqui ex Molossis, Il-
 lyrij ite et Thraces. Accedebant ex Euboea Cary-
 stij: ex Peloponneso Argiui, Sicyonij, Elei, et Mesa-
 senij: et qui littus incolebant. Leostheni populus
 quinque millia ciuium misit, equites quingentos, bis
 mille externos milites. Boeoti, quod uictore populo
 Atheniensi uidebant possessiones Thebanorum, quib-
 us ipsi Alexandri concessu tum fruebantur, illis re-
 stitutum iri: à Macedonibus stabat. Leosthenes cum
 parte copiarum in Boeotiam inuadens, praelium se-
 cundum fecit. Inde Thermopylas ueniens: aditu eae-
 rum occupato, Macedones expectabat. Antipater,
 audita Graecorum rebellionem, Craterum ex Cilicia
 accersit: item Leonnatum, cui prouincia Phrygia, quae
 prope Hellespontum est, obtigerat. Deinde cum tre-
 decim millibus peditum Macedonicorum, et equi-
 tibus sexcentis, in Thessaliam uenit. Simul nauiga-
 bat classis triremium centum et decem. Thessali à
 principio cum multo fortiore equitatu iuuabant: post

Leonnatus in
 Diodoro legi
 debet.

ab Atheniensibus persuasi, cum Leosthene sese coniunxerunt. Qua accessione Athenienses longè Macedonibus superiores erāt. Antipater uictus, qui neò praelio contendere amplius auderet, nec redire domum: in ciuitatē Lamiam confugit. Ibi, rebus ad defensionē prouisis, auxilia ex Asia expectabat. Leosthenes, cū ad pugnam eum elicere non posset: quotidiana oppugnatione urbem adoriebatur. Quam cū propter Macedonum uirtutem expugnare non posset: fossa muroq; facto, eos egressu prohibebat, atq; refrumentaria intercludebat. Aetoli permissu eius ad curanda negotia sua domum redeunt. Antipater eruptionem in eos facit, qui fossam ducebant: in qua dux Leosthenes lapide ad caput percussus moritur, honorificeq; sepelitur. Orationem in funere Hyperides habuit: qui & eloquentiæ laude, & odio Macedonici nominis, cæteris oratoribus anteibat. Illo enim tempore Demosthenes Atheniensium oratorum princeps in exilio erat: de Harpaleis nūmis, quos accepisset, condemnatus. In locum Leosthenis Antiphilus substitutus est: uir scientia rei militaris, & animi magnitudine præstanti. In Asia Ptolemæus Lagi filius: qui Aegyptum prouinciā obtinebat: quoniam eam sibi à Perdicca ereptum iri prospiciebat: societatem cum Antipatro, cui Macedonia uicīnaq; loca attributa fuerant, consiliorum & rerum omnium

Mors Leosthenis.

omniū coijt. Lysimacho Thracia in sortitione prouinciarum obuenerat: qui, ferro & manibus cum Seuthe eius rege collatis, potiri illius regionis conabatur. Leonnatus ex Asia, Antipatro opitulandi gratia, transiens: cum exercitu peditum amplius uiginti milliū, et mille quingentis equitibus, per Thessaliam iter facit. Græci, desistentes ab oppugnanda Lamia: Leonnato cum peditatu uiginti ducrū millium, & equitatu amplius trium millium ac quingentorum, obuiam profisciscuntur: Menone duce prælium secundum equestre faciunt: in quo Leonnatus interemptus est. Peditatus, equitatu pulso, integer discedit: omnisq; incolumis cum Antipatro se coniungit, qui tum recessit. Cum autem imperiū maris Macedones tenerent: Athenienses classem nauium numero centum & septuaginta comparant. Macedonicæ naues erant ducentæ & quadraginta, quibus præerat Clitus. Is Eetionem Atheniensium nauarchum bis circum Echinadas insulas superauit.

Craterus. Sub id tēpus Craterus ex Cilicia ab Antipatro euocatus, cum firma manu uenit: atq; in Thessalia propter Peneum flumen cum illo sese iungit. Erat uniuersus eorum exercitus amplius quadraginta millium armatorum, sagittariorum & funditorum ter mille, quinque millium equitum. Græci, quod multi contemptu hostiū domum reuerterant, numero longè

gè inferiores erant. Reliqua enim fuerunt tantum viginti quinque millia peditum, equitum tria millia et quingenti. Prælio commisso, lequestri prælio Græci uincunt: superantur eorum pedites: sed ordinibus tamen seruatis in tutum locum se recipiunt. Quibus pedem referentibus, etiam equitatus ad ipsos redijt. Ceciderunt ex Græcis uiri amplius quingenti: ex Macedonibus, centum et triginta. Postero die Menon et Antiphilus duces pacificatoriam legationem ad Antipatrum mittunt. Ille cum singulis ciuitatibus agere uult: id Græci recusabant. Ipse igitur et Craterus Thessaliæ ciuitates expugnat: cum quidem Græci opẽ ferre non possent. Cæteræ metu percussæ, singulæ cum Macedonibus pacificatæ fuerunt. Supererant Athenienses et Aetoli: qui in hac destitutione de bello cum suis ducibus consultabant. Antipater, foedere Græcorum disiecto, omnibus copijs contra Athenienses uenit. Qui in magnas angustias adducti: cum derelicti à cæteris essent: Demadẽ oratorem, quem, quod ter legum malè latarum conuictum leges consilium dare uetabant, infamia liberarant: cum Phocione et alijs ad Antipatrũ mittunt. Antipater se conditiones nullas accepturum respondet: nisi populus uictoris potestati se permittens dedat. Eandem enim sibi, cum Lamiæ obsessus et inclusus teneretur: cum de cõpositione ageret: à popu

Pugna ad Cranonem, Plut. in Phocione.

Athenæ Anti-
patro dedun-
tur.

lo conditionem latam fuisse. Necessitate itaq; Athenienses coacti: se suaq; omnia in fidē atq; potestatem Antipatri permiserunt. Ille humaniter agens, cetera omnia eis relinquit: tantūmodō popularem statum immutat: in posterumq; ex censu remp. administrari uult. Qui igitur amplius bis mille drachmarū rem habebant: ijs in urbe licebat remanere. Reliquā plebem miseram et ieiuam, quam turbæ & rerum nouarum studiū pascebat, ex repub. eiecit: ijsq; qui uolebant, locum ad habitandum in Thracia concessit. Erat eorum, qui expulsi fuerunt, numerus hominum amplius uiginti duorum millium. Ceteri, qui ad nouem millia erāt, remanentes domini reip. & agri, Solonis legibus utebātur. Bona nullius publicata: sed præsidium, cuius præsfectus erat Menylus, recipere cogebantur: ne quis nouis rebus studeret. Ita præter spem Athenienses pacem & otium cōsecuti fuerunt. Antipater in Macedoniā reuersus est: filiaq; maxima natu Phila Cratero collocata, reditū ei in Asiā parauit. Clementē itē erga ceteras in Græcia ciuitates sese præstās, easq; prudenter gubernans: laudationib. & coronis ornatus fuit. Etiā Ac toli, principio grauitè ab Antipatro & Cratero oppugnati, cum eis tandem transfugerunt. Ceterū Samios post quadraginta trium annorū exiliū Perdiccas in patriam restituit.

ERRATA.

Pag. 50. Lin. 4. propositionis, translationis
 58. 24. ea orator. 59. 15. appareat. 62.
 23. pro est, lege &. 63. 3. uidete. 63. 25.
 παρρησιας. 71. 23. nullo. 80. 7. arre-
 pturas. 92. lege pro est, &. 99. 5. oration-
 nibus. 118. 17. etiam ad sequent. 119. 20.
 διέλετα. 128. 23. nugae. 140. 8.
 ἡ γνώσις. 143. 10. uersui. 146. 25. in sub-
 tili & pressa. 150. 10. ἐπιδομοῦς. 171.
 21. stria, ut in. 227. 16. μάτῳ.) ὁ δὲ,
 ὡς δει. 331. 18. peditum & equitum de: qui lo-
 cus in aliquot exemplaribus corruptus erat. cetera,
 si qua peccata leuiora sunt, equus lector boni
 consulet.

ARGENTORATI EXCVDEBAT

Blasius Fabricius Chemnicensis.

M. D. LIIII.

Crusius, Martin

Martini Crvsii Commentariolvm in primam Demosthenis Olynthiacam Stvrmianvm
eiusdem scholia in eandem, & Epitome ex Diodoro Siculo de statu illorum
temporum in Graecia ; his addita est conversio loan. Sturmii

Argentorati 1554

A.gr.b. 116#Beibd.1

urn:nbn:de:bvb:12-bsb00015008-7

VD16 D 528